

Ông trùm Texas

DIANA PALMER

NHA XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thông tin sách

Tên sách: **Ông trùm Texas**

Nguyên tác: **Texas Tycoon (Long, Tall Texans #22)**

Tác giả: **Diana Palmer**

Người dịch: **Dạ Thảo**

Nhà phát hành: **Bách Việt**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Khối lượng: **350g**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **29/05/2013**

Số trang: **292**

Giá bìa : **64.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **18/04/2014**

Dự án ebook #211 thuộc Tủ sách BOOKBT

[Giới thiệu](#)

Leslie Murry, một cô gái xinh xắn nhưng luôn nhút nhát. Cô ngại tiếp xúc với mọi người, đặc biệt là đàn ông, bởi trong quá khứ của cô đã từng tồn tại một bóng ma đáng sợ. Khi còn là vị thành niên, cô suýt nữa đã bị người tình của mẹ cô làm hại.

Người đàn ông thân thiết mà không làm cho cô có cảm giác sợ hãi chính là Ed, người bạn thân của cô. Khi đang học đại học năm thứ hai, Leslie đã bỏ ngang việc học của mình để làm trợ lý luật sư tại công ty luật của cha Ed, sau đó cũng nhờ Ed mà Leslie mới được nhận vào làm trợ lý công ty Caldwell danh tiếng. Ông chủ là anh họ cậu - Matt Caldwell.

Matt Caldwell không có ấn tượng tốt về Leslie. Anh nghĩ rằng cô đã lợi dụng em họ anh vì thế anh luôn có thành kiến với cô. Cũng chính vì những thành kiến đó mà Matt đã thường xuyên để ý đến Leslie và không biết từ lúc nào anh đã bị thu hút bởi cô gái xinh xắn vừa nhút nhát lại vừa mạnh mẽ này. Thế nhưng bóng ma tâm lý quá khứ vẫn luôn bám riết lấy Leslie, cô tưởng chừng như không thể chấp nhận anh và luôn tìm cách né tránh anh. Đứng trước sự “trốn chạy” của Leslie, Matt sẽ làm gì để “bắt” được cô? Anh sẽ làm thế nào để giúp cô thoát khỏi những ám ảnh đen tối của quá khứ kia?

CHƯƠNG MỘT

Người đàn ông ngồi trên lưng ngựa có cốt cách phong nhã và thanh thoát khiến cô gái trẻ nhìn không chớp mắt. Anh ta đang quan sát đám súc vật được dồn về trại nơi mà người bạn đi cùng đưa cô đi xem. Theo tiêu chuẩn của Texas, trại nuôi này tương đối nhỏ, nhưng so với các trại khác trong toàn vùng Jacobsville thì nó đủ lớn để đưa chủ nhân của mình lọt vào danh sách mười người có trang trại lớn nhất.

“Bụi quá hả?”, Ed Caldwell hỏi kèm theo tiếng cười thầm, không biết rằng người đi ngựa đằng sau bị mất hút trong đám bụi tung mù mịt. “Tớ mừng vì mình làm việc ở công ty chứ không phải ở đây. Tớ thích không khí xung quanh phải sạch sẽ và mát mẻ.”

Leslie Murry mỉm cười. Cô không xinh đẹp. Khuôn mặt bình thường, không có nét gì đặc biệt, tóc vàng lượn sóng tự nhiên và đôi mắt màu xanh xám.

Ngoài vóc dáng mảnh dẻ, Leslie còn có khuôn miệng trẻ nài đáng yêu. Thời gian gần đây cô trở nên rất lặng lẽ, gần như thu mình lại với mọi thứ xung quanh. Mà cô vốn đâu phải như vậy. Thời niên thiếu, Leslie luôn tươi vui và dễ bắt chuyện, lúc nào cũng có thể cuốn được đám bạn theo những trò vui của mình. Giờ mới đang ở tuổi hai mươi ba nhưng cô đã trầm tĩnh như một người đàn bà có chồng. Sự thay đổi đó nơi Leslie đã khiến không ít người từng biết cô lấy làm sửng sốt. Cô quen biết Ed từ hồi còn học đại học ở Houston. Cậu tốt nghiệp lúc cô đang học năm hai, và cô bỏ ngang việc học của mình để làm trợ lý luật sư tại công ty luật của cha cậu. Mọi thứ ở đây trở nên quá phức tạp và Ed một lần nữa ra tay cứu nguy. Thực ra là nhờ Ed cô mới được nhận vào làm trợ lý công ty Caldwell danh tiếng vì tầm cỡ rộng lớn của nó. Ông chủ là anh họ cậu.

Leslie chưa từng gặp Mather Gilbert Caldwell, hay Matt như dân trong vùng vẫn thường hay gọi. Nghe thiên hạ bảo anh ta tử tế và dễ chịu với những kẻ yếu thế hơn mình hay tầng lớp bị hiếp đáp. Thực ra, Ed vẫn thường tự nhủ như thế. Hai người cất công đến tận đây để Ed có thể giới thiệu Leslie với ông chủ tập đoàn. Nhưng cho đến lúc này những gì họ trông thấy chỉ là đám bụi mịt mù, lũ gia súc và toán cao bồi đang cật lực làm việc.

“Đợi ở đây nhé”, Ed nói. “Để tớ đi tìm Matt xem. Sẽ quay lại ngay đây.” Cậu ta thúc ngựa đi nước kiệu và cố hết sức giữ ngựa duy trì tốc độ đó. Leslie phải cắn môi để không bật cười trước cái cách phi ngựa của Ed. Nhìn cậu ta đi ngựa cứ giống như lái xe, không khác chút nào. Nhưng nói thẳng điều này ra thì thật thô lỗ vì lúc này Ed là người bạn duy nhất của cô. Thực ra ở đây cậu ta là người duy nhất biết rõ quá khứ của cô. Trong lúc Leslie quan sát Ed, thì người đàn ông đi ngựa trên ngọn đồi cũng đang quan sát cô từ phía sau. Leslie ngồi trên ngựa rất đúng điệu, cô có vóc dáng mà ngay cả một người sành đàn bà như anh cũng bị hấp hồn. Không chần chừ, anh thúc ngựa phi nước đại tới ngay sát sau lưng cô. Cô không hề nghe thấy cho đến khi anh ghì cương và tiếng ngựa khịt mũi khiến cô giật mình quay người lại.

Người đàn ông đang mặc quần áo lao động, giống hệt những cao bồi khác, nhưng chỉ giống đến thế thôi. Anh ta không nhếch nhác hoặc rụng mất một chiếc răng hay để râu ria tua tủa. Trông anh ta đáng sợ một cách lạ lùng. Ngay cả ở cái cách ngồi trên lưng ngựa, một tay cầm cương, tay kia đặt lên đùi đầy quyền năng.

Cặp mắt đen của Matt Caldwell bắt gặp ánh mắt màu xám của Leslie và ngay lập tức anh nhận ra rằng cô không hề xinh đẹp như anh tưởng, dù dáng ngồi trên lưng ngựa của cô rất yêu kiều và thân người đẹp hoàn hảo. “Chắc là Ed đưa cô tới đây”, anh nói cộc lốc.

Lúc mới nhìn vẻ ngoài của anh ta Leslie đã gần như đoán được rằng anh ta sẽ có giọng nói trầm đục, nhưng không phải bèn ngọt hết một lưỡi dao như vậy. Cô nắm chặt dây cương bằng cả hai tay. “Tôi... à vâng, cậu ấy... cậu ấy đưa tôi đến đây.”

Thật bất ngờ, anh không nghĩ cô lại lắp bắp thế. Phụ nữ Ed chọn thường xác xược, trâng tráo và thạo đời hơn rất nhiều so với đóa hoa violet đang co rúm người lại này. Cậu em họ vẫn thích khoe trang trại của Matt và khiến các cô gái phải mắt tròn mắt dẹt thán phục. Thường thì điều đó không khiến Matt bận tâm, nhưng hôm nay anh không vui và không có hứng pha trò. Anh nhướn mày sừng sĩa. “Cô thích làm việc ở trại chăn nuôi này, đúng không?”, anh kéo dài giọng thành từng tiếng rành rọt lạnh lùng. “Lúc nào cũng có sẵn dây thừng để cô bắt tay vào việc, nếu thích.”

Leslie có cảm giác như thể mọi cơ bắp trên người căng cứng lên. “Tôi... đến đây để gặp anh họ của Ed”, rốt cuộc cô cũng cất tiếng. “Anh ấy giàu lắm.” Đôi mắt đen của người đàn ông bỗng lóe sáng khiến Leslie đỏ bừng mặt. Cô không thể tin nổi mình lại đưa ra một lời nhận xét kiểu như thế” với một người không quen biết. “Ý tôi là”, cô chữa lại và nói thêm, “Anh ấy là chủ của công ty nơi Ed làm việc. Nơi tôi làm việc”. Bình thường Leslie không đến nỗi thốt ra những lời vụng về không đâu vào đâu như thế nhưng người đàn ông này khiến cô lúng túng.

Cặp mắt đen bên dưới hàng chân mày nhô ra của người đàn ông bỗng lóe lên ánh nhìn thiếu thiện cảm. Anh ta chòm người về phía trước, mắt nheo nheo. “Tại sao cô đến đây cùng Ed?”, anh ta hỏi.

Leslie nuốt khan. Anh ta khiến cô như bị thôi miên, như cách con rắn hổ mang làm với con thỏ. Cặp mắt đó... rất thâm hiểm và không nhượng bộ...!

“Đâu phải chuyện của anh, phải không?” Rốt cuộc Leslie cũng cất tiếng hỏi lại, bực bội vì luồng suy nghĩ thiếu mạch lạc của mình và đã để cho người đàn ông này tưởng rằng anh ta có quyền cật vấn cô.

Anh ta không nói gì mà cứ chăm chăm nhìn cô.

“Anh thôi đi được không”, cô gắt, so vai với bộ dạng kém thoải mái. “Anh làm tôi bối rối đấy!”

“Cô đến đây để gặp ông chủ, đúng không?”, anh ta hỏi, giọng mềm mại như nhung. “Không ai nói cho cô biết anh ta không hề dễ xơi à?”

Leslie lại nuốt khan. “Nghe nói anh ta rất tử tế và dễ chịu”, cô đáp trả với giọng điệu có chút gì đó hiểu thẳng. “Điều mà tôi có thể cược là không ai có đầu óc bình thường lại có thể nói thế về anh!”, cô nói thêm bằng tất cả sức mạnh của những dồn nén trong lòng suốt những năm qua.

Anh nhướn mày. “Sao cô biết tôi không tử tế và dễ chịu?”, anh ta hỏi, cười phá lên.

“Anh giống như một con rắn hổ mang bành ấy”, cô nói với giọng bực dọc.

Anh chăm chăm nhìn cô một thoáng rồi thúc chiếc bốt to tướng đầy bùn đất vào hông ngựa và tiến sát đến bên cạnh, sát đến nỗi khiến người cô run lên. Anh chẳng ấn tượng gì với kiểu phụ nữ bối rối đến mức cứ lắp ba lắp bắp, nhưng cô gái đầy khí phách này là một đối thủ hoàn toàn mới. Anh thích kiểu phụ nữ không nao núng trước tính khí cộc cằn của mình.

Matt với tay chộp lấy yên ngựa của Leslie và nhìn vào mắt cô từ một khoảng cách gần đến khó chịu. “Nếu tôi là một con rắn hổ mang bành thì em sẽ là gì, chiếc bánh nướng nhỏ?” Anh cố tình kéo dài giọng đầy vẻ thích thú, gương mặt ghé sát đến nỗi cô thoáng nghĩ thấy trong hơi thở của anh có mùi thuốc lá và mùi nước hoa hơi gắt tỏa ra từ khuôn mặt rám nắng đầy góc cạnh. “Một con thỏ xinh xắn với bộ lông mềm mượt?”

Anh ghé sát khiến cô run đến nỗi cố gắng hết sức né ra xa, ghì mạnh dây cương làm cho con ngựa đột ngột lồng lên hất cô ngã vào đám cỏ rậm bên dưới, trầy xước cả một bên hông và bên vai.

Người đàn ông hoảng hốt kêu lên, nhảy thốc xuống ngựa tiến đến sát bên cạnh khi cô đang cố ngồi dậy. Anh vội đưa tay định đỡ lấy cô và giật mình khi thấy cô đột nhiên hốt hoảng. Phụ nữ thường không cố tránh anh; đặc biệt là những phụ nữ bình thường kiểu như cô. Cô không thuộc tí người anh thường giao du.

Leslie gạt tay anh ra, mắt mở to và sáng lóa lên, đầy hoảng loạn. “Đừng...!”, cô thét lên bất lực.

Anh khựng người, rụt ngay bàn tay rần rỏi ra xa cánh tay cô và nhìn cô chòng chọc với vẻ tò mò đầy giận dữ.

“Leslie!”, tiếng gọi vang lên cách đây vài mét. Ed phi ngựa nhanh hết sức có thể vừa cố để không bị ngã, rồi lao xuống quỳ bên cạnh Leslie, chìa tay ra để cô bám lấy gượng đứng lên.

“Tớ xin lỗi”, cô nói, không buồn nhìn người đàn ông phải chịu trách nhiệm trong cú ngã vừa rồi của mình. “Tớ giật cương đột ngột. Tớ không cố ý.”

“Cậu không sao chứ?”, Ed hỏi với giọng lo lắng.

Cô gật đầu. “Không.” Nhưng cô đang run lẩy bẩy, và cả hai người đàn ông đều thấy rõ điều đó.

Ed nhìn qua đầu cô về phía người đàn ông cao hơn, ngăm đen hơn, rần rỏi hơn đang đứng tay cầm dây cương, trừng trừng nhìn cô gái.

“Ừm, hai người tự giới thiệu nhau chưa đấy?”, giọng Ed thiêu tự nhiên.

Lúc này trong Matt đang có nhiều xúc cảm giằng xé, nhất là sự tức giận ghê gớm trước thái độ hoảng loạn của cô gái kia. Cô ta hành xử như thể anh rập tâm ám sát cô ta vậy, trong khi anh chỉ cố giúp cô ta đứng lên thôi. Anh bực mình và không kiềm chế được, “Lần tới nếu chú muốn mang một người điên có chứng nhận nào tới trại của tôi thì cũng cảnh báo cho tôi biết vài điều nhé”, người đàn ông cao lớn lên giọng rì rói Ed rồi bất thành linh nhảy thốc lên ngựa, cũng hệt như kiểu ăn nói cộc lốc của mình, đưa mắt xuống

hai người bên dưới. “Tốt hơn là chú nên đưa cô ta về nhà đi”, anh bảo Ed. “Cô ta ở đây chỉ tổ phiền đến bọn gia súc thôi.”

“Nhưng đúng là cô ấy cười ngựa rất cừ”, Ed phản đối.

“Thôi được”, anh nói thêm khi chú em họ đang chòng chọc nhìn mình. Anh cố nở một nụ cười. “Gặp lại sau.”

Người đàn ông cao lớn nọ kéo sụp cái mũ xuống đến mắt, cho ngựa quay đi không nói thêm lời nào và cứ thế đi ngược lên ngọn đồi nơi anh đứng lúc trước.

“Phù!” Ed thở phào, vén chỗ tóc màu nâu sáng ra đằng sau, điệu bộ thiếu thoải mái. “Nhiều năm rồi tớ chưa bao giờ chứng kiến anh ấy nổi nóng như thế. Thật không hiểu nổi điều gì khiến anh ấy trở nên như vậy. Thường thì anh ấy rất lịch sự, nhất là khi có ai đó bị thương.”

Leslie phui phui quần jeans và rầu rĩ nhìn bạn. “Anh ta cười ngựa đến sát tớ”, cô nói với giọng ngập ngừng, “rồi ghé vào mặt tớ trong khi tay nắm lấy yên ngựa của tớ. Tớ chỉ... thấy hoảng thôi. Tớ xin lỗi. Tớ đoán anh ta là quản đốc gì đó ở đây. Hi vọng cậu không gặp rắc rối gì với anh họ về chuyện này”.

“Đó là anh họ của tớ mà, Leslie”, Ed nói với giọng nặng nề.

Leslie nhìn cậu chăm chăm ngỡ ngác, “Đó là Matt Caldwell?”.

Ed gật đầu.

Leslie thở dài thườn thượt. “Ôi trời. Thật là hay ho khi bắt đầu công việc mới bằng cách chọc giận người đứng đầu trong chuỗi thức ăn.”

“Anh ấy chưa biết cậu”, cậu mở lời.

Mắt cô sáng quắc lên. “Cậu không được cho anh ta biết đâu đấy”, cô nói với giọng cương quyết. “Ý tớ chính xác là thế! Tớ không muốn quá khứ của mình bị phơi ra trước bàn dân thiên hạ một lần nữa đâu. Tớ đến đây cốt là

để thoát khỏi cánh nhà báo và các nhà làm phim, và đó chính là điều tứ định làm. Tứ cắt tóc, mua quần áo mới, đeo kính sát tròng. Tứ làm mọi thứ mình có thể nghĩ ra được để không ai có thể nhận ra mình. Tứ không muốn mọi chuyện về mình lại bị đào bới lên một lần nữa. Đã sáu năm rồi”, cô nói thêm với giọng khỗ sở. “Tại sao người ta không chịu để mọi chuyện ngủ yên chứ?”

“Cánh nhà báo chỉ làm theo lệnh thôi mà”, Ed ôn tồn. “Một trong những kẻ tấn công cậu đã bị bắt vì lái xe trong tình trạng say xỉn và ai đó đã liên hệ hẳn với vụ của mẹ cậu. Cha hẳn là một quan chức cấp cao ở Houston. Không thể tránh khỏi chuyện báo chí cố bới móc việc cậu quý tử của ông ta dính líu đến vụ của mẹ cậu trong năm bầu cử.”

“Ừ thì tứ biết thế chuyện đó cũng khiến hãng phim nghĩ có thể lấy đó làm cốt truyện cho một bộ phim truyền hình.” Cô nghiêng chặt răng. “Người ta chỉ cần thế thôi. Và tứ cứ nghĩ mọi chuyện đã chấm dứt. Tứ thật đại dột”, cô nói với giọng chán chường. “Ước gì tứ thật giàu có và nổi tiếng”, cô nói thêm. “Để biết đâu có thể mua được cho mình sự bình yên và riêng tư.” Leslie ngược nhìn lên chỗ người đàn ông cao lớn đang ngồi trên lưng ngựa lặng lẽ quan sát cảnh tượng gia súc được dồn về trại ở bên dưới. “Tứ cũng đã thốt ra mấy lời bình phẩm xuẩn ngốc về anh họ cậu nữa, vì tứ đâu có biết thực ra anh ta là ai. Tứ đoán rằng điều đầu tiên anh ta làm hôm thứ Hai là gọi ngay cho phòng nhân sự yêu cầu sa thải tứ.”

“Còn lâu, bước qua xác tứ đã”, Ed nói. “Có thể tứ chỉ là một người em họ tầm thường, nhưng tứ có cổ phần trong tập đoàn. Nếu anh ấy mà sa thải cậu, tứ sẽ không để yên đâu.”

“Có thật là cậu sẽ làm thế vì tứ không?”, cô hỏi với giọng nghiêm túc.

Ed vò vò mái tóc ngắn ngắn của cô và nói: “Cậu là bạn tứ mà. Tứ đã thất bại một lần rồi. Tứ không muốn nghiêm túc với bất kỳ ai nữa. Nhưng tứ thích có cậu bên cạnh”.

Leslie cười buồn. “Tớ rất vui vì cậu đối xử với tớ như thế. Tớ không thể chịu được...” Cô nuốt khan. “Tớ không thích đàn ông đến gần. Bác sĩ tâm lý bảo có thể một ngày nào đó tớ sẽ khá hơn, khi tìm đúng người. Tớ không biết nữa. Đã lâu rồi...”

“Đừng ca cẩm mãi thế”, cậu nói. “Nào, để tớ đưa cậu về thị trấn rồi mua cho que kem vanilla thật ngon nhé. Chịu không?”

Cô mỉm cười. “Cảm ơn, Ed.”

Ed so vai. “Chỉ là một bằng chứng nữa cho thấy tớ là người bạn tốt của cậu thôi mà.” Cậu nhìn lên trời rồi quay đi. “Hôm nay trông anh ấy cứ như thế nào ấy”, cậu nói. “Thôi mình đi.”

Matt Caldwell quan sát hai vị khách của mình thúc ngựa đi khỏi, trong lòng vẫn còn nguyên sự bức tức và giận dữ mà nhiều năm rồi anh chưa từng trải qua. Tảng băng tóc vàng bé nhỏ đó khiến anh có cảm giác mình như một kẻ dâm dăng. Như thế cô ta đã khiến anh - một người đàn ông có hàng tá cô gái xinh đẹp đeo đuổi - bị cuốn hút vậy! Anh buông một tiếng thở dài nặng nhọc rồi lôi từ trong túi ra một điếu xì gà gắn lên môi. Anh không châm lửa. Lâu nay anh đã cố bỏ thói quen xấu đó, nhưng vẫn chưa được. Gần đây điếu xì gà này là mục tiêu mà vũ khí mới nhất của cô thư ký của anh nhắm tới trong chiến dịch giải cứu sếp mình thoát khỏi chất nicotine. Thực ra, đầu điếu thuốc vẫn còn ẩm dù thực sự là anh chỉ mới đến đây từ văn phòng ở thị trấn khoảng một giờ trước. Anh bỏ điếu xì gà ra khỏi miệng kèm theo một tiếng thở dài, nhìn chăm chăm vào nó một lúc rồi cất vào túi. Anh đã dọa sẽ sa thải cô ấy và cô dọa sẽ bỏ việc. Cô là một phụ nữ tử tế, đã có chồng và hai đứa con xinh xắn. Anh không thể để cô ra đi được. Anh quyết định là bỏ xì gà chứ không thể đánh mất một thư ký như cô.

Anh lại đưa mắt trở về cặp đôi đang đi xa dần. Lần này Ed có một cô bạn gái lạ lùng quá. Đương nhiên, cô ta để Ed chạm vào mình. Cô ta né tránh Matt như thể anh mắc bệnh truyền nhiễm. Anh càng nghĩ càng thấy điên

tiết. Anh cho ngựa quay về phía bầy gia súc đang nhón nháo đằng xa. Làm việc có thể khiến anh bớt bức bối đi phần nào.

Ed đưa Leslie về căn hộ nhỏ của cô tại một khu nhà trọ địa phương và dừng lại nơi cửa trước kèm theo một câu xin lỗi.

“Cậu không nghĩ anh ta sẽ sa thải tớ chứ?”, cô hỏi bằng giọng nghe rất thảm hại.

Ed lắc đầu. “Không”, cậu trấn an. “Tớ đã nói với cậu là sẽ không để cho anh ấy làm thế mà. Giờ thì đừng lo lắng nữa nhé. Được không?”

Cô gượng cười. “Cảm ơn cậu một lần nữa, Ed.”

Cậu nhún vai. “Có gì đâu. Thứ Hai gặp nhé.”

Cô nhìn theo cậu bước lên chiếc xe thể thao của mình và giậm chân ga phóng đi trước khi cô trở vào trong căn phòng đơn chiếc tít góc trên cùng của tòa nhà, đối diện với con đường. Hôm nay cô đã làm một hành động gây thù chuốc oán, dù không cố ý. Cô hi vọng chuyện này sẽ không gây bất lợi cho cuộc sống của mình. Giờ thì không còn đường lui nữa rồi.

Sáng thứ Hai, Leslie đến văn phòng sớm hơn năm phút cốt yếu là để tạo một ân tượng tốt. Cô thích Connie và Jackie, hai người này cùng với cô chịu trách nhiệm những công việc hành chính cho phó phòng tiếp thị và nghiên cứu thị trường. Công việc của Leslie mang tính khuôn mẫu hơn. Cô lưu dữ liệu về những chuyến hàng vận chuyển súc vật từ nơi này đến nơi khác, và quản lý hồ sơ đám gia súc. Việc này đòi hỏi tính chính xác cao, nhưng Leslie có khả năng ghi nhớ tốt và cô yêu thích công việc mình đang làm.

Sếp trực tiếp của cô là Ed, nên cũng đỡ phần nào. Họ làm việc trong một tòa nhà ngay tại Jacobsville, một tòa nhà theo phong cách Victoria cũ nhưng tráng lệ, Matt đã cất công cho sửa sang nơi đây thành trụ sở chính của tập

đoàn. Có hai tầng dành làm văn phòng, và một căng tin - trước đây từng là nhà bếp và phòng ăn - cho nhân viên nghỉ giải lao uống cà phê.

Matt không ở văn phòng nhiều. Anh đi suốt, vì ngoài lợi nhuận từ công việc đang làm, anh còn nắm trong ban giám đốc của những ngành kinh doanh khác và thậm chí còn là thành viên trong ban quản trị của ít nhất một trường đại học. Anh liên tục có những cuộc họp khắp nơi. Có lần anh còn đến cả Nam Mỹ để xem xét về việc đầu tư vào thị trường chăn nuôi gia súc ở đó, nhưng lại trở về với tâm trạng tức giận và vỡ mộng khi trông thấy dân ở đây dùng phương pháp đốt rừng tràn lan khiến nhiều khu rừng nhiệt đới biến mất. Anh không muốn mình nằm trong thành phần đó, nên quyết định đến Úc và mua một vùng đất rộng lớn dùng để chăn nuôi tại biên giới phía Bắc.

Ed kể cho Leslie nghe về những khoản đầu tư khổng lồ đó khiến cô mắt tròn mắt dẹt ngồi nghe. Đây là một thế giới cô chưa từng biết đến. Cô và mẹ mình, trước khi thảm kịch khiến hai mẹ con chia lìa, lúc ổn nhất thì cũng sống trong cảnh thiếu trước hụt sau. Giờ đây, ngay cả khi đã có công việc ổn định và lương cũng hậu hĩ, thậm chí cô còn có khả năng đi taxi đến nơi làm việc và trả tiền nhà hằng tháng thì cũng không còn dư nhiều để đi du lịch đây đó. Leslie ghen với Matt vì được đi máy bay - bằng chiếc phi cơ riêng của anh ta - và đi bất cứ đâu trên khắp thế giới. Cô chỉ biết có thể về cái thế giới hoàn toàn xa lạ với mình.

“Chắc anh ta phải đi chơi nhiều lắm nhỉ”, có lần cô lẩm bẩm như vậy khi nghe Ed kể rằng anh họ của cậu đi New York để dự tiệc chiêu đãi do chủ một trang trại gia súc tổ chức.

“Với phụ nữ hả?”, Ed bật cười. “Anh ấy chỉ cần búng tay một cái thôi là bọn họ ngã rạp. Matt là một trong những anh chàng độc thân sát gái nhất nam Texas này đấy, nhưng hình như anh ấy chưa bao giờ nghiêm túc với bất kỳ người phụ nữ nào. Họ chỉ là đồ trang sức cho anh ấy, những món đồ xinh xắn để anh ấy mang vào thành phố thôi. Cậu biết rồi đấy”, cậu nói thêm kèm theo một nụ cười gượng gạo. “Tớ không nghĩ là anh ấy thực sự

thích phụ nữ. Anh ấy có để mắt đến vài cô gái địa phương cần một bờ vai để khóc, nhưng chỉ có thể thôi, và họ không phải là kiểu phụ nữ theo đuổi anh ấy. Anh ấy như thế bởi vì anh ấy có tuổi thơ khá buồn tẻ.”

“Như thế nào?”, cô hỏi.

“Bác gái tớ mang anh ấy cho người khác nuôi khi mới lên sáu.”

Cô hít một hơi thật sâu, “Tại sao?”.

“Bà có người tình mới, và ông ta không thích trẻ con”, cậu nói cụt ngùn. “Ông ta không chịu nuôi Matt, nên bà mang anh ấy cho cha tớ. Anh ấy lớn lên cùng tớ. Đó là lý do tại sao bọn tớ thân nhau như vậy.”

“Thế cha anh ta đâu?”, cô hỏi.

“Thôi, đừng... nói về cha anh ấy.”

“Ed!”

Cậu cau mặt. “Không đi xa hơn”, cậu nói.

“Thôi được.”

“Bọn tớ không nghĩ bác gái biết bác trai là ai”, cậu tiết lộ. “Lúc đó bà đi với nhiều đàn ông mà.”

“Nhưng chồng bà...”

“Chồng nào?”, cậu hỏi.

Leslie nhìn lảng sang hướng khác. “Xin lỗi. Tớ tưởng bà có chồng.”

“Beth không bao giờ có chồng”, cậu trầm ngâm. “Bà không muốn bị trói chân. Bà không muốn Matt, nhưng ông bà ngoại Matt nổi giận khi nghe bà nói đến chuyện phá thai. Họ muốn có Matt kinh khủng, lập kế hoạch cho anh ấy, chuẩn bị phòng cho anh ấy trong nhà mình, đón Beth và anh ấy về ngay khi anh ấy chào đời.”

“Sao cậu bảo cha mình nuôi anh ta.”

“Matt đã trải qua một biến cố kinh hoàng. Ông bà ngoại tớ chết trong một tai nạn ô tô, rồi chỉ vài tháng sau nhà họ bị cháy”, cậu nói thêm. “Thiên hạ đồn đại rằng họ cố tình làm thế để lấy tiền bảo hiểm, nhưng không ai chứng minh được điều đó. Matt ở ngoài sân cùng với Beth vào buổi sáng chuyện xảy ra. Bà đưa anh ấy ra xem hoa hồng nở, một điều khá lạ lùng và bất thường. Dù vậy cũng thật may cho Matt vì nếu anh ấy ở trong nhà thì chắc cũng chết cháy rồi. Số tiền bảo hiểm đủ cho Beth sắm sửa quần áo và mua xe mới. Bà để Matt lại cho cha tớ và tốt theo người đàn ông đầu tiên tiếp cận bà.” Nhớ lại những chuyện đau lòng đó khiến mắt cậu ánh lên vẻ cảm thương thay cho Matt, “Ông nội tớ để cho anh ấy một ít cổ phần trong trang trại chăn nuôi, cùng với một ít tài sản ủy thác không được đụng tới cho đến khi Matt hai mươi một tuổi. Đó là số tài sản duy nhất Beth không thể sờ được vào. Khi thừa kế nó, dường như anh ấy có bản năng kiếm tiền hay sao ấy. Anh ấy không bao giờ nhìn lại quá khứ của mình”.

“Thế chuyện gì xảy ra với mẹ anh ta?”, cô hỏi.

“Nghe nói bà chết cách đây vài năm. Matt không bao giờ nói về bà ấy”.

“Tội nghiệp”, cô nói lớn.

“Đừng phạm phải sai lầm đó”, cậu chặn ngay. “Matt không cần ai thương hại.”

“Tớ cũng đoán vậy. Nhưng nghĩ cảnh anh ta lớn lên không có bố mẹ thấy cũng thương.”

“Cậu cũng gần như vậy mà.”

Leslie cười buồn. “Ừ. Bố tớ mất lâu rồi. Một tay mẹ tớ chăm lo bọn tớ tốt hết mức có thể. Bà không thông minh nhưng xinh đẹp. Bà sử dụng tất cả những gì mình có.” Mắt cô thoáng vẻ ám ảnh. “Tớ vẫn chưa quên được những chuyện bà làm. Chẳng phải chuyện đó thật kinh khủng hay sao, khi

mà chỉ trong nháy mắt người ta hủy hoại đời mình và của nhiều người khác như thế? Mà để làm gì cơ chứ? Ghen, khi mà chẳng có lý do gì cả? Anh ta có quan tâm đến tớ đâu - anh ta chỉ muốn vui vẻ với một cô gái trong trắng ngây thơ, anh ta và đám bạn say xỉn của mình ấy.” Cô run rẩy khi nhớ lại chuyện đó. “Mẹ nghĩ bà yêu anh ta. Nhưng cơn giận dữ đầy ghen tuông đó đã không mang anh ta trở về. Anh ta đã chết.”

“Tớ đồng ý là lẽ ra bà không nên bắn anh ta, nhưng cũng khó mà bào chữa những gì anh ta và đám bạn đã làm với cậu, Leslie à.”

Leslie gật đầu. “Tớ biết”, cô nói đơn giản. “Đôi khi cuộc đời không như mình mong muốn, và nếu muốn vươn lên thì phải tùy thuộc vào chính bản thân mình thôi.”

Lúc nào Leslie cũng ước ao mình đã được nuôi nấng và giáo dục bình thường như những đứa trẻ khác.

Sau khi nói chuyện với Ed, Leslie cảm thấy thương cho Matt Caldwell cũng như mong cô và anh ta có một khởi đầu khác tốt hơn. Lẽ ra cô không nên phản ứng gay gắt như thế. Nhưng thật lạ là anh ta cũng khiến cô thấy bị xúc phạm trong khi Ed cứ một mực bảo là anh ta vốn rất lịch sự với phụ nữ. Có lẽ hôm qua anh ta có chuyện gì không vui.

Khoảng cuối tuần sau, Matt trở về, và Leslie bắt đầu nhận thấy rằng cô đã tự chuốc lấy rắc rối cho mình từ cuộc chạm trán đầu tiên với anh ta.

Anh đi vào văn phòng của Ed trong khi Ed đi họp, và cục băng trong đôi mắt anh không có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ tan chảy ngay cả khi quan sát Leslie đang ngồi đánh máy từ xa. Cô chưa thấy anh, và anh nhìn cô chăm chăm với vẻ hiếu kỳ ghê gớm nếu không nói là đầy thành kiến. Cô gầy gò, chiều cao không nhỉnh hơn trung bình là mấy, mái tóc vàng cắt ngắn ôm lấy khuôn mặt. Làn da đẹp, nhưng quá nhợt nhạt. Matt nhớ nhất là đôi mắt cô, to và đầy sự chán ghét khi anh đến gần. Anh thấy ngạc nhiên khi trên đời

này lại có một phụ nữ không thích túi tiền của mình, ngay cả khi anh cũng chẳng thấy ở cô có gì hấp dẫn. Thật lạ lùng và khó chịu khi phát hiện ra có một phụ nữ không hề muốn anh. Trong đời mình anh chưa khi nào bị một phụ nữ cự tuyệt như vậy. Điều đó khiến anh cảm thấy tức tối. Tệ hơn nữa là nó gợi lại cho Matt những ký ức về người phụ nữ đã từng cự tuyệt mình, người đã đem anh cho người khác khi anh mới lên sáu vì bà không muốn anh.

Leslie cảm nhận thấy có ai đó nhìn mình và ngẩng đầu lên. Cô mở to đôi mắt xám nhìn anh trân trân trong khi tay vẫn đặt trên bàn phím màu đen.

Anh ta mặc bộ com lê xám trông rất đắt tiền, ánh mắt sắc lạnh tối sầm, tay cầm một điếu xì gà nhưng không châm lửa. Leslie hi vọng anh ta sẽ không hút trong không gian khép kín thế này vì cô vốn dị ứng với khói thuốc lá.

“Thế ra cô là của Ed nhỉ”, anh lẩm bẩm bằng giọng trầm và sắc.

“Trợ lý của Ed”, cô xác nhận. “Sếp Caldwell...”

“Cô đã làm gì để được vào vị trí này?”, anh ta nói tiếp với nụ cười thoáng vẻ mỉa mai. “Và mức độ thường xuyên ra sao?”

Leslie vẫn chưa hiểu anh ta muốn ám chỉ điều gì. Cô chớp mắt, nhưng vẫn nhìn thẳng vào anh ta. “Sao cơ ạ?”

“Tại sao Ed lại chọn cô trong khi có mười ứng viên khác giỏi hơn?”, anh ta vẫn chưa chịu buông tha.

“À, chuyện đó.” Cô ngập ngừng. Vì không thể nói cho anh biết nguyên nhân thực sự nên cô chỉ nói ra một ít sự thật đủ để làm anh ta xao nhãng đi. “Tôi có một chứng chỉ về kinh doanh và tôi từng là trợ lý luật sư cho bố cậu ấy bốn năm trong văn phòng luật của ông”, cô nói. “Đúng là tôi không có bằng cử nhân như yêu cầu thật nhưng tôi có kinh nghiệm. Và Ed đảm bảo điều đó ở tôi.” Cô nói thêm với vẻ căng thẳng.

“Sao cô không học hết đại học?”, anh ta vẫn dai dẳng.

Cô nuốt khan. “Lúc đó tôi có... chút rắc rối cá nhân.”

“Cô vẫn còn chút rắc rối cá nhân đấy, cô Murry”, anh ta nói với giọng trẻ nãi, nhưng ánh mắt lạnh lùng và đầy cảnh báo đóng trên khuôn mặt rắn rỏi và nghiêm nghị. “Cô có thể đặt tôi lên đầu danh sách. Tôi có những kế hoạch khác cho vị trí hiện tại của cô. Tốt hơn là cô nên biết điều như Ed vẫn hay ca tụng về cô.”

“Tôi làm việc vì tiền, sếp Caldwell”, cô quả quyết. “Tôi làm việc để trang trải cuộc sống. Tôi không trông mong được ngồi mát ăn bát vàng.”

“Không ư?”

“Không.”

Anh ta đưa điếu xì gà lên môi, nhìn cái đầu âm của nó, thở dài rồi lại đưa xuống, vẫn không châm lửa.

“Anh hút thuốc à?”, cô hỏi khi thấy hành động của anh.

“Tôi cố hút”, anh lầm bầm.

Một phụ nữ có vẻ đẹp mạnh mẽ khoảng bốn mươi tuổi tóc vàng búi gọn ra sau, mặc com lê xanh hải quân từ hành lang đi tới.

Anh ta đưa mắt nhìn khi cô ấy dừng lại nơi cửa văn phòng của Ed. “Tôi cần sếp ký chỗ giấy tờ này, thưa sếp. Ông Bailey đang đợi trong văn phòng sếp để nói chuyện về hội đồng mà sếp muốn ông ấy tham gia.”

Edna Jones mỉm cười. “Chúc ngày tốt lành, cô Murry. Bạn suốt hả?”

“Vâng, cảm ơn chị.”

“Đừng để sếp đốt cái thứ đó lên nhé”, Edna nói tiếp, chỉ sang điếu xì gà Matt đang cầm. “Nếu sếp muốn...”, chị làm một cử chỉ giống như đang bắn súng, “... thì sẽ nhận ngay một viên cho xem”. Chị mỉm cười khi thấy Matt có vẻ giận. “Sếp nên thấy mừng đi là vừa vì tôi đã dọn hết mấy em ở các

văn phòng khác rồi. Sếp có thể thấy tất cả chúng tôi sẽ cùng góp sức trong chiến dịch giúp sếp bỏ thuốc.”

Matt nhìn Edna. Chị bật cười thoải mái hết một cô gái trẻ chưa tới hai mươi tuổi, vẫy tay với Leslie và sải chân quay về văn phòng mình. Matt đã định quay người bằng một cử động lối bịch đi theo Edna nhưng kịp dừng lại. Không được cho kẻ thù biết điểm yếu của mình.

Anh liếc nhìn Leslie bằng ánh mắt lạnh lùng, lờ đi sự thích thú thoáng qua trong đôi mắt xám của cô. Chỉ chào cô bằng một cái gật đầu cộc lốc, anh đi theo sau Edna ra hành lang, vẫn còn kẹp giữa mấy ngón tay răn rỏi điều xì gà đắt tiền với một đầu bị ẩm.

CHƯƠNG HAI

Từ ngày làm việc đầu tiên, Leslie đã nhận ra ngay Matt không hề ưa cô và còn tỏ vẻ muốn “trù dập” cô nữa. Anh ta giao nhiều việc cho Ed, và đương nhiên tất cả sẽ dồn hết vào Leslie. Có rất nhiều việc thực sự không cần thiết, chẳng hạn như yêu cầu cô đánh máy lại tất cả những dữ liệu thống kê cũ về gia súc cách đây mười năm, những dữ liệu chưa từng được lưu thành tập tin vào máy. Anh ta nói làm vậy để có thể kiểm tra được những con đực giống trước đây đã sản sinh được bao nhiêu con non, nhưng ngay cả Ed cũng phát cáu khi Leslie cho cậu xem việc cô buộc phải làm.

“Ta có thư ký chuyên lo việc này mà”, Ed càu nhàu khi nhìn vào máy trang giấy ố vàng trên bàn. “Tớ cần cậu tập trung vào những dự án khác.”

“Thì cậu thử nói với anh ta xem”, Leslie gợi ý.

Ed lắc đầu, “Không được đâu, gần đây tâm trạng anh ấy thất thường lắm”, cậu nói với giọng rầu rĩ. “Anh ấy không còn là mình nữa.”

“Cậu có biết thư ký của anh ta có trang bị vũ khí không?”, cô bất chợt hỏi. “Chị ấy luôn mang theo súng nước.”

Ed bật cười vang. “Matt nhờ chị ấy giúp mình cai thuốc mà. Tại anh ấy thường hay hút thuốc trong tòa nhà”, cậu vội nói thêm. “Nhưng chị Jones biết chắc rằng nếu điếu xì gà không châm lửa được thì không hút được. Chị mua cho mình và cho cả những thư ký khác mỗi người một khẩu súng nước. Hễ mà Matt đưa điếu xì gà lên môi tại bất kỳ văn phòng nào thì anh ấy sẽ bị bắn ngay.”

“Mấy chị đó cũng ghê gớm nhỉ”, cô bình luận.

“Chứ còn gì nữa. Tớ đã chứng kiến...”

“Rảnh quá hả?”, từ đằng sau Ed một giọng nói trầm trầm vang lên.

Đôi mắt đen nhìn như muốn xuyên thủng người khác chẳng hề ăn nhập với giọng nói đùa cợt đó.

“Xin lỗi, Matt”, Ed nói nhanh. “Em nói chuyện phiếm với Leslie chút cho vui thôi mà. Anh cần em làm gì hay sao?”

“Tôi cần thông tin cập nhật về số gia súc ta giao cho nhà Ballenger”, anh nói. Anh nheo nheo mắt nhìn Leslie. “Việc này giao cho cô rồi, đúng không nhỉ?” Leslie nuốt khan rồi gạt đầu, theo phản xạ cô rê tay lên bàn phím, mở nhầm một tập tin khác và vội đóng nó lại. Bình thường Leslie vốn không phải là người dễ bị căng thẳng nhưng cái cách anh cứ đứng trước mặt cô mà không nói lời nào khiến cô cảm thấy lúng túng. Ed có vẻ hơi bối rối vì cậu né cơn giận của ông anh họ bằng cách vội quay trở về văn phòng của mình ngay khi nghe điện thoại reo, vừa kịp đưa sang Leslie ánh mắt có lỗi nhưng cô không thấy.

“Tưởng cô thạo vi tính lắm”, Matt dài giọng mai mỉa khi dừng lại bên Leslie và nhìn qua vai cô.

Cảm giác cơ thể có sức hút mạnh mẽ của anh ngay sát bên cạnh khiến mọi cơ bắp trong người cô căng cứng. Những ngón tay bất động trên bàn phím và Leslie gần như không thở nổi.

Khẽ thốt ra một câu chửi thề, Matt bước lùi đến bên cạnh bàn, cố kìm lại những đợt cảm xúc dâng cao ngùn ngụt đến bất ngờ. Anh thọc cả hai tay vào túi quần và chăm chăm nhìn cô.

Leslie bớt căng thẳng một chút nhưng chỉ vừa đủ để mở tập tin Matt cần và in nó ra cho anh.

Matt cầm chỗ tài liệu vừa in ra khỏi khay máy in và chăm chú đọc. Anh lầm bầm gì đó rồi thả trang đầu tiên lên bàn của Leslie.

“Nửa số từ trong này mắc lỗi chính tả”, anh nói cộc lốc.

Leslie nhìn vào trang đó trên màn hình vi tính và gật đầu đồng tình. “Đúng vậy, thưa sếp. Tôi rất tiếc nhưng tôi không phải là người đánh máy trang đó.”

Dĩ nhiên Leslie không đánh máy trang đó, mười năm về trước cơ mà, nhưng có một cái gì đó thôi thúc bên trong khiến anh cứ muốn quy trách nhiệm đó cho cô.

Anh vừa rời khỏi bàn vừa đọc máy trang còn lại. “Cô làm lại tập tin này - và cả những tập tin khác nữa”, anh lầm bầm khi đọc lướt các trang. “Trang nào cũng đầy lỗi.”

Leslie biết có hàng trăm hồ sơ lưu trong tập tin này và cô phải mất nhiều ngày, chứ không phải nhiều phút hay nhiều giờ, mới hoàn thành được công việc đó.

Nhưng anh ta là ông chủ, và anh ta có quyền đặt ra luật lệ. Leslie mím môi, chăm chăm nhìn anh. Giờ thì trông anh bớt bức bối hơn nên cô cũng thấy đỡ căng thẳng hơn. “Tôi sẽ làm theo yêu cầu của sếp, thưa sếp.” Giọng Leslie lạnh lùng khiến anh thấy bất ngờ đưa mắt nhìn cô. “Tôi sẽ gác tất cả những việc Ed giao sang một bên, dành hết vài tháng sắp tới để hoàn tất công việc này được không?”

Thái độ của cô quay ngoắt từ một cô gái dễ bị căng thẳng sang một phụ nữ xác xược khiến anh vô cùng sửng sốt. “Tôi không quy định thời gian”, Matt nói cộc lốc.

“Tôi chỉ nói vậy thôi, làm đi!”

“Vâng, thưa sếp”, cô đồng ý ngay lập tức và mỉm cười lơ đãng.

Matt hít vào một hơi ngắn và nhìn chăm chăm xuống cô. “Cô Murry, cô giỏi làm hài lòng người khác lắm đấy. Hay chỉ tại tôi là sếp ở đây?”

“Tôi luôn cố gắng làm những gì được yêu cầu thôi, thưa sếp”, cô quả quyết. “Gần như luôn luôn”, cô chữa lại. “Nếu có lý.”

Anh bước trở lại bàn. Khi cúi người đặt máy trang giấy in xuống bàn Matt mới nhận thấy sự căng thẳng lộ rõ nơi cô. Leslie là người phụ nữ gây bất ngờ cho anh nhiều nhất từ trước tới nay, cô vô cùng khó hiểu.

“Ý cô là gì khi nói ‘nếu có lý’ đấy?”, anh dài giọng, nhìn thẳng vào mắt cô.

Trông Leslie như một con mồi đang bị săn đuổi. Thật không thể hiểu nổi khi mà mới vài giây trước cô vẫn còn vui vẻ và thoải mái. Trông thấy cô căng thẳng, anh thấy tội lỗi một cách lạ lùng.

Matt quay người bước đi. “Ed! Chú có lấy tập hồ sơ August của tôi không?”, anh gọi người em họ qua cánh cửa dẫn tới văn phòng riêng của Ed.

Ed vừa nghe xong điện thoại và đang cầm một tập hồ sơ trên tay.

“Có, em xin lỗi. Em muốn kiểm tra các chỉ số tăng trưởng mới nhất và tỉ lệ tăng cân theo dự kiến. Em đã định trả nó về bàn của anh rồi nhưng lại bận nghe điện thoại.” Matt im lặng xem xét các con số rồi gật đầu, “Có thể chấp nhận được. Anh em nhà Ballenger làm tốt đấy”.

“Họ đang mở rộng sản xuất, anh biết tin đó chưa?”, Ed bật cười vang. “Thật vui khi thấy họ làm ăn phát đạt.”

“Ừ. Họ đã làm việc chăm chỉ cả đời mới được như vậy.”

Trong khi anh nói, Leslie lén quan sát. Cô nghĩ đến cậu bé sáu tuổi bị mẹ ruồng bỏ và thấy tim mình thắt lại. Tuổi thơ của cô cũng không vui vẻ gì nhưng Matt còn tệ hơn.

Matt có cảm giác ánh mắt màu xám đang đậu lại nơi khuôn mặt mình và anh đưa mắt nhìn về phía cô, hai cặp mắt giao nhau. Leslie đỏ bừng mặt vội quay đi. Anh tự hỏi cô đang nghĩ gì mà lại phản ứng như vậy. Rõ ràng là cô đã thể hiện rằng mình chẳng tìm thấy ở anh có điều gì cuốn hút, vậy thì tại sao lại cứ tròn mắt mà nhìn anh chăm chăm như thế? Điều đó khiến anh thấy khó hiểu. Ở cô có quá nhiều thứ khiến anh thấy khó hiểu. Cô luôn gọn gàng tươm tất và cách ăn mặc có sức thu hút, nhưng kiểu quần áo được

chọn lựa lại phù hợp với một quả phụ hơn là một cô gái. Dù anh không khuyến khích váy ngắn và áo trễ cổ nhưng Leslie thì ăn mặc kín từ đầu tới chân: Đầm dài, tay dài, cổ cao cài cúc kín mít đến sát cổ.

“Anh cần gì nữa không?” Ed đột ngột hỏi, hi vọng ngăn ngừa được rắc rối có thể xảy đến thêm.

Matt nhún đôi vai đầy vẻ kẻ cả. “Lúc này thì không.” Anh nhìn về phía Leslie một lần nữa. “Đừng quên máy tập tin tôi muốn cập nhật đấy!”

Sau khi anh đi khỏi, Ed nhìn anh chăm chăm theo anh chừng một phút rồi cau mày, “Tập tin gì?”.

Leslie giải thích.

“Nhưng chúng lạc hậu rồi mà”, Ed trầm ngâm lầm bầm. “Có bao giờ anh ấy để mắt đến nữa đâu. Tớ chả hiểu tại sao anh ấy lại yêu cầu làm lại tất cả những chỗ này.” Leslie chồm người về phía trước. “Vì chuyện này sẽ khiến tớ bực bội và tớ sẽ làm việc cật lực hơn chứ sao!”, cô nói khế. “Để tớ chẳng còn chút thời gian nào nhấc tay ra khỏi bàn phím nữa chứ sao.”

Ed nhướn mày, “Anh ấy đâu có thù vật thể”.

“Đó là tại cậu nghĩ vậy thôi.” Cô cầm lên tập hồ sơ Matt để lại và cau mày khi cất chúng vào tủ. “Tớ sẽ bắt tay vào hoàn tất chỗ hồ sơ này sau khi trả lời xong mail cho cậu. Cậu có nghĩ anh ta muốn tớ ở lại làm thêm giờ cho xong việc này không? Thế thì anh ta phải trả tiền ngoài giờ cho tớ đấy”, cô nở nụ cười ranh mãnh, gợi nhớ lại hình ảnh của một Leslie thuở nào. “Anh ta chịu vậy không?”

“Để tớ hỏi anh ấy xem”, Ed nhanh nhẩu. “Giờ hãy cứ làm những công việc thường ngày của cậu đi.”

“Được rồi. Cảm ơn, Ed.”

Ed so vai, “Bạn bè để làm gì chứ?”. Cậu lầm bầm kèm theo một nụ cười.

Văn phòng là nơi làm việc tuyệt vời. Leslie có cơ hội quan sát đám phụ nữ rình thời cơ để kịp thời ngăn không cho Matt hút thuốc. Bắt gặp anh cố châm một điếu xì gà ngoài ban công, cô thư ký bất thần từ đằng sau chĩa cây cảnh xuất hiện lăm lăm khẩu súng nước trên tay. Anh đặt điếu xì gà lên bàn của Bessie David và cô này “vô tình” làm rơi nó vào tách cà phê mới uống được một nửa mà anh đã đặt xuống bên cạnh trước đó. Anh cầm điếu thuốc lên, nước cà phê chảy tong tong, ném sang Bessie ánh nhìn kết tội.

“Sếp bảo em làm vậy mà”, Bessie nhắc.

Anh thả điếu thuốc ướt sũng trở lại vào cốc và bỏ đi. Leslie, thấy hết cảnh đó, trốn vào nhà vệ sinh cười lăn lộn. Cô thấy bất ngờ khi Matt dễ chịu và thân mật với những nhân viên khác như thế. Còn với cô thì anh khó chịu và đầy ác ý. Cô tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô cũng bắn súng nước vào anh như vậy. Leslie bật cười, hình dung trong đầu cảnh mình biến khu phố chính thành một đám hoang tàn trước mặt ông chủ Matt Caldwell đáng nguyên rủa đó.

Thật tiếc là cô đã thay đổi quá nhiều rồi. Nếu mà trước đây, trước lúc thảm họa ập xuống cuộc đời non trẻ của cô, thế nào cô cũng khiến ông chủ trại gia súc cao to rần rỏi đó phải chạy theo mình cho mà xem.

Vài ngày sau, anh đến văn phòng của Ed tay kẹp điếu thuốc. Leslie, dù rất thích thú với mấy trò của các cô thư ký văn phòng hôm trước nhưng cũng không nói gì khi trông thấy điếu xì gà chưa châm.

“Tôi muốn xem bản đề xuất từ Hiệp hội chăn nuôi về việc kiểm tra dịch bệnh gia súc.”

Leslie nhìn anh chăm chăm, “Bản đề xuất nào thưa sếp?”.

Matt cũng chăm chăm nhìn lại cô. Anh thấy Leslie có vẻ thoải mái hơn và anh không thích cách mình phản ứng với cô. Anh đã đối xử thô lỗ với cô. Anh không thể chấp nhận được chuyện đó vì nó hủy hoại thể diện của

mình. “Nghe Ed nói chú ấy có một bản sao đề xuất đó”, anh giải thích. “Nó được chuyển qua đường bưu điện hôm qua mà.”

“À”, cô biết thư từ để ở đâu rồi. Ed cố lờ nó, để mặc nó trong hộp thư đến cho đến khi Leslie thả phịch nó lên bàn trước mặt cậu và không chịu đi cho đến khi cậu giải quyết xong. Chuyện này thường xảy ra vào cuối tuần, khi lượng thư đến trở nên quá tải và tràn sang cả hộp thư đi.

Leslie lục tìm trong hộp thư và lấy ra một phong thư dày vẫn còn nguyên đến từ Hiệp hội chăn nuôi. Cô quay trở lại đưa cho Matt.

Nãy giờ anh quan sát dáng đi của Leslie với sự tò mò tột độ. Cô đi khập khiễng. Anh không thấy được chân cô vì cô mặc quần rộng và áo chèn phủ tới đùi. Rõ ràng cô không có ý định khiến người khác để ý đến hình dáng của mình.

“Cô đi khập khiễng đấy”, anh nói. “Cô đã khám bác sĩ sau cú ngã ở trại chưa?”

“Không cần đâu”, cô nói ngay lập tức. “Chỉ có một chỗ bầm. Tôi đau chút thôi.”

Anh nhắc ống nghe trên bàn cô lên và nhấn vào nút gọi nội bộ. “Edna”, anh nói nhanh, “Hãy sắp xếp cho cô Murry một cuộc hẹn với Lou Coltrain càng nhanh càng tốt. Cô ấy bị ngã ngựa ở trại cách đây vài ngày và giờ vẫn còn đi cà nhắc. Tôi muốn cho cô ấy chụp X-quang”.

“Không!”, Leslie phản đối.

“Báo cho cô ấy biết thời gian. Cảm ơn cô.” Anh nói với thư ký của mình rồi gác máy. Đôi mắt đen của anh bắt gặp ánh mắt xám đang mở to của Leslie. “Cô phải đi khám!”, anh nói dứt khoát.

Leslie ghét bác sĩ. Sao mà cô ghét bác sĩ đến thế không biết! Ông bác sĩ làm tại phòng cấp cứu ở Houston, một người đàn ông luống tuổi về hưu, đã khiến cô cảm thấy mình rẻ rúng và bẩn thỉu khi được ông ta khám và lạnh

lòng bình phẩm về những kẻ lang thang giết người. Cô không bao giờ quên được trải nghiệm ghê tởm đó và bài rao giảng khó nghe của ông ta, cho dù bao nhiêu bác sĩ điều trị tâm lý đã cố hết sức giúp cô xoa dịu ký ức đó.

Cô nghiêng chặt răng và trừng trừng nhìn Matt. “Tôi không bị thương gì cả!”

“Cô làm việc ở đây. Tôi là sếp. Cô phải kiểm tra sức khỏe. Định kỳ.”

Leslie thực sự muốn bỏ việc.

Ước sao cô có thể. Cô không có nơi nào khác để đi. Houston thì dứt khoát là không được rồi. Leslie quá lo sợ rằng nếu quay về lại nơi đó thì cánh phóng viên sẽ đánh hơi thấy cho dù cô đã cố tình thay đổi vẻ ngoài của mình ngay khi đặt chân đến thành phố này.

Cô hít một hơi thở nhanh và đẩy tức giận.

Thái độ đó khiến anh khó hiểu. “Cô có chắc rằng vết thương sẽ không khiến mình vĩnh viễn đi tập tễnh chứ?”

Leslie ghếch cằm kiêu hãnh. “Thưa sếp, năm mươi bảy tuổi tôi bị... tai nạn và một bên chân bị tổn thương về xương.” Cô không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra như thế nào. “Tôi đi hơi khập khiễng là do tai nạn đó chứ không phải tại cú ngã ngựa hôm trước.” Anh như thể không thờ nổi mất vài giây. “Lại càng phải đi khám”, anh đáp. “Cô ưa mạo hiểm đấy nhỉ, tôi nghĩ vậy. Cô đâu việc gì phải cưỡi ngựa.”

“Ed nói con ngựa đó rất hiền. Cú ngã đó là do tôi. Tôi ghìm cương quá mạnh.”

Matt nheo nheo mắt. “Ừ, tôi nhớ rồi. Cô cố tránh né tôi. Rõ ràng cô nghĩ tôi mắc bệnh truyền nhiễm gì đó.”

Leslie có thể nhìn thấy sự tự ái hiển hiện trong mắt anh và rõ ràng Matt bực mình về chuyện đó. “Không phải thế”, cô nói và đưa mắt nhìn về phía bức tường. “Chỉ là tôi không thích bị ai đó chạm vào người mình.”

“Ed chạm vào cô đấy thôi.” Leslie không biết nói thế nào cho anh hiểu mà không phải kể hết mọi chuyện. Cô không thể chịu được chuyện anh biết về quá khứ như nhớp của mình. Cô ngược ánh mắt màu xám tối rồi nhìn vào đôi mắt đen của anh.

“Tôi không thích bị người lạ chạm vào”, Leslie mau chóng chữa lại. “Ed và tôi biết nhau nhiều năm nay rồi”, cuối cùng cô nói. “Với cậu ấy thì... khác.”

Matt nheo nheo mắt và rà khắp khuôn mặt cô. “Hắn rồi”, anh nói với giọng lạnh nhạt.

Nụ cười mai mĩa của anh khiến cô buộc phải tỏ thái độ. “Sếp giống hệt một chiếc xe lu, đúng không?”, cô đột ngột hỏi. “Sếp tưởng mình vừa có tiền vừa có quyền thì chẳng có phụ nữ nào cưỡng lại được sếp ư!”

Matt không thích giả định đó. Mắt anh bắt đầu sáng lóe lên. “Cô không nên nghe chuyện thiên hạ ngồi lê đôi mách”, anh nói, giọng thật khế. “Cô ta là một cô gái hư đốn mới bước chân vào đời và cứ ngỡ cha mình có thể dùng tiền mua được cho cô ta bất kỳ người đàn ông nào cô ta muốn. Khi cô ta phát hiện ra rằng cha mình không thể, cô ta đến làm việc cho một người bạn của tôi và mất hai tuần theo tôi đi loanh quanh Jacobsville. Một đêm tôi trở về nhà và trông thấy cô ta nằm sấn trên giường tôi, trên người chỉ choàng tấm ga trải giường, không có gì khác. Tôi tống cô ta ra khỏi nhà và cô ta rêu rao là tôi cố ám sát cô ta. Cô ta và tôi đã phải ra tòa và ông quản gia của tôi, Tolbert, được triệu tập đến để nói ra sự thật. Việc cô ta thua vụ đó có thể cho cô thấy bồi thẩm đoàn cũng đã xem xét kỹ những lời cáo buộc của cô ta.”

“Bồi thẩm đoàn?”, cô hỏi với giọng khàn đi. Ngoài chuyện bị mẹ ruồng bỏ, cô không biết bất kỳ chuyện gì khác về quá khứ của anh, những điều khiến anh càng thêm thiếu niềm tin vào phụ nữ.

Từ đôi môi mỏng nở ra một nụ cười nhạt. “Cô ta buộc tôi tội sát nhân”, anh nói. “Rồi dân ở đây ai cũng biết đến tôi - một dấu đen trong cái quá khứ

chẳng mấy nổi bật. Sau đó cô ta cũng dùng đúng chiêu đó đối với một người bán dầu ở Houston. Anh ta nhờ tôi làm chứng. Anh ta buộc tội cô này lừa đảo và tống tiền, và thắng kiện. Rồi cô ta bị tống giam.”

Leslie bỗng thấy khó ở. Matt cũng đã phải đương đầu với báo giới. Cô thấy tội nghiệp cho anh ta. Hẳn là một thử thách lớn lao sau những gì anh ta chịu đựng từ lúc vẫn còn trẻ như thế. Thảo nào đến giờ anh ta vẫn chưa lập gia đình. Hôn nhân cần có lòng tin. Leslie ngờ rằng anh ta sẽ không bao giờ lấy lại được niềm tin đối với phụ nữ. Anh ta tỏ thái độ thù địch đối với Leslie cũng là điều dễ hiểu. Có thể Matt nghĩ cô giả vờ như bị khuất phục bởi anh ta vì cô đang giở trò để được lợi lộc gì đó từ anh ta, có lẽ còn định gây tai tiếng cho anh ta nữa. Thậm chí anh ta còn có thể nghĩ cô dựng cảnh để cho anh ta rơi vào cái bẫy là cố ám hại cô.

“Có lẽ sắp cho rằng tôi giống như thế”, cô nói sau một phút im lặng quan sát, “Nhưng tôi không bao giờ làm vậy”.

“Thế tại sao cô hành xử cứ như thế tôi sắp sửa tấn công cô bất cứ khi nào tôi đến gần cô trong khoảng một mét rưỡi?”, anh lạnh lùng hỏi.

Leslie nhìn những ngón tay của mình đang để trên bàn, móng tay được cắt ngắn gọn gàng, không sơn. Chẳng có gì nổi bật, cô nghĩ, và đó là cuộc sống của cô gần đây. Cô không biết trả lời anh sao nữa.

“Ed là người yêu của cô à?”, anh vẫn lạnh lùng gặng hỏi.

Leslie không nao núng. “Sếp đi mà hỏi cậu ấy.”

Matt xoay xoay điệu xì gà trong tay khi vẫn quan sát cô. “Cô khiến tôi rất tò mò”, anh trầm ngâm.

“Không đâu. Tôi rất bình thường.” Leslie nhìn lên. “Tôi không thích bác sĩ, nhất là bác sĩ nam...”

“Lou là phụ nữ”, anh đáp. “Chị ấy và chồng đều là bác sĩ. Họ có một cậu con trai nhỏ.”

“À.” Một phụ nữ. Vậy chắc dễ chịu hơn. Nhưng cô không muốn khám. Vì khi chụp X-quang họ sẽ nhận nguyên nhân của chỗ xương bị gãy và cô không chắc một bác sĩ địa phương có thể giữ kín thông tin của khách hàng.

“Cô không có quyền quyết định chuyện này”, anh đột ngột lên tiếng. “Cô làm việc cho tôi. Cô bị ngã trong trại của tôi.” Anh cười nhếch mép. “Tôi phải tránh những rủi ro chứ, lỡ đâu sau này cô kiện tôi về phúc lợi y tế thì sao.”

Leslie nhìn vào mắt Matt. Cô thực sự không thể buộc tội anh vì cảm thấy như thế. “Được”, cô nói. “Tôi sẽ để chị ấy khám.”

“Không bình luận gì chứ?” Leslie nhún vai, “Thưa sếp, tôi làm việc để nhận lương. Tôi luôn như vậy. Sếp không biết nên tôi không trách sếp đã cảnh giác với tôi như vậy. Nhưng tôi không muốn ngồi mát ăn bát vàng cả đời”.

Anh nhướn một bên mày, “Tôi có nghe một lần rồi”.

Leslie cười buồn. “Tôi nghĩ là sếp cũng đã nghe.” Cô lơ đãng rê máy ngón tay lên bàn phím. “Bác sĩ Coltrain là bác sĩ riêng của công ty à?”

“Đúng vậy.”

Cô cắn cắn môi dưới. “Nếu có vấn đề gì, chị ấy sẽ giữ bí mật cho tôi chứ?”, Leslie hỏi thêm với giọng lo lắng, đưa mắt nhìn anh.

Matt không đáp ngay. Tay xoay xoay điều xì gà trên tay. “Đúng”, anh nói. “Bí mật. Cô làm tôi tò mò đấy, cô Murry. Cô có bí mật gì sao?”

“Ai cũng có bí mật”, cô nói với giọng nghiêm trang. “Vài người có bí mật kinh khủng hơn người khác.”

Matt búng nhẹ ngón cái lên điều xì gà. “Bí mật của cô thì sao? Cô bắn chết người yêu à?”

Leslie không dám thể hiện phản ứng gì khi nghe Matt hỏi vậy. Khuôn mặt Leslie trông như sẽ nứt ra nếu cô cử động.

Matt nhét điều xì gà vào túi. “Edna sẽ cho cô biết lúc nào thì đến chỗ bác sĩ Lou”, anh vừa nói nhanh vừa nhìn đồng hồ đeo tay và giơ lá thư lên, “Nói với Ed là tôi lấy cái này rồi nhé. Tôi sẽ nói chuyện với chú ấy về việc này sau”.

“Vâng, thưa sếp.”

Matt cố cưỡng lại thôi thúc muốn quay lại nhìn Leslie. Càng biết nhiều về cô nhân viên mới này càng khiến anh tò mò thêm. Cô đã khiến anh thấy khó chịu và ước rằng mình có thể biết được lý do.

Chẳng thể nào tránh được cuộc hẹn với bác sĩ. Leslie chỉ kịp nói chuyện với bác sĩ Coltrain vài ba câu vì cô được đưa tới bệnh viện để chụp X-quang. Một giờ sau, cô quay trở lại văn phòng bác sĩ Lou trong lúc chị đang nghiên cứu máy tấm phim dính vào tấm kính sáng trên tường.

Trông Lou có vẻ lo lắng khi nhìn thật lâu tấm phim chụp X-quang chân của Leslie. “Cú ngã vừa rồi không gây thương tổn gì ngoài mấy vết bầm”, chị kết luận. Đôi mắt đen của chị bắt gặp đôi mắt đang mở to của Leslie. “Tuy nhiên những chỗ gãy cũ này không khớp với một cú ngã.”

Leslie nghiêng chặt răng. Cô không nói gì.

Lou trở về bàn mình và ngồi xuống, ra hiệu Leslie ngồi vào ghế đối diện.

“Cô không muốn nói về chuyện này”, Lou nhẹ nhàng nói. “Tôi sẽ không gây áp lực cho cô. Cô biết lúc đó xương không được sắp xếp đúng chỗ phải không? Đúng là vậy rồi vì cô đi khập khiễng thế kia mà. Chắc là tôi phải chuyển cô đến bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình.”

“Chị muốn chuyển thì chuyển”, Leslie nói. “Nhưng tôi không đi đâu”.

Lou khoanh hai tay lên tờ lịch đầy chữ viết nguệch ngoạc trên bàn. “Cô chưa biết tôi đủ rõ để có thể tin tôi. Tôi là người đáng tin cậy. Cô sẽ biết điều đó sau một thời gian sống tại Jacobsville. Tôi không kể chuyện bệnh

nhân của mình cho bất kỳ ai, thậm chí cả chồng tôi. Matt cũng sẽ không biết bất kỳ điều gì hết.”

Leslie vẫn im lặng. Cô không thể kể lại chuyện đó một lần nữa với một người lạ. Trước đây để giúp tâm trạng nhẹ nhõm hơn, khó khăn lắm cô mới kể ra được với một bác sĩ điều trị tâm lý và cũng đã khiến bà ấy sốc.

Bác sĩ Lou thở dài. “Thôi được, tôi không gây áp lực cho cô. Nếu có lúc nào cô cần người chia sẻ, tôi luôn rất sẵn sàng.”

Leslie nhìn lên. “Cảm ơn chị”, cô nói với giọng chân thành.

“Matt không thích cô phải không?”, Lou bất chợt hỏi.

Leslie cười phá lên. “Đúng vậy. Tôi nghĩ anh ta sẽ tìm cách để sa thải tôi. Anh ta không thích phụ nữ.”

“Bình thường anh ấy thích tất cả mọi người”, Lou nói. “Phụ nữ theo anh ấy nhiều lắm. Họ yêu anh ấy. Anh ấy tử tế với những người mình thích. Anh ấy đã cầu hôn Kitty Carson khi cô ấy thôi làm chỗ bác sĩ Drew Morris. Đương nhiên là cô ấy không chịu, cô ấy yêu Drew Morris đến điên cuồng và ngược lại. Hiện tại vợ chồng họ sống rất hạnh phúc.” Chị ngập ngừng, nhưng Leslie không nói gì. “Anh ấy là một người đàn ông hấp dẫn - giàu có, điển trai, có sức hút, và thường rất dễ chịu.”

“Anh ta thích bắt nạt người khác”, Leslie thẳng thừng. “Có vẻ như anh ta không thể nói chuyện với người khác trừ phi phải đứng trên họ.” Cô khoanh tay trước ngực, trông có vẻ kém thoải mái.

Ra thế, Lou nghĩ, tự hỏi không biết cô gái này có nhận ra rằng ngôn ngữ hình thể của cô đã nói lên tất cả không. Lou ngay lập tức biết rằng ai đó đã gây ra chỗ gầy trên chân của cô gái này; rất có thể là một người đàn ông. Chị có cơ sở để khẳng định điều đó.

“Cô không thích người khác chạm vào mình phải không”, Lou nói.

Leslie cựa quậy trong ghế. “Vâng.”

Đôi mắt am hiểu của Lou nhìn khắp lượt trên bộ quần áo Leslie đang mặc trên người, nhưng chị không nói thêm gì, chỉ đứng lên, mỉm cười ôn hòa. “Cú ngã hôm trước không gây nên tổn thương nào cả. Nhưng nhớ quay lại đây nếu cô thấy đau hơn.”

Leslie cau mày, “Sao chị biết tôi đau?”.

“Nghe Matt bảo thấy cô nhăn mặt mỗi khi đứng lên khỏi ghế.”

Tim Leslie như ngừng đập một thoáng. “Tôi không biết anh ta để ý.”

“Anh ấy rất miễn cảm.”

Lou kê một đơn thuốc giảm đau và bảo cô quay lại nếu thấy không tiến triển. Leslie đồng ý và bước ra khỏi văn phòng trong tâm trạng vô cùng bất ngờ, tự hỏi không biết Matt còn biết gì về cô nữa trong khi chỉ quan sát như thế. Cũng hơi bực mình.

Khi cô trở lại văn phòng, chưa đầy mười phút đã thấy Matt xuất hiện đứng ngay cửa.

“Có ổn không?”, Matt hỏi. “Không sao”, cô khẳng định.

“Chỉ vài vết bầm tím. Tin tôi đi, tôi không hề có ý định kiện anh.”

Matt không thể hiện phản ứng gì trước câu nói đó. “Tốt.” Anh thấy bực bội. Lou sẽ không cho anh biết bất kỳ việc gì, ngoại trừ chuyện cô nhân viên mới của anh kín như bưng. Anh đã biết trước như vậy.

“Nói cho Ed biết là tôi sẽ đi vắng vài ngày.”

“Vâng, thưa sếp.”

Anh nhìn cô lần nữa, rồi quay đi thẳng. Sau khi Matt đi khỏi Leslie mới thấy nhẹ cả người.

CHƯƠNG BA

Những cơn ác mộng lại kéo về đêm hôm đó. Leslie cũng đã lường trước điều này sau cuộc hẹn với bác sĩ Lou Coltrain và phòng chụp X-quang. Phải mang giày cao gót đi làm cũng chưa có hề hấn gì với cái chân đau của cô. Cơn ác mộng trong đêm khiến cô thức giấc, vã mồ hôi và thở đứt quãng, kèm theo đó là cái chân đau đến mức không chịu nổi. Cô vào nhà tắm uống hai viên thuốc giảm đau, hi vọng sẽ đỡ hơn. Leslie quyết định không chạy theo thời trang nữa, thay vào đó cô sẽ quay lại mang giày đế bằng.

Đương nhiên Matt nhận ra ngay khi anh quay trở về văn phòng ba ngày sau đó. Anh nheo nheo mắt khi quan sát Leslie đi ngang qua văn phòng.

“Lou có thể kê cho cô ít thuốc giảm đau đó”, anh đột ngột cất tiếng.

Cô liếc nhìn anh khi rút một tập hồ sơ ra khỏi tủ kim loại. “Vâng, chị ấy đã kê rồi. Nhưng có thực là sếp muốn có một thư ký uế oải trong văn phòng của Ed không? Thuốc giảm đau sẽ khiến tôi buồn ngủ đấy.”

“Nhưng cô sẽ làm việc không hiệu quả nếu để đau như thế.”

Leslie gật đầu. “Tôi biết. Trong ví tôi có một lọ aspirin rồi”, cô cam đoan. “Còn chỗ đau thì cũng không tệ đến mức khiến tôi không nhớ cách đánh vần các từ như thế nào. Chỉ là một vài vết bầm. Sẽ lành thôi. Bác sĩ Coltrain nói vậy.”

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt nheo lại lạnh lùng. “Sau một tuần cô phải hết đi khập khiễng. Tôi muốn cô đến khám chỗ bác sĩ Lou lần nữa...”

“Tôi khập khiễng thế này đã sáu năm nay rồi, sếp Caldwell”, Leslie bình thản nói. Mắt cô lóe sáng. “Nếu sếp không thích người đi cà nhắc, thì đừng có đứng đó mà nhìn tôi chăm chăm như thế.”

Anh nhướn mày, “Bác sĩ không thể làm gì được hay sao?”.

Cô nhìn thẳng vào Matt, “Tôi ghét bác sĩ!”.

Sự dữ dội trong câu nói khiến anh sững sốt. Cô cũng muốn như vậy. Mặt Leslie đỏ bừng, ánh mắt lóe sáng chứa đựng cơn tức giận không giấu giếm. Thật khác xa với những biểu hiện thường ngày của cô, những biểu hiện có sức cuốn hút lạ lùng đối với anh. ở Leslie toát ra một luồng sinh khí mạnh mẽ, khiến cô rất xinh đẹp.

“Có phải bác sĩ nào cũng xấu đâu”, rớt cuộc Matt cất tiếng.

“Chỉ là chỗ xương gãy nhiều quá nên bác sĩ sẽ không thể làm được gì nhiều”, cô cắn môi. Leslie không định nói cho Matt nghe chuyện đó.

Câu hỏi hiện rõ trong ánh mắt, trên đôi môi anh, nhưng không lời nào được thốt ra. Lúc anh vừa định hỏi thì Ed ra khỏi văn phòng và thấy anh ngay.

“Matt! Chào mừng anh quay trở lại”, cậu chìa tay ra. “Bill Payton vừa gọi điện đến. Anh ta muốn biết anh có dự buổi chiêu đãi vào tối thứ Bảy không. Họ có thuê ban nhạc đấy.”

“Đương nhiên”, Matt nói hờ hững. “Bảo anh ta đặt hai vé cho tôi nhé. Chú có đi không?”

“Chắc là có. Em đưa Leslie đi cùng luôn.” Ed mỉm cười với cô. “Tiệc chiêu đãi hằng năm của Hiệp hội chăn nuôi Jacobsville. Người ta chỉ đọc phát biểu này nọ thôi, nhưng nếu cậu chịu khó ngồi nghe rồi tiệc tùng chút đỉnh, cậu sẽ được khiêu vũ.”

“Cái chân đau như thế nhảy nhót thế nào được”, Matt nói với giọng nghiêm túc.

Ed nhướng mày. “Anh sẽ bất ngờ cho mà xem”, cậu nói. “Cô ấy thích các điệu nhảy Latin.” Cậu mỉm cười toe toét với Leslie. “Anh Matt đây cũng vậy. Cậu sẽ không tin được anh ấy nhảy mambo hay rumba siêu như thế nào đâu, còn tango thì khỏi nói luôn. Anh ấy đã hẹn hò với một huấn luyện viên khiêu vũ cả mấy tháng trời và cứ thế mà giỏi thôi.”

Matt không đáp lại gì. Anh đang quan sát những biểu cảm trên khuôn mặt của Leslie và tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cái chân khập khiễng của cô. Có thể Ed biết chuyện, anh nhất định sẽ moi thông tin từ chú em họ mới được.

“Chú có thể đi chung xe với tôi”, Matt nói với giọng lơ đãng. “Tôi sẽ thuê chiếc limo của nhà Jack Bailey và cho cô thư ký của cậu lóa mắt luôn.”

“Em cũng sẽ lóa mắt nữa chứ.” Ed quả quyết. “Cảm ơn Matt. Em ghét việc cố tìm chỗ đậu xe tại câu lạc bộ đồng quê khi có tiệc tùng.”

“Ừ, tôi cũng vậy.”

Một cô thư ký vào báo Matt có điện thoại. Anh ra khỏi phòng và Ed đi ra theo luôn vì cậu sắp có một cuộc họp. Leslie tự hỏi mình sẽ phải chịu đựng một buổi tối khiêu vũ mà không tránh được chuyện lúc nào cũng gần Matt như thế nào đây, anh vốn đã ghét thái độ xa cách và lạnh lùng của cô rồi. Gay go đây, Leslie nghĩ và tự hỏi liệu tình cờ chiều thứ Bảy mình nổi cơn đau đầu không.

Leslie chỉ có một chiếc đầm thực sự trông có vẻ coi được để mặc vào buổi tiệc tại câu lạc bộ đồng quê hôm nay. Đó là một chiếc đầm bó chần dài làm từ những sợi tơ màu bạc lấp lánh, hai dây treo nhỏ xíu trên đôi vai mượt mịn. Cô cài chiếc kẹp làm bằng bạc có đính những viên kim cương giả lên mái tóc ngắn vàng hoe và đi đôi giày đế thấp nhỏ xinh màu bạc.

Chiếc limo dừng trước căn nhà trọ của cô. Trông thấy cô, Ed thở phào. Leslie đứng ngoài hiên, cầm chặt chiếc ví trong hai bàn tay ẩm ướt, run rẩy vì kích động với ý nghĩ đây là lần đầu tiên cô đi chơi đêm kể từ năm mười bảy tuổi. Cô hồi hộp kinh khủng.

“Cái đầm này thấy được không?”, cô hỏi ngay.

Ed mỉm cười, nhìn vào khuôn mặt trái xoan phớt nhẹ chút phấn hồng và son môi, đồ trang điểm duy nhất cô có. Đôi mắt xám với hàng mi dày rậm tự

nhiên không bao giờ cần đến mascara.

“Cậu trông được lắm”, Ed trấn an.

“Cậu mặc tuxedo cũng không tệ nhỉ”, cô nói khẽ kèm theo nụ cười toe.

“Đừng để Matt phát hiện ra là cậu hồi hộp đâu đấy”, cậu dặn khi cả hai tiến tới gần chiếc xe. “Ai đó gọi điện đến và giảng cho anh ấy một bài khi hai anh em vừa ra khỏi nhà. Carolyn suýt khóc.”

“Carolyn là ai?”

“Là chiến tích gần đây nhất của anh ấy”, cậu lầm bầm. “Cô ta xuất thân từ một trong những gia đình danh giá nhất ở Houston, ở với dì nên tiện thể tham gia tiệc tối nay. Cô ta theo đuổi Matt ráo riết hàng tháng nay. Chắc cô ta sắp đạt được mục đích rồi.”

“Cô ta chắc phải đẹp lắm nhỉ?”, cô hỏi.

“Đương nhiên. Không hiểu sao nhìn cô ta, tớ lại nhớ đến Franny.” Franny là hôn thê của Ed, bị bắn chết trong một vụ cướp nhà băng trong khoảng thời gian Leslie đang phăm phăm tiến vào lãnh địa của sự nổi tiếng như chớp. Nhờ vậy mà hai người có điểm chung, cứ thế xích lại gần nhau rồi thành bạn bè.

“Hắn là điều đó khó khăn lắm”, Leslie nói với giọng cảm thông.

Cậu liếc nhìn cô bằng ánh mắt tò mò khi họ đến gần xe. “Cậu chưa từng yêu ai à?”

Leslie nhún vai, kéo chiếc áo choàng không tay bằng lông thú phủ kín vai. “Tớ là đóa hoa nở muộn mà.” Cô nuốt khan. “Chuyện xảy ra trước đây khiến tớ tránh xa tất cả đàn ông.”

“Tớ hiểu.”

Ed đợi người tài xế, cũng mặc bộ tuxedo như cậu, mở cửa chiếc limo cỡ lớn màu đen. Leslie bước lên xe, Ed theo sau và cửa đóng lại. Trong xe có cô, Ed, Matt và một cô gái tóc vàng. Từ trước đến nay, Leslie chưa từng thấy ai đẹp đến thế. Cô gái đó mặc một chiếc váy đơn giản màu đen cùng chân váy ngắn và đeo trên người đủ lượng kim cương để mở một cửa hàng đồ trang sức. Chẳng cần hỏi chúng có thật hay không cũng đủ biết, Leslie nghĩ, khi quan sát chiếc váy và áo choàng bằng lông chồn nhìn rất thật khoác bên ngoài.

“Em nhớ em họ tôi chứ, Ed”, Matt dài giọng, xoay người ra sau trong chiếc ghế da đằng trước Ed và Leslie. Những ngọn đèn vàng nhỏ giúp họ có thể nhìn thấy nhau bên trong chiếc xe rộng đến choáng ngợp. “Đây là thư ký của chú ấy, cô Murry. Carolyn Engles”, anh nói thêm, hất đầu về phía người phụ nữ ngồi cạnh mình.

Những câu lí nhí chào nhau sau lời giới thiệu của anh. Đôi mắt háo hức của Leslie đi từ quầy bar sang chiếc điện thoại đến chiếc điều khiển máy lạnh và bộ tản nhiệt cầm tay cá nhân. Hệt như một căn hộ sang trọng có gắn bánh xe, cô nghĩ và cố không thể hiện sự thích thú quá lộ liễu.

“Cô chưa từng ngồi trong một chiếc limo à?”, Matt hỏi kèm theo một nụ cười mai mỉa.

“Dạ chưa ạ”, cô đáp bằng giọng cố tình lịch sự. “Sếp thật tốt bụng khi cho tôi đi nhờ xe. Cảm ơn sếp.” Có vẻ như anh không nghe lời đáp lại của cô. Matt quay đầu sang Ed. Anh cất tiếng và rõ ràng là đã quên mất cô, “Sáng mai, việc đầu tiên tôi muốn chú làm là rút hết tiền tài trợ của mình cho nhà Marcus Boles. Không một ai, ý tôi là không một ai dưới trướng tôi lại hành xử theo kiểu đó”.

“Em cũng thấy khá bất ngờ là tại sao chúng ta không nhận ra bản chất của hẳn ngay từ đầu”, Ed thống nhất. “Toàn bộ chiến dịch chỉ là một trò đánh lạc hướng, để mang đến cho ứng cử viên thực sự một ai đó để hạ gục. Hẳn ta sẽ trông như một anh hùng và Boles sẽ lãnh cú ngã đó một cách can

trường. Em biết hẳn ta được trả hậu hĩ cho nỗi ô nhục đó. Có lẽ số tiền cũng xứng đáng cho thanh danh và địa vị xã hội của hẳn.”

“Hẳn có một miếng đất ở Nam Mỹ. Nghe đâu hẳn sẽ sang đó sống. Thế còn tệ hơn”, Matt nói thêm với giọng lạnh lùng. “Mà... nếu gặp may, hẳn có thể ôm hết tiền và tếch ra sân bay trước khi ta kịp giữ lại.”

Giọng nói và thái độ đầy đe dọa thô bạo đó giống hệt như tấm áo tàng hình khoác quanh người anh. Leslie rùng mình. Trong số bốn người ngồi trong xe, cô biết ngay lập tức chuyện này sẽ dữ dội và tàn bạo đến thế nào.

Những ký ức của cô loáng thoáng và lộn xộn, nhưng chúng vẫn trở về rất sống động trong những cơn ác mộng hằng đêm.

“Anh yêu, bình tĩnh nào”, Carolyn dịu dàng nhắc. “Anh đang khiến cô Marley hoảng lên đấy.”

“Murry”, Ed chữa lại trước khi Leslie kịp mở miệng. “Lạ thật đấy Carolyn, tôi không nghĩ trí nhớ của chị lại kém như vậy.”

Carolyn hăng giọng. “Đêm nay đẹp nhỉ”, cô ta nói, đổi đề tài.

“Không mưa mà lại có trăng đẹp nữa chứ.”

“Vâng, đúng vậy”, Ed dài giọng.

Matt nhìn cậu lạnh lùng, Ed đáp lại bằng một nụ cười ngây ngô. Leslie thấy thích thú cách Ed làm ra vẻ như ngây thơ lắm. Cô biết cậu đủ nhiều để không bị mắc lừa.

Matt, trong khi đó, vừa uống vừa quan sát Leslie trong chiếc đầm bó sát hợp với màu mắt của cô. Cô có làn da như cẩm thạch, anh tự hỏi liệu chạm vào nó có mềm mại giống như nhìn thấy hay không. Leslie không đẹp theo chuẩn thông thường, nhưng ở cô có một điều gì đó khiến Matt phải run lên. Tự nhiên trong anh có một thôi thúc muốn bảo vệ cô, mà không hiểu sao anh lại có cảm giác đó với một người lạ nữa.

Điều đó khiến Matt thấy bức bối hết như cú điện thoại vừa rồi.

“Cô là người ở đâu, cô Murbery?”, Carolyn hỏi.

“Murry ạ”, Leslie chữa lại, trước khi Ed kịp mở miệng. “Tôi đến từ một thị trấn nhỏ phía bắc Houston.”

“Dân Texas thứ thiệt đấy”, Ed xác nhận kèm một nụ cười toe toét.

“Thị trấn nào?”, Matt hỏi.

“Chắc chắn là sếp chưa bao giờ nghe nói đến thị trấn đó”, Leslie nói với giọng tự tin. “Dân nơi khác biết đến chúng tôi thông qua một cái trạm phát thanh trong một tòa nhà hình dáng giống một chiếc mũ cao bồi. Rất hiếm khi có người lạ đến.”

“Cha mẹ cô có trang trại không?”, Matt tiếp tục.

Leslie lắc đầu. “Cha tôi làm nghề phun thuốc trên các cánh đồng.”

“Nghề gì cơ?”, Carolyn hỏi với nét mặt vô cảm.

“Phi công lái máy bay nhỏ phun thuốc trừ sâu”, Leslie đáp. “ông chết... trong khi đang làm việc.”

“Thuốc trừ sâu”, Matt lầm bầm. “Nước trong đất cần...”

“Matt, ta có thể quên chuyện chính trị một đêm thôi được không?”, Ed hỏi. “Em thích tận hưởng tối nay thật đúng nghĩa.”

Matt đưa sang cậu ánh mắt dò hỏi với một bên nheo lại vẻ đe nẹt. Nhưng ngay lập tức anh trở về trạng thái bình thường, ngả người ra ghế, lơ đãng quàng tay quanh Carolyn và kéo cô rúc sát vào mình. Đôi mắt đen của anh tỏ vẻ mỉa mai Leslie như thể muốn so sánh sự khiếp sợ của cô với sự thích thú lộ liễu của Carolyn khi có sự hiện diện của anh.

Leslie để cho anh thắng lần này bằng một nụ cười thích thú. Rồi một lúc nào đó, biết đâu đấy, cô sẽ thấy dễ chịu với sự có mặt của Matt như cô bạn

gái của anh ngay lúc này. Nhưng hơn hết, cô có nhiều lý do để sợ đàn ông hơn.

Câu lạc bộ đồng quê, tổ chức trong một căn nhà nằm bên cạnh một hồ nước nhân tạo, một tòa nhà đẹp với mái vòm và đài phun nước thanh nhã. Nó là niềm kiêu hãnh của Jacobsville. Nhưng, như Ed đã nói, không có chỗ đậu xe. Matt đã có số máy nhắn tin của lái xe để gọi anh ta đưa xe đến đón bất kỳ lúc nào anh cần. Bốn người ra khỏi xe, đi vào tòa nhà nơi bộ phận lễ tân đang chờ sẵn để chào đón họ.

Có một ban nhạc sống chơi rất hay trong câu lạc bộ, họ thể hiện nhiều điệu nhạc khác nhau nhưng đa phần giống với dòng nhạc bossa nova. Khoảnh khắc duy nhất mà Leslie thật sự cảm thấy mình được sống là khi cô có thể nhắm mắt lắng nghe nhạc; bất kỳ loại nhạc nào - cổ điển, opera, đồng quê miền tây hay nhạc phúc âm. Âm nhạc một thời là nơi ẩn náu của Leslie khi còn bé, giúp cô tránh khỏi cái thế giới quá cay nghiệt. Cô không biết chơi loại nhạc cụ nào, nhưng cô nhảy được. Hai mẹ con cô giống nhau ở điểm ấy - tình yêu dành cho khiêu vũ. Thực ra, Marie đã dạy cho con gái mọi bước nhảy bà biết, mà bà thì biết rất nhiều.

Marie đã dạy khiêu vũ khoảng một năm và con gái đã trở nên điêu luyện giống bà. Thật mỉa mai làm sao khi tình yêu Leslie dành cho khiêu vũ vĩnh viễn bị dập tắt sau những sự việc xảy ra năm cô mười bảy tuổi.

“Cho đồ ăn vào đĩa đi nào”, Ed dễ dàng, đưa mắt về phía mấy cái đĩa sứ nhỏ trên bàn tiệc đứng. “Người cậu cần thêm tí thịt nữa.”

Cô nhìn Ed cười toe toét, “Tớ có gầy giờ xương đâu”.

“Còn không à”, cậu vặn lại, đúng là cậu không hề đùa. “Nào, quên hết mọi phiền toái mà tận hưởng niềm vui đi. Tối nay, không có ngày mai. Ăn, uống, và vui vẻ.” Vì ngày mai ta có thể chết, là câu kết của hai câu nhắc nhở, cô bất giác nhớ lại và lòng chùng xuống. Nhưng Leslie không nói ra.

Cô cho máy cái bánh mì que tẩm phô mai và vài lát sandwich hình chữ nhật vào một chiếc đĩa và chọn uống soda thay vì rượu.

Ed tìm thấy hai chiếc ghế ở vòng ngoài của sàn nhảy, nơi có thể ngồi nghe được ban nhạc chơi và xem mọi người khiêu vũ.

Ban nhạc có một ca sĩ tóc đen dễ thương, giọng hát hay và ám ảnh đến khó quên. Cô đang chơi ghi ta và hát những bài hát của thập niên sáu mươi, giai điệu khiến tim Leslie đập mạnh. Nụ cười bùng nở trên khuôn mặt, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt xám khi cô lắng nghe giọng ca tài năng đó, khiến Leslie trở nên sống động.

Từ bên kia phòng, Matt để ý đến sự thay đổi đột ngột nơi Leslie. Cô yêu âm nhạc. Anh có thể nói ngay được rằng Leslie cũng thích khiêu vũ. Những ngón tay rần rỏi của anh co lại ôm chặt lấy cái đĩa.

“Anh yêu, ta ngồi cùng với nhà Devore được không?”, Carolyn hỏi, ý muốn nói đến cặp đôi ăn mặc sang trọng phía bên kia vũ phòng.

“Anh nghĩ ta nên ngồi cùng em họ anh đi”, anh nói với giọng lơ đãng. “Chú ấy không quen với những nơi như thế này.”

“Trông chú ấy tự nhiên như ở nhà ấy chứ”, Carolyn chữa lại, miễn cưỡng làm theo ý Matt. “Xem bạn gái của chú ấy kia kìa, cứ như đến từ một nơi nào khác ấy. Ôi trời, cô ta còn giậm chân theo nhịp nữa kìa! Trông vụng quá đi!”

“Em chưa từng hai mươi ba tuổi à?”, anh hỏi với giọng cău kính. “Hay là em quen sống trong nhung lụa rồi nên chẳng có gì khiến em xúc động?”

Cô ta há hốc mồm kinh ngạc.

Matt chưa bao giờ nói với bạn gái mình theo kiểu đó.

“Xin lỗi”, anh nói cộc lốc khi nhận ra mình lỡ lời. “Anh vẫn còn bức vụ Boles.”

“À, à... em hiểu”, cô ta lắp bắp và suýt nữa thì đánh rơi cái đĩa đang cầm trên tay. Carolyn chưa từng thấy một Matt Caldwell như thế này bao giờ. Sự dễ chịu và nụ cười thường trực của anh tối nay không thấy đâu. Chắc Boles đã khiến anh bực mình ghê gớm!

Matt ngồi đối diện với Leslie, ánh mắt tối sầm lại khi phát hiện nét sống động đột ngột biến mất khỏi cô. Người cô cứng đờ.

Những ngón tay đang cầm đĩa trở nên trắng nhợt.

“Carolyn này, đổi chỗ cho anh đi”, Matt bất ngờ yêu cầu, kèm theo một nụ cười gượng gạo. “Cái ghế này thấp so với anh quá.”

“Em không nghĩ ghế của em cao hơn nhiều đâu, anh yêu, nhưng nếu anh muốn thì ta đổi vậy”, Carolyn nói với giọng ngoan ngoãn.

Leslie trở nên thoải mái hơn. Cô mỉm cười ngượng nghịu với người phụ nữ kia rồi đưa mắt trở lại cô ca sĩ trên sân khấu.

“Cô này tuyệt quá hả?”, Carolyn hỏi. “Cô ta đến từ Yucatan đấy.”

“Không chỉ tài năng, mà còn xinh nữa”, Ed đồng tình. “Tôi thích điệu nhạc đó.”

“Ồ, tôi cũng vậy”, Leslie nói với giọng như ngừng thở, miệng thì gặm một miếng sandwich nhưng sự chú ý lại dồn hết lên ban nhạc và cô ca sĩ.

Matt chăm chú quan sát cô, thích thú và xúc động trước niềm đam mê không che giấu đối với âm nhạc của Leslie. Tự nhiên anh sực nhớ đến một Leslie rất khác ở văn phòng. Ở đó cô không tự tin về bản thân và luôn tỏ ra căng thẳng. Thậm chí còn thấy lạc lõng nữa. Nhưng khi ban nhạc chơi và ca sĩ hát, cô trở thành một con người khác. Anh thoáng nhận ra con người trước đây của cô, trước khi số phận giáng xuống cô những nhát roi oan nghiệt khiến cho cô luôn cảm thấy kém thoải mái khi có anh ở gần. Cô kích thích trí tò mò nơi anh, không chỉ bởi cô khiến cái tôi của anh bị tổn thương. Cô là một người phức tạp.

Ed để ý thấy Matt cứ nhìn Leslie chăm chăm khiến cậu muốn kéo anh họ ra ngoài kể cho anh ấy nghe hết toàn bộ câu chuyện đau thương mà cô đã trải qua. Matt tò mò về Leslie và khi muốn đạt được điều gì đó anh thường trở nên hăng học. Anh sẽ đe dọa cô để có được câu trả lời và Leslie sẽ rút ngay vào cái vỏ bọc được dệt bằng những trải nghiệm đau buồn của những năm tháng qua cho mà xem. Cô chỉ vừa mới bước ra ánh sáng và giờ đây Matt muốn đẩy cô trở lại bóng tối. Tại sao Matt không chịu bằng lòng với tình yêu tha thiết đến mức tôn thờ của Carolyn chứ? Gần như tất cả phụ nữ đều vây quanh anh; Leslie thì không. Cậu tin chắc rằng đấy chính là điều anh họ của mình cảm thấy cô có sức hút đặc biệt. Nhưng khi Matt cố tìm hiểu cho bằng được điều cô yêu thích là gì có thể lại đưa cô trở về những năm tháng sôi động ngày xưa.

Cậu không thể lường trước được anh ấy có thể gây nên những tổn hại gì cho cô khi mà cô đang trong tình trạng dễ bị tổn thương đến thế.

Cô ca sĩ hát xong bài của mình, khán giả vỗ tay tán thưởng. Cô giới thiệu thành viên ban nhạc và bài hát tiếp theo có giai điệu tuyệt vời tên là Brazil. Đây là thể loại yêu thích của Leslie, cô có thể nhảy theo được dù chân đang trong tình trạng không bình thường. Cô mong chờ ghê gớm có ai đó mời mình ra sàn nhảy để cho những người có thân hình cứng đờ, không tự nhiên, gượng gạo kia biết phiêu theo giai điệu có sức lay động đó là như thế nào.

Trong khi quan sát Leslie, Matt nhận ra được nỗi khát khao ánh lên trong mắt cô. Ed không nhảy được điệu này nhưng anh thì được. Không nói lời nào, anh đưa chiếc đĩa trống của mình cho Carolyn rồi đứng lên.

Không để cho Leslie kịp ngáp ngừng hay mở miệng từ chối, anh nhẹ nhàng kéo Leslie ra khỏi ghế và dìu cô ra sàn nhảy.

Đôi mắt đen của anh bắt gặp đôi mắt xám đang mở to vì sửng sốt của Leslie khi anh đưa bàn tay răn rỏi ôm lấy eo còn bàn tay kia cung kính đón lấy bàn tay trái của cô.

“Tôi sẽ không xoay đột ngột đâu.” Anh trấn an cô rồi gật đầu, ra hiệu bắt đầu bước nhảy đầu tiên.

Và rồi Matt đã làm một điều gì đó thật phi thường.

Leslie nín thở khi nhận ra anh là một vũ công cừ khôi. Cô quên mất nỗi sợ hãi đối với anh. Cô quên mất rằng mình vốn căng thẳng khi ở gần một người đàn ông. Cô bắt nhịp được ngay và vui mừng khi có được một bạn nhảy biết cách xử lý những bước nhảy phức tạp mang phong cách Latin một cách hoàn hảo.

“Cô nhảy đẹp đấy”, Matt nói khẽ, mỉm cười với sự hài lòng thực sự khi cả hai sải từng bước nhảy nhanh theo điệu nhạc.

“Sếp cũng vậy mà”, cô mỉm cười đáp lại.

“Nếu thấy đau chân thì bảo tôi biết nhé. Để tôi đưa cô ra. Được không?”

“Được.”

“Vậy thì tiếp nào!”

Matt dìu cô băng ngang qua vũ phòng bằng sự điêu luyện của một vũ công nhà nghề và cô hưởng ứng theo anh một cách hoàn hảo đến nỗi những người khác đang khiêu vũ bỗng dừng hết cả lại nhường chỗ cho hai người, đặt sang hai bên để chiêm ngưỡng cảnh tượng đẹp mắt đang diễn ra.

Matt và Leslie đắm mình vào điệu nhạc và quên mất sự có mặt của những người khác, những thành viên ban nhạc đang tươi cười, quên mọi thứ ngoại trừ sự sôi nổi đầy cuốn hút của điệu nhảy. Hai người di chuyển cứ như thể họ bị buộc vào nhau bằng những sợi dây vô hình, những bước nhảy khớp nhau một cách hoàn hảo.

Khi bản nhạc rốt cuộc cũng dứt, Matt kéo cô sát vào thân người cao gầy của mình và giúp cô nghiêng người làm một động tác kết thúc thật đẹp mắt nhưng lại khiến chân cô đau nhói.

Những tràng vỗ tay như sấm vang lên. Matt đỡ Leslie thẳng người lên trở lại và để ý thấy mặt cô trắng bệch đi và nhăn nhó.

“Quá nhiều, quá nhanh hả”, anh nói khẽ. “Nào, ra khỏi đây nhé.” Anh không tiến lại gần cô hơn. Thay vì đó, anh chìa cánh tay mình ra để cô đến gần bám vào chỗ cơ khỏe nhất. Cô bám bằng cả hai tay, thấy ghét chính bản thân mình khi làm cái trò ngu ngốc không tưởng tượng nổi đó.

Nhưng, ồ, cô đã rất vui. Thế thì đau một chút cũng đáng.

Leslie không nhận thấy mình rên rỉ thật to cho đến khi Matt nhẹ nhàng ấn cô trở vào ghế ngồi.

“Cô có mang theo viên aspirin nào trong cái thứ nhỏ xíu này không đấy?”, Matt hỏi, đưa mắt nhìn cái ví nhỏ cô đang đeo trên cánh tay.

Leslie nhăn mặt.

“Chắc là không rồi.” Anh quay đi, nhìn khắp lượt đám đông. “Tôi quay lại ngay đây.”

Anh quay đi trong khi Ed nắm lấy tay Leslie. “Hay tuyệt”, cậu hào hứng. “Quá hay! Tớ đâu có biết cậu lại nhảy hay đến thế.”

“Tớ cũng đâu có biết”, cô lí nhí ngượng ngập.

“Đúng là một màn trình diễn ngoạn mục”, Carolyn lạnh lùng đồng tình. “Nhưng tỏ vẻ đau đớn lộ liễu thế thì thật ngớ ngẩn. Thế nào từ giờ Matt cũng luôn miêng tự trách mình và cố tìm cho ra một viên aspirin cho mà xem.” Cô ta đứng lên, ngoe ngoảy bỏ đi, tay bê chiếc đĩa đồ ăn gần như chưa đụng đến miếng nào và chiếc đĩa trống của Matt.

“Cô ta đang bức tức đấy mà”, Ed quan sát. “Cô ta không nhảy được như thế.”

“Lẽ ra tớ không nên làm như vậy”, Leslie nói khẽ. “Nhưng mà vui ghê, Ed à! Tớ thấy mình được sống, được sống thực sự!”

“Trông cậu đúng là như thế thật. Tớ cũng vui khi thấy mắt cậu sáng bừng lên trở lại.”

Leslie nhăn mũi. “Tớ đã làm hỏng buổi tối của Carolyn rồi.”

“Thế mới công bằng”, cậu lầm bầm. “Cô ta đã làm hỏng buổi tối của tớ ngay khi ngồi vào chiếc limo và kêu ca rằng người tớ có mùi như một cửa hàng bán kẹo.”

“Tớ thấy dễ thương mà”, cô nói. Cậu mỉm cười: “Cảm ơn”.

Matt đột ngột quay trở lại, đi bên cạnh là bác sĩ Lou Coltrain. Trông như thể anh đang dùng vũ lực hộ tống cô ấy bằng ngang qua vũ phòng và Ed buồn cười đến không chịu nổi nhưng phải cố nén.

“Nào”, Lou phát câu, trừng trừng nhìn Matt rồi chuyển ánh nhìn xuống Leslie. “Tôi tưởng cô đang hấp hối cơ đấy, hãy xem cách anh ta thúc bách tôi rồi lôi tôi đến đây như thế nào!”

“Tôi không mang theo thuốc aspirin”, Leslie nói với giọng kém thoải mái. “Tôi xin lỗi...”

“Chẳng có gì phải xin lỗi cả”, Lou nói nhanh rồi dịu dàng vỗ vỗ lên bàn tay Leslie. “Nhưng cô đang bị vài vết bầm khá nặng và tôi không nghĩ cô được phép khiêu vũ. Chỗ xương đã từng gãy một lần không bao giờ có thể chắc lại được như trước, ngay cả khi được sắp xếp chính xác - huống hồ trường hợp của cô thì không được như vậy.”

Leslie cắn môi dưới ngượng ngùng.

“Cô sẽ ổn thôi”, Lou trấn an bằng một nụ cười dịu dàng. “Thực ra, khiêu vũ tốt cho các cơ bắp đỡ lấy chỗ xương đó - khiến cho xương khỏe hơn. Nhưng ít nhất là trong hai tuần sau không được làm vậy nữa. Đây này. Tôi luôn mang theo aspirin!”

Chị đưa cho Leslie một chiếc lọ bằng kim loại đựng thuốc aspirin và Matt rót thêm một cốc soda rồi nghiêm nghị quan sát Leslie trong khi cô uống hai viên.

“Cảm ơn chị”, cô nói với bác sĩ Lou. “Vô cùng cảm ơn chị.”

“Thứ Hai đến gặp tôi”, Lou dặn, ánh mắt đầy vẻ cương quyết. “Tôi sẽ kê một đơn thuốc giúp cô dễ chịu hơn. Không có chất gây buồn ngủ đâu.” Chị vừa nói thêm vừa mỉm cười. “Có chất chống viêm. Cô sẽ đi lại dễ dàng hơn bây giờ nhiều.”

“Chị là một bác sĩ tốt”, cô nói với bác sĩ Lou, giọng nghiêm túc.

Bác sĩ Lou nheo nheo mắt: “Tôi đoán là vài bác sĩ cô từng biết không như vậy”.

“ít nhất là một”, Leslie nói với giọng không chút âm sắc. Cô mỉm cười với bác sĩ Lou. “Chị đã làm thay đổi suy nghĩ của tôi về bác sĩ.”

“Một điểm cho tôi. Để tôi chạy đến chỗ Copper nói cho anh ấy biết ngay mới được”, chị nói thêm, mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt của ông xã tóc hung của mình bên kia vũ phòng. “Anh ấy sẽ ấn tượng cho mà xem!”

“Không gây ấn tượng gì nhiều cho ông chồng đâu”, Matt nói với cô khi Lou đã đi khỏi tầm nghe. “Lou thì có đấy.”

“Sẽ không cho đến khi anh ấy biết được vợ mình có một tủ đầy tàu điện đồ chơi hiệu Lionel”, Ed bình phẩm kèm theo một tràng cười vang.

“Con trai của họ sẽ có nhiều thứ để mong đợi khi lớn lên”, Matt trầm ngâm rồi liếc sang bên cạnh Leslie. “Carolyn đâu rồi?”

“Cô ta giận dỗi bỏ đi rồi”, Ed nói.

“Tôi đi tìm cô ấy đây. Có chắc là cô sẽ ổn không?”, anh hỏi khẽ với giọng quan tâm.

Leslie gật đầu. “Nhờ máy viên aspirin đó. Rất có tác dụng.”

Anh gật đầu. Ánh mắt đen lóe qua gương mặt đang nhăn nhó vì đau của cô rồi lảng tránh thật nhanh khi anh quay đi tìm cô bạn gái.

“Tớ cũng làm hỏng buổi tối của cả anh ấy nữa”, cô nói với giọng rầu rầu.

“Cậu đừng có quy lỗi về mình”, Ed bảo. “Tớ chưa từng thấy Matt vui nhiều như khi nhảy cùng cậu. Đa số phụ nữ ở đây chỉ nhảy được ở mức bình thường. Cậu đúng là một phép lạ trên sàn nhảy.”

“Tớ thích khiêu vũ mà”, cô thở dài. “Tớ luôn thích. Mẹ tớ khi nhảy cứ như bay trên đôi chân ấy.” Mắt cô sáng lấp lánh khi nhớ lại những kỷ ức đẹp. “Lúc nhỏ tớ từng rất thích xem mẹ khiêu vũ với bố. Mẹ rất đẹp, tràn đầy sức sống.” Ánh sáng trong mắt cô vụt tắt. “Mẹ tưởng tớ kêu gọi Mike, những người khác cũng vậy”, cô rầu rĩ. “Mẹ... bắn anh ta và viên đạn đi xuyên qua người anh ta, rồi găm vào chân tớ...”

“Nên chân cậu mới khập khiễng vậy.”

Leslie liếc nhìn cậu, gần như không ý thức được những điều mình đang nói. Cô gật đầu. “Ông bác sĩ ở phòng cấp cứu cam đoan đó là lỗi của tớ. Đó là lý do tại sao chân tớ không được chữa đúng cách, ông ta lấy ra viên đạn và chỉ có vậy. Mãi đến sau này mới có một ông bác sĩ khác bó bột cho tớ. Sau đó, tớ bắt đầu đi khập khiễng. Nhưng chẳng đủ tiền để mời bác sĩ đến khám. Mẹ thì ở tù, để tớ lại bơ vơ một mình. Nếu không nhờ gia đình Jessica bạn tớ thì đến nhà ở tớ cũng không có. Họ đón tớ về nuôi dù thiên hạ đàm tiếu thế nào và tớ được tiếp tục đi học.”

“Chắc tớ không bao giờ biết được cậu làm thế nào để xoay sở hết ngần ấy chuyện”, Ed nói. “Đến trường hằng ngày trong những lời xôn xao đàm tiếu hết tuần này sang tuần khác.”

“Khó khăn lắm”, cô đồng tình. “Nhưng nó cũng khiến tớ trở thành người khó chịu luôn. Thanh thép nung, người ta nói vậy đúng không? Tớ là người

cục cằn nóng tính.”

“Ừ, đúng vậy.”

Leslie mỉm cười. “Cảm ơn vì đã bao bọc tớ. Tớ đã rất may mắn.”

“Kể Matt nghe chuyện đó đi. Có thể nó sẽ thay đổi anh ấy.”

“Ồ, tớ nghĩ anh ấy không phải là người xấu như vậy”, cô đáp. “Anh ấy khiêu vũ hết một thiên thần.”

Ed nhìn chăm chăm về phía khay rượu punch, nơi Matt đang đứng nhìn về phía cậu và Leslie. Khuôn mặt sạm đen cứng hơn đá khiến Ed cảm thấy sợ hãi khi Matt để Carolyn ở lại đó và bước về phía họ. Cậu không thích cách bước sai chân để dài đó của Matt. Lần duy nhất Matt đi chậm như vậy là khi có điều gì đó khiến anh ấy giận đến điên người.

CHƯƠNG BỐN

Nhìn vào mắt Matt, Leslie biết ngay là anh đang nổi giận. Cô nghĩ chắc là anh giận mình, dù cô không nhớ được mình đã làm gì để đáng bị như vậy. Khi đến gần họ, anh rút điện thoại ra bấm số. Anh nói gì đó, tắt điện thoại rồi nhét vào túi.

“Xin lỗi, nhưng ta phải về thôi”, anh nói, nhả từng tiếng lạnh lùng. “Có vẻ như Carolyn đang lên cơn đau đầu.”

“Được thôi”, Leslie nói, thậm chí còn mỉm cười nhẹ nhõm vì đã không thể hiện cho anh thấy rằng cô ấn tượng với khuôn mặt điển trai của anh. “Tôi cứ tưởng mình không thể nhảy trở lại được.” Cô nhìn vào mắt Matt ngượng nghịu: “Quả thực là tôi rất vui”.

Anh không đáp lại mà chỉ nheo nheo mắt và không tỏ vẻ gì thân thiện lắm. “Ed, chú ra trước trông chừng xem xe đến chưa được không? Tôi vừa mới gọi điện cho lái xe.”

“Được.” Cậu hơi lưỡng lự giây lát rồi cũng đi ra.

Matt đứng chằm chằm nhìn xuống Leslie khiến cô cảm thấy khó chịu. “Cô khiêu vũ không giống gì là người bị khập khiễng cả”, anh nói khề. “Cô không phải như những gì vẫn bộc lộ ra, đúng không? Tôi có cảm tưởng rằng trước khi bị thương ở chân, cô từng là một vũ công xuất sắc.” Leslie bối rối. “Tôi học từ mẹ mình”, cô nói với giọng thành thật. “Tôi từng khiêu vũ với bà.”

Matt bật cười thành tiếng. “Lại giở thêm trò khác nữa rồi”, anh nói. Anh đang nghĩ về sự khiếm sợ giả dối, cách cô lúc nào cũng co người lại mỗi khi anh đến gần. Thế rồi, tối nay, sự đầu hàng được sắp đặt kĩ lưỡng. Đó là một trò cũ rích đã được các cô gái diễn đi diễn lại suốt với anh - cứ né tránh để anh phải tò mò mà đuổi theo. Anh thấy bất ngờ là mình đã không nhận ra

điều đó sớm hơn, tự hỏi cô sẽ để anh tiến tới bao xa. Anh nhất định sẽ tìm cho ra.

Leslie chớp chớp mắt và cau mày. “Sao cơ ạ?”, cô hỏi, bối rối thực sự.

“Không có gì”, anh nói kèm một nụ cười giả tạo. “Chắc lái xe đã đến rồi đấy. Ta đi nhé?”

Anh chìa bàn tay răn rỏi ra đột ngột kéo cô lên. Mặt cô tái nhợt đi trước sự thống trị không chỉ trong đôi mắt mà còn ở cách anh kéo mình lên nữa. Thật khó để không khỏi hoảng hốt. Nó khiến cô nhớ lại một người đàn ông khác cũng có kiểu thống trị như thế với cô; chỉ khác một chút là lúc đó cô không biết cách thoát ra. Giờ thì cô đã biết. Cô xoay cánh tay thật nhanh, bắm mạnh vào ngón tay cái của anh và ngay lập tức vùng ra khỏi cái nắm tay của anh, như cách huấn luyện viên võ tự vệ đã dạy cho cô.

Matt bất ngờ. “Cô học ở đâu đấy? Từ mẹ cô à?”, anh dài giọng “Không. Từ thầy dạy Taekwondo ở Houston”, cô đáp. “Dù chân tôi bị tật, nhưng tôi có thể tự chăm lo cho mình.”

“Ồ, hẳn là thế rồi.” Đôi mắt đen của Matt nheo lại và hơi lóe lên. “Cô không giống những gì mình đang cố gắng chứng tỏ, cô Murry. Tôi nhất định sẽ đích thân tìm cho ra sự thật về cô.”

Leslie tái mặt. Cô không muốn anh đào xới quá khứ của mình lên. Cô đã chạy trốn khỏi nó nhiều năm nay. Liệu cô có còn phải chạy trốn nữa không khi mà chỉ mới cảm thấy được an toàn đôi chút?

Matt thấy sự sợ hãi lộ rõ trên khuôn mặt Leslie và thậm chí còn tin chắc hơn rằng suýt nữa anh đã bị cô xỏ mũi rồi. Chẳng phải nhờ những kinh nghiệm có được với đàn bà mới đủ giúp cho anh nhận ra sự dối trá hay sao? Anh nghĩ về mẹ mình và trái tim trở nên lạnh giá. Leslie thậm chí có nét giống bà nữa, cũng tóc vàng hoe. Anh nắm lấy cánh tay cô và đi song song với mình, để ý thấy cô di chuyển rất khó nhọc và giật tay ra khỏi anh.

“Làm ơn đi”, cô nói với giọng đanh lại. “Đi chậm thôi. Đau lắm.” Matt dừng lại ngay lập tức, nhận ra rằng mình đang buộc Leslie phải đi với một tốc độ khiến chân cô đau đớn. Anh quên mất cái chân đau của cô, như thể đó cũng là một phần của vở diễn.

Anh thở ra giận dữ.

“Cái chân đau là thật”, anh nói, gần như chỉ với chính mình. “Còn những điều khác thì sao chứ?” Leslie nhìn vào ánh mắt giận dữ của anh. “Thưa sếp, dù tôi có như thế nào, thì tôi cũng không gây hại gì cho sếp cả”, cô nói với giọng từ tốn. “Quả thực là tôi không thích bị người khác chạm vào, nhưng tôi thích nhảy với sếp. Tôi đã không nhảy... nhiều năm rồi.”

Matt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xanh xao của cô, không để ý đến tiếng nhạc xung quanh và những giọng người nói xôn xao qua lại. “Đôi lúc”, anh nói khẽ, “cô có vẻ như rất quen thuộc đối với tôi, như thể tôi đã từng biết cô trước đây vậy”. Anh đang nghĩ về mẹ mình, cách bà ruồng bỏ và khiến anh đau lòng cách đây nhiều năm.

Mà Leslie đâu có biết chuyện đó. Cô cắn chặt răng cố không để lộ nỗi sợ hãi. Có thể trước đây anh đã có lần trông thấy cô, cũng như cả đất nước này từng trông thấy, khuôn mặt cô trên các trang báo chính là khuôn mặt phóng viên chụp được vào cái đêm họ đưa cô ra khỏi căn hộ loang lỗ máu của mẹ mình trên một cái cáng, chân chảy máu xối xả, và cô khóc nức nở, ai cũng có thể nghe rõ. Nhưng lúc đó tóc cô đen và lại còn mang kính nữa. Liệu có đúng là anh đã nhận ra cô không?

“Có lẽ khuôn mặt tôi có nét gì đó tương đồng với gương mặt đó.” Cô nhìn mặt và đối thế đứng.

“Ta đi được rồi chứ?”, cô hỏi kèm theo một tiếng rên. “Chân tôi đau không chịu nổi rồi.”

Matt không chịu đi ngay. Anh đột nhiên cúi xuống nhắc bổng cô lên bằng đôi tay khỏe mạnh và bế cô ra cửa, xuyên qua đám đông đang nhộn nhạo.

“Sếp... Sếp Caldwell”, cô kháng cự, căng cứng người lên. Cô chưa bao giờ được một người đàn ông bế đi như thế này trong suốt cuộc đời mình. Cô quan sát nét mặt rần rỏ nhìn nghiêng của anh với vẻ tò mò thích thú, cảm thấy bị mê hoặc đến nỗi quên đi nỗi sợ hãi thường trực. Lúc khiêu vũ với Matt, cô đã chấp nhận sự gần gũi nhất định về mặt thể xác. Người anh trông rất khỏe khoắn và toát ra mùi nước hoa có sức quyến rũ lạ lùng. Trong cô có một sự thôi thúc kỳ quặc là chạm tay vào mớ tóc đen gọn sóng của anh bên trên vành trán rộng, chỗ tóc trông có vẻ dày nhất.

Anh liếc nhìn xuống đôi mắt ánh lên sự thích thú của cô và nhướng một bên mày có ý hỏi.

“Sếp... rất khỏe, phải không?”, cô ngập ngừng.

Giọng nói của Leslie chạm tới một điều gì đó tận sâu thẳm trong lòng anh. Anh nhìn đăm đăm vào mắt cô, toàn thân đột nhiên căng cứng lên khi ánh mắt đậu xuống vành môi mềm mại của cô rồi nán ná ở đấy, thậm chí tốc độ đi của anh cũng chậm lại.

Cô bấu chặt tay vào ve áo tuxedo vừa nhìn đăm đăm lên đôi môi anh. Trước đây cô chưa khi nào muốn được hôn như bây giờ. Khi cô bị hôn vào cái cằm kinh hoàng đó, thật kinh tởm - một nụ hôn đậm đắng, chiếm đoạt và nhầy nhụa khiến cô phát nôn.

Nhưng với Matt thì không thể. Theo bản năng, cô biết rằng anh tài tình trong nghệ thuật yêu và cũng rất dịu dàng với phụ nữ.

Anh có khuôn miệng rộng đầy gợi cảm. Hai môi cô nóng ran lên khi tự hỏi không biết cảm giác sẽ như thế nào nếu để anh hôn mình.

Anh đọc được sự tò mò đó bằng sự chính xác tuyệt đối và hít một hơi thở sâu khiến cô đưa đôi mắt tò mò từ môi lên mắt anh.

“Cẩn thận”, anh cảnh báo, giọng trầm hơn bình thường. “Tò mò nguy hiểm đấy.”

Ánh mắt Leslie hiển thị một câu hỏi mà cô không thể mở miệng để bật lên thành lời.

“Cô bị ngã ngựa và không chịu để tôi đỡ lên”, anh khẽ khàng nhắc lại chuyện hôm trước. “Giờ cô lại trông có vẻ như sẽ làm mọi thứ để được tôi hôn. Vậy là sao?”

“Tôi không biết”, cô thì thầm, bấu chặt tay hơn vào ve áo anh. “Tôi thích gần anh”, cô thú nhận và thấy bất ngờ với bản thân mình. “Thật buồn cười. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ muốn gần một người đàn ông như vậy.”

Anh khựng người, chết điếng. Hai tay đang bế cô trở nên hơi run rẩy. Mắt anh đậu xuống mắt cô. Hơi thở bắt đầu dồn dập hơn. Cánh tay bên dưới lưng cô co chặt lại, ép ngực sát vào Matt khi anh đứng đó trên bậc thềm của tòa nhà, hoàn toàn không biết gì đến mọi thứ xung quanh ngoại trừ cơn nhức nhối đang xâm chiếm khắp người.

Cơ thể Leslie run rẩy trong cơn khoái cảm thực sự lần đầu tiên.

Cô khẽ cười trước xúc cảm mới mẻ và tuyệt vời đó. Ngực cô đột nhiên cương cứng lên, nhức nhối.

“Có phải là cảm giác đó không?”, cô thì thào.

“Cảm giác gì?”, giọng anh khàn đi.

Cô nhìn vào mắt anh. “Sự khao khát.”

Matt run lên. Hai tay ôm chặt lấy cô hơn. Môi anh hé mở khi nhìn vào môi cô và biết rằng mình không thể dừng được. Người cô tỏa ra mùi hương hoa hồng, giống như loài hoa hồng nhỏ xinh mọc khắp nơi trước nhà anh. Cô muốn anh. Đầu anh bắt đầu xoay mòng mòng. Anh cúi mái đầu đen nhánh xuống và cắn vào môi dưới của cô vừa thì thào đầy khao khát.

“Mở miệng ra nào, Leslie.” Và rồi đôi môi tham lam của anh bất ngờ áp chặt xuống môi cô.

Nhưng trước khi anh có thể thưởng thức đôi môi mềm mại ấy, thì âm thanh của giày cao gót vang lên mỗi lúc một gần khiến anh ngẩng phắt đầu lên. Leslie run rẩy ép sát người vào anh, vừa sửng sốt, vừa hơi sợ, vừa sung sướng đến lịm người sau cái đụng chạm bất ngờ của đôi môi đẹp ấy.

Đôi mắt đen của Matt nhìn xuống cô. “Không đùa nữa. Tôi sẽ đưa cô về nhà cùng với mình”, anh nói với giọng khàn khàn.

Cô muốn mở miệng phản đối thì nghe Carolyn nện chân giận dữ về phía cửa.

“Cô ta cần phải bế mới được sao?”, người phụ nữ lớn tuổi hơn cô hỏi Matt bằng giọng đầy mỉa mai. “Nực cười thật, mới cách đây vài phút còn nhảy như cuồng thế kia mà!”

“Chân cô ấy đau”, Matt nói, lấy lại sự tự chủ. “Xe đến rồi.”

Chiếc limo dừng lại bên lề đường và Ed bước ra, cau mày khi trông thấy Matt bế Leslie trên tay.

“Cậu có sao không?”, Ed hỏi khi đến gần.

“Lẽ ra cô ta không nên nhảy”, Matt đánh giọng khi bước xuống mấy bậc tam cấp còn lại, bế cô ra xe rồi đặt vào bên trong xe trên ghế bọc da. “Nó khiến cho vết thương ở chân tệ hơn.”

Carolyn giận tím gan. Cô ta vào xe và ngồi đối diện Leslie với một cái liếc xéo có thể làm đông sữa. “Một người nhảy và cả bốn phải về”, cô ta cúi kính.

Matt vào xe ngồi bên cạnh Ed rồi đóng cửa lại. “Anh tưởng ta về vì em đau đầu”, anh vặn lại Carolyn, sự tự chủ thường thấy của anh rõ ràng hoàn toàn biến mất. Anh đang rất giận dữ. Sự thèm muốn khiến anh bực bội.

Anh liếc nhìn Leslie và nghĩ cô ta thật giỏi giở trò. Cô ta đã khiến anh ham muốn vô cùng. Có thể cô ta đang cười thầm trong đầu cũng nên. Được rồi,

cô ta sẽ phải trả giá chuyện đó.

Carolyn, trông thấy anh nhìn Leslie, hăng giọng đầy giận dữ rồi nhìn chăm chăm ra cửa.

Matt cho xe dừng ở nhà Ed cho cậu ta xuống xe trước sự ngạc nhiên tột độ của cậu ta. Cậu ta cố cưỡng lại nhưng Matt không để cậu ta kịp làm điều đó. Anh thông báo mình sẽ gặp lại cậu ta ở văn phòng vào sáng thứ Hai và đóng cửa xe.

Đến lượt Carolyn. Matt đi với cô ta vào đến cửa, nhưng quay trở ra ngay trước khi cô ta kịp nhắc anh hôn chúc ngủ ngon. Cô ta đóng sầm cửa mạnh đến nỗi ngồi trong xe đóng kín cửa cũng nghe thấy.

Leslie căn môi dưới khi Matt vào lại xe. Dưới ánh sáng mờ mờ, cô có thể trông thấy nét mặt của anh đầy vẻ thèm muốn khi anh quan sát cơ thể mảnh mai của mình.

“Đâu phải đường đến căn hộ của tôi”, vài phút sau cô đánh liều lên tiếng, giọng căng thẳng, hi vọng anh không có ý như đã nói trước khi họ lên xe.

“Không, đâu có phải, đúng không?”, anh đáp lại, giọng nguy hiểm.

Khi vừa dứt lời, chiếc limo đỗ xích trước nhà anh. Anh đỡ Leslie ra và nói gì đó với người lái xe rồi cho anh ta lái xe đi. Sau đó anh nhắc bóng Leslie đang rúm người vì sợ lên tay và bế cô về phía cửa trước.

“Sếp Caldwell...”, cô thảng thốt.

“Matt”, anh chữa lại, không nhìn cô.

“Tôi muốn về nhà”, cô cố lần nữa.

“Em sẽ được về nhà.”

“Nhưng anh cho xe đi rồi.”

“Tôi có sáu chiếc xe”, anh cho cô biết rồi nhắc người cô lên một chút để có thể lấy chùm chìa khóa ra khỏi túi quần rồi tra một chiếc vào ổ. Cửa bật mở. “Tôi sẽ đưa em về nhà khi đến lúc.”

“Tôi rất mệt.” Giọng cô the thé và có vẻ như không còn sức.

“Vậy nên em mới cần nghỉ lại đây một lát.” Anh đóng cửa và bế cô đi dọc theo một hành lang dài, ánh sáng mờ mờ đến một căn phòng gần phía sau ngôi nhà. Anh tựa người mở cửa ra, dùng chân đá cửa đóng lại khi họ vào bên trong.

Vài giây sau, Leslie đã nằm ở chính giữa một chiếc giường cỡ đại, nằm sòng soài trên mặt khăn trải màu be, xen lẫn nâu và đen trong khi Matt bắt đầu cởi áo khoác ngoài của cô ra.

Rồi anh thấy nó lên một chiếc ghế, tiếp sau đó là áo khoác và ca vát của anh. Anh tháo cúc áo sơ mi và cởi nó ra vứt xuống giường bên cạnh cô, hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt cô khi anh ngả người xuống bên trên.

Tư thế đó khiến những ký ức kinh hoàng dội về. Người Leslie căng cứng. Khuôn mặt tái nhợt. Đôi mắt mở to khiến màu đen che lấp hết màu xám.

Matt phớt lờ phản ứng của cô. Anh lướt mắt dọc theo thân người cô trong chiếc đầm bó sát người màu bạc, mắt anh nấn ná lại nơi khuôn ngực nhỏ nhắn của Leslie. Anh đưa một bàn tay rần rỏi của mình vân vê quanh nhũ hoa cộm lên dưới làn vải.

Sự đụng chạm đó khiến Leslie sững sốt vì cô không cảm thấy khó chịu hay kinh tởm gì cả. Cô hơi run rẩy. Cô mở to mắt sợ hãi và cả một chút tò mò nhìn đăm đăm vào mắt anh.

Những ngón tay khỏe khoắn của anh thông thả mân mê đầu nhũ hoa và quanh bờ ngực ấy như thể thấy thích thú với cảm giác của cô.

“Có phiền không?”, anh hỏi với giọng hơi xấc xược, và trượt một bên dây áo qua khỏi vai cô, dịch người cô một chút để dễ dàng cởi áo lót để lộ ra

một bên ngực hoàn hảo.

Leslie không tin nổi chuyện gì đang diễn ra. Cô vốn căm thù đàn ông. Cô không chịu nổi cái suy nghĩ mình sẽ có những động chạm thân mật với một người đàn ông. Nhưng Matt Caldwell đang nhìn vào một bên ngực để trần của cô và cô để cho anh làm vậy, không hề có ý kháng cự. Mà từ tối đến giờ cô có uống chút rượu nào đâu.

Matt quan sát khuôn mặt Leslie khi ve vuốt bầu ngực bằng bàn tay ấm nóng. Anh đọc được sự thỏa mãn trong đôi mắt cô. “Dưới bàn tay tôi em như viên đá ngọc thạch nóng hổi ấy”, anh thì thào. “Em có làn da rất đẹp.” Anh lướt mắt xuống dọc theo thân người cô. “Và bộ ngực hoàn hảo.”

Leslie lại run rẩy. Cô để hai cánh tay ép chặt vào hai bên đầu khi quan sát anh ve vuốt cô, như một quan sát viên, như trong một giấc mơ.

Anh mỉm cười có vẻ hơi nhạo báng khi trông thấy nét mặt cô. “Em chưa làm thế này trước đây à?”

“Chưa”, cô nói, giọng thực sự nghiêm túc.

Anh ngay lập tức thấy nghi ngờ. Một người thiếu kinh nghiệm thì không thể nào quá bình tĩnh và ngoan ngoãn như cô được.

Một bên chân mày đen nhánh nhướng lên. “Hai mươi ba và vẫn còn trinh trắng?”

Làm sao anh ta biết được điều đó? “Ừm... vâng.” về thể chất đúng là vậy thật. Cả về cảm xúc cũng thế. Dù những gì đã xảy đến với cô, cô suýt bị cưỡng hiếp, chỉ trong tích tắc nữa thôi nếu mẹ cô không bắt chọt về nhà.

Matt mê mải ve vuốt cơ thể cô. Ngón tay trở vân ve quanh đầu nhũ hoa cứng vênh và anh quan sát cách cô ưỡn người lên đòi hỏi khi anh vừa nhấc tay ra.

“Em thích không?”, anh hỏi khẽ.

Cô nhìn anh chăm chăm. “Có.” Giọng nói nghe như việc cô thích cách anh đang làm khiến cô ngạc nhiên.

Anh điềm nhiên nhắc người cô lên vừa đủ để trượt luôn dây áo bên kia ra khỏi vai cô, để lộ cả hai bầu ngực phơi ra trước mắt anh. Leslie đẹp hoàn hảo, hết một pho tượng ấm nóng bằng cẩm thạch láng mịn. Anh chưa từng chiêm ngưỡng một bộ ngực nào đẹp hơn thế. Cô khiến anh bị kích động ghê gớm.

Anh ôm lấy phần trên người Leslie, hai ngón cái rê rê quanh bầu ngực dịu dàng trong khi quan sát từng đợt cảm xúc đi qua khuôn mặt cô. Bầu không khí trong phòng im ắng, chỉ thi thoảng văng lại tiếng động cơ xe ô tô đằng xa và tiếng kêu của chim ăn đêm bên ngoài cửa sổ. Hơi thở trở nên gấp gáp hơn và tim đập nhanh hơn đến nỗi cô có thể nghe thấy rõ mồn một. Cô phải kháng cự mới phải chứ, cô phải hét lên, bỏ chạy mới phải chứ. Cô đã thành công trong việc tránh lâm vào tình huống như thế này đã sáu năm rồi cơ mà. Tại sao cô không muốn né tránh bàn tay của Matt?

Matt ve vuốt cô một cách gần như cung kính, mắt dán chặt vào hai bầu ngực đang cương cứng của cô. Khẽ rên lên một tiếng, anh cúi đầu xuống và chạm môi vào bờ ngực mềm mại của Leslie.

Leslie thở dốc và toàn thân căng cứng. Anh ngay lập tức ngẩng đầu lên. Anh nhìn cô và nhận thấy rằng cô không cố né tránh anh. Ánh mắt cô đầy thỏa mãn và hiếu kỳ.

“Lại là lần đầu tiên nữa à?”, anh hỏi với giọng hơi ngạo mạn và một nụ cười toan tính nhưng cô không thể nhận ra được khi mà tâm trí đang quay cuồng trong mớ cảm xúc hỗn độn.

Leslie gật đầu, nuốt khan. Cơ thể cô, như thế không còn ăn nhập gì với bộ não, chuyển động xuôi theo những cảm xúc bản năng. Cô không bao giờ tưởng tượng được chuyện để một người đàn ông ve vuốt mình như thế này

và cũng không hình dung nổi cô lại thích cách anh làm với mình như thế, sau trải nghiệm kinh hoàng trong quá khứ.

Anh ghé miệng xuống một đầu nhũ hoa, ngậm lấy và mút thật sâu vào trong vòm miệng khiến cô bật thét lên, chìm đắm vào trong cơn khoái cảm thực sự và đầy bất ngờ.

Tiếng thét khe khẽ đó khiến Matt bị kích thích ngoài sự mong đợi của anh và anh trở nên thô lỗ với cô dù thực sự không có ý làm thế, miệng anh đột ngột chuyển động nhanh hơn, mạnh hơn nơi da thịt mềm mại đó. Anh cứ thế ngẫu nhiên tham lam một lúc lâu cho đến khi buộc tâm trí mình nhớ lại lý do tại sao không nên để bản thân mê muội. Anh ham muốn cô gần như không chịu nổi, nhưng không định để cho Leslie biến mình thành một gã ngốc.

Anh ngẩng đầu lên và ngắm khuôn mặt đỏ bừng của Leslie. Cô đang thích thú, anh sẽ để cô chiếm hữu được mình bằng cơ thể yêu kiều đó mà không cần suy nghĩ. Giờ anh đã biết mình có thể có được cô. Cô sẵn lòng dâng hiến. Để được một cái gì đó từ anh.

Leslie mở mắt và nằm yên đó quan sát anh bằng cặp mắt mở to, dịu dàng và tò mò. Cô ta tưởng cô ta đã cho mình vào túi rồi đấy, anh nghĩ thầm. Nhưng cô ta quá phức tạp. Cô ta đã tính nhầm rồi, anh nghĩ thầm đầy thích thú. Sự rụt rè căng thẳng mới thách thức được anh chứ không phải cái kiểu dễ bảo ngoan ngoãn mà anh đã quá quen.

Anh đột ngột ngồi dậy, kéo cô dậy cùng và mặc lại hai dây áo lên vai cô.

Leslie im lặng quan sát, vẫn còn choáng váng trước sự cuồng nhiệt vừa rồi của Matt và cả bối rối trước sự hưởng ứng ngoài sức mong đợi của mình trước anh.

Matt đứng lên và cài lại cúc áo sơ mi, với tay tìm ca vát và áo khoác. Anh quan sát cô ngồi đó trên giường, vẻ mặt vẫn chưa hết sững sốt, mắt anh nheo lại. Anh mỉm cười, nhưng đấy không phải là một nụ cười dễ chịu.

“Cô cũng được đấy”, anh dài giọng lằm bằm. “Nhưng tôi không thích trinh nữ. Tôi thích loại từng trải hơn.”

Leslie chớp mắt. Cô vẫn đang cố khiến tâm trí hoạt động trở lại.

“Tôi nghĩ là những người tình khác của em đều thích cách em thể hiện: Mắt mở to và tất cả đều là lần đầu tiên, đúng không?”

Những người tình khác. Anh ta đã đoán biết được quá khứ của cô rồi phải không? Mắt cô lại lấp đầy nỗi sợ.

Matt trông thấy và hơi tiếc nuối, giá như những gì cô thể hiện kia là thật. Anh vô cùng chán ngấy việc theo đuổi một người đàn bà. Anh ghét làm duyên làm dáng, trêu ghẹo, lôi kéo và cuối cùng là lên giường với anh. Phụ nữ độc thân muốn có anh, đẹp trai, giàu có và sành điệu. Nhưng Matt luôn nói rõ ngay từ đầu. Anh không muốn kết hôn. Đối với hầu hết đàn bà đã đến với anh, điều đó không thực sự thành vấn đề. Một chiếc nhẫn kim cương cho cô này, chuyến đi nghỉ ở nước ngoài cho cô kia và họ dường như thỏa mãn miễn là ở bên anh được lúc nào hay lúc nấy. Chưa có mối quan hệ nào nghiêm túc lâu dài cả. Anh mệt mỏi với những trò đó. Thực ra, giờ phút này anh thấy ngán ngẩm hơn cả, chưa khi nào như thế trước đây. Toàn bộ con người anh đều thể hiện rõ điều ấy, sự kinh tởm.

Leslie nhìn thấy sự kinh tởm trong mắt anh và ước sao cô có thể cuộn người lại biến thành một trái banh nhỏ và lăn tít vào dưới gầm giường. Ánh nhìn chăm chăm lạnh lùng của anh khiến cô thấy mình thật rẻ tiền, như cách nhìn của ông bác sĩ đó, của đám phóng viên đó, của mẹ cô...

Matt không thể lý giải được tại sao nét mặt cô khiến mình cảm thấy tội lỗi. Nhưng quả thực là như vậy.

Anh quay người đi. “Nào”, anh nói, nhặt lên áo khoác và ví của Leslie rồi thả cả về phía cô. “Để tôi đưa cô về.”

Leslie không nhìn Matt khi đi sau anh dọc theo hành lang. Nó dài hơn cô nghĩ, thậm chí trước khi hai người ra đến cửa trước, chân cô bắt đầu run rẩy. Chỉ khiêu vũ cũng đã đủ khiến cơn đau đến không chịu nổi rồi, chứ không đợi đến cú giật tay bất thành linh của anh khi hai người rời khỏi vũ phòng. Nhưng cô nghiến chặt răng và không thể hiện sự đau đớn lên khuôn mặt. Anh không có ý định khiến cô cảm thấy tệ hơn bằng cách buộc tội cô làm ra vẻ để khiến người khác thương cảm. Leslie đi ngang qua và bước ra khỏi cửa khi cánh cửa mở ra, tránh ánh mắt của anh. Cô tự hỏi làm thế nào mà mọi chuyện lại trở nên tệ hại đến thế.

Ga ra rộng chứa đầy xe. Matt đến bên chiếc Mercedes màu bạc rồi mở cửa để cô vào bên ghế phụ bọc da. Anh đóng cửa hơi mạnh. Cô dò dẫm thắt dây an toàn và hi vọng rằng anh sẽ không muốn đào bới thêm điều mình vừa nói.

Leslie nhìn chăm chăm ra cửa sổ, những bóng đen của cây cối và các tòa nhà lướt qua trước mắt dọc theo những con đường rồi dẫn vào Jacobsville. Cô thấy kinh tởm cái cách hành xử vừa rồi của mình. Có lẽ anh ta đang nghĩ cô là người phụ nữ dễ dãi nhất trên đời. Điều duy nhất cô không hiểu là tại sao anh ta không làm tới luôn. Cái lý do rõ ràng rành rành đó càng khiến cô thấy khó chịu hơn.

Chẳng phải người ta hay nói đàn ông không thích những gì đến với họ dễ dàng hay sao? Có thể đúng. Anh ta sẽ theo đuổi chừng nào cô còn né tránh. Điều mỉa mai là, mất bao nhiêu năm sợ hãi đàn ông, bao nhiêu lần trốn chạy khỏi những mối quan hệ thậm chí thuần khiết nhất, rốt cuộc cô lại chìm đắm vào cơn khoái cảm đầy dục tính với một người đàn ông không hề muốn mình.

Matt cảm thấy được sự căng thẳng nơi Leslie. Chắc là cô ta thấy thất vọng vì anh đã không đi đến cùng trò chơi đó chứ gì.

“Đó là điều Ed được nhận mỗi khi chú ấy đưa cô về à?”, anh dài giọng.

Leslie bấu tay chặt vào cái ví. Răng nghiến lại. Cô không định đáp lại câu hỏi xúc phạm đó của anh.

Anh so vai và cho xe chạy vào đường cao tốc. “Đừng quan trọng hóa vấn đề lên thế”, anh dài giọng. “Tôi có hơi phức tạp một chút nên cô không phải là người thích hợp cho tôi, nhưng vẫn còn vài chủ trang trại giàu có quanh Jacobsville này. Cy Parks chẳng hạn. Anh ta cộc tính nhưng góa vợ.” Anh nhìn vào khuôn mặt ngoảnh đi của cô. “Nói vậy chứ cuộc đời anh ta cũng đủ sóng gió lắm rồi. Tôi cũng không muốn cô đến với anh ta đâu.”

Leslie thậm chí không thể mở miệng nói được lời nào, nỗi đau làm cô uất nghẹn. Leslie tự hỏi tại sao mọi thứ cô muốn trong đời này đều quay sang tấn công và xé tan mình thành nhiều mảnh nhỏ? Như truy bắt đàn báo Cougar bằng một khẩu súng đồ chơi. Vừa khi tưởng chừng như đã tìm lại được sự bình yên và mục tiêu sống thì cuộc đời của cô không còn lại gì ngoài sự đau đớn. Như thế niềm kiêu hãnh bị xé vụn tả tơi vẫn chưa đủ, cô lại còn bị cơn đau đớn về thể xác kia hành hạ nữa. Cô cựa quậy trong ghế, hi vọng việc đổi tư thế ngồi sẽ khiến tình hình khá hơn. Nhưng không hề.

“Chỗ xương đó sao mà gãy nát ra thế?”, Matt gợi chuyện.

“Anh không biết sao?”, cô hỏi kèm theo một tiếng cười gằn. Nếu anh ta đã biết chuyện về cô, như cô đã nghi ngờ, thì lúc này anh ta đang giở trò bỡn cợt một cách thô lỗ - cái trò mà anh ta đã buộc tội cô!

Anh quắc mắt nhìn cô. “Sao tôi biết được nhỉ?”, anh lớn tiếng hỏi.

Leslie nhú mày. Biết đâu anh ta chưa hề đọc về cô! Mà chỉ như cô để có được câu trả lời thì sao.

Leslie nuốt khan, bấu chặt tay vào cái ví.

Matt bẻ ngoặt tay lái rẽ sang lối đi vào nhà trọ của cô và dừng trước bậc tam cấp, trong khi vẫn để xe nổ máy. Anh quay sang cô. “Sao tôi biết được?”, anh hỏi lại, giọng quả quyết.

“Có vẻ như anh nghĩ mình là chuyên gia về tất cả mọi chuyện của tôi nhỉ”, cô lảng tránh.

Anh ghéch cằm lên nhìn cô chăm chăm qua cặp mắt đang nheo lại. “Xương gãy nát như vậy do nhiều nguyên nhân”, anh nói từ tốn. “Một trong những nguyên nhân là bị bắn.”

Leslie thấy mình như ngừng thở. Cô ngồi im như tượng, đăm đăm nhìn anh.

“Anh biết gì về đạn?”, cô hỏi ngắn gọn.

“Tôi được gọi tòng quân trong Chiến dịch Bão táp sa mạc.” anh kể. “Tôi thuộc đơn vị bộ binh. Tôi biết nhiều về đạn. Và cách chúng làm gãy xương như thế nào”, anh nói thêm. “Điều đó đương nhiên khiến tôi phải đặt câu hỏi. Ai đã bắn cô?”

“Tôi đâu có nói... mình bị bắn”, cô chống chế.

Ánh mắt của Matt bọc lấy cô như những sợi dây thừng vô hình. “Nhưng cô đã bị bắn, đúng không?”, anh hỏi với giọng sắc sảo khiến người khác không thể chối cãi. Môi anh nhếch thành một nụ cười lạnh lùng. “Về việc ai đã bắn cô ấy, tôi cược là một trong những người tình cũ của cô. Anh ta bắt gặp cô với ai, hay cô bõn cọt với anh ta như bõn cọt với tôi tối nay rồi từ chối anh ta?” Anh lại nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. “Chắc không phải cô từ chối anh ta. Cô cũng không hề cố tỏ ra mình không có chút gì quyến rũ nhỉ.”

Cái tôi của Leslie trôi tuột xuống đến tận gót chân mất rồi. Anh đang tô vẽ cô bằng những gam màu xấu xa. Cô cắn môi dưới. Chỉ riêng những ký ức ngày xưa cũng đã đủ khiến cho cô khó chịu rồi, giờ thêm người đàn ông này dùng lời lẽ biến cô thành một người đàn bà cuồng dâm thì đúng là hết chịu nổi. Tối nay là lần đầu tiên cô thực sự ném trái sự âu yếm với một người đàn ông, giờ anh ta biến điều đó thành sự nhơ bẩn và rẻ mạt.

Leslie cởi dây an toàn, bước ra khỏi xe và cố thể hiện sự kiêu hãnh hết sức có thể. Chân đau ghê gớm. Giờ cô chỉ muốn lên giường, chườm trán bằng túi nước mát và uống vài viên aspirin. Tránh xa kẻ đang tra tấn mình kia.

Matt tắt máy và xuống xe đi vòng lại gần cô, thấy bực bội với dáng đi khập khiễng đó.

“Để tôi đưa cô vào nhà...!”

Leslie khựng lại khi anh đến gần. Cô bước giật lùi để tránh xa anh, quả thực toàn thân đang run lên khi nhớ đến cảnh để anh ve vuốt mình ra sao. Mắt cô nhòa lệ - những giọt nước mắt uất nghẹn vì bị sỉ nhục trắng trợn, nhưng không trào ra.

“Lại giờ trò nữa à?”, Matt hỏi cộc lốc. Anh không thích chút nào cái cách cô tránh ra xa sau khi đã để anh ve vuốt cô trên giường nhà anh.

“Tôi không... giờ trò”, cô đáp, ghét tiếng nấc đã kịp bật ra cho thấy mình thực sự đau buồn như thế nào. Cô ghì chặt áo khoác và ví vào ngực, phóng tia mắt buộc tội thẳng vào anh, “Cút xuống địa ngục đi!”.

Anh quắc mắt nhìn, gần như không nghe thấy câu Leslie vừa nói. Mặt cô trắng bệch, toàn thân cứng đờ, như thể cô đau buồn thực sự.

Leslie quay người bước đi về phía hiên nhà, mỗi bước chân là một cực hình. Nhưng gương mặt cô không thể hiện điều gì cho thấy mình đang đau đớn. Cô ngẩng cao đầu. Cô vẫn còn giữ được sự kiêu hãnh, nghĩ ngợi trong lúc cơn đau tấn công.

Matt quan sát cô đi vào nhà, tâm trạng rối bời với đủ thứ cảm xúc mà đây là lần đầu tiên anh cảm thấy. Anh vẫn còn nhớ như in trong đầu câu hỏi, “Anh không biết sao?”, khi anh hỏi ai đã bắt cô.

Anh bước vào bên trong chiếc Mercedes và ngồi nhìn chăm chăm kính chắn gió một lúc thật lâu rồi mới nổ máy. Cô Murry này là một bài toán đố anh

nhất định phải giải cho ra, và nếu có phải tốn ít của cải thì anh cũng phải làm cho bằng được.

CHƯƠNG NĂM

Leslie khóc tưởng chừng như hàng giờ đồng hồ. Viên aspirin chẳng giúp cho cái chân bớt đau chút nào. Không có loại thuốc nào con người từng biết đến có thể chữa được cái tôi đang bị tổn thương nặng nề của cô. Matt đã hát cô ra khỏi nhà, bõn cợt cô, cười nhạo sự chất phác của cô và khiến cho cô cảm thấy mình gần giống một con điếm. Anh ta giống hệt như ông bác sĩ ở phòng cấp cứu trước đây đã làm cô cảm thấy hổ thẹn về cơ thể mình. Thật đáng tiếc là niềm khoái cảm đích thực lần đầu tiên của cô trước những động chạm của một người đàn ông lại biến cô thành một thứ đồ vật rẻ rúng cho anh ta khinh thường.

Được rồi, Leslie vừa dặn lòng vừa giận dữ gạt nước mắt, cô sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm đó nữa. Matt Caldwell nhất định sẽ xuống địa ngục như cô đã nguyện rửa!

Điện thoại reo nhưng cô chần chừ không muốn nghe máy. Nhỡ đâu Ed gọi thì sao. Cô nhắc ống nghe lên.

“Bọn tôi đã cười một trận về cô đấy”, Carolyn nói ngay không để cô kịp lên tiếng. “Tôi nghĩ cô nên suy nghĩ kỹ trước khi lao vào lòng anh ấy một lần nữa! Anh ấy bảo sự dễ dãi của cô khiến anh ấy phát tởm...!”

Gần như run lên vì nhục nhã, cô dập ống nghe xuống rồi rút phắt dây ra. Những lời nói của Carolyn quá giống với những gì Matt nói nên chẳng lý nào không tin cô ta. Cuộc gọi vừa rồi của Carolyn là điều cô cần để làm nên một cái kết... hoàn hảo cho buổi tối khốn khổ này.

Cơn đau cộng với sự nhục nhã khiến Leslie cứ thức chong chong cho đến gần sáng. Cô bỏ luôn điềm tâm, chứ đừng nói gì đến nhà thờ và khi cô mở mắt ra được thì cơn đau chưa từng biết cho đến cái đêm bị bắn lại ập đến.

Leslie cựa mình, nhắm mắt và rên rỉ khi cử động vừa rồi khiến cho cơn đau chạy rần rần dọc theo cái chân khớp khiêng. Có tiếng gõ cửa khiến cô bực mình. “Mời vào”, giọng cô khàn đặc, mệt mỏi.

Cửa mở và Matt Caldwell xuất hiện, râu ria lờm chờm và mắt thâm quầng.

Những lời của Carolyn dội về. Cô vớ lấy đồ vật gần nhất có thể vớ được, một chai nước lọc bên giường và giận dữ ném thẳng về phía anh ta. Nhưng không trúng đầu anh ta mà suýt nữa thì trúng vào Ed, chỉ cách không đầy một phân.

“Cảm ơn”, Ed nói, tiến lên phía trước Matt. “Tớ không khát nước.”

Mặt trắng bệch vì đau đớn, cô nhìn trừng trừng vào khuôn mặt đang đánh lại đầy giận dữ của Matt, ánh mắt cô như tóe lửa.

“Gọi điện không thấy cậu nghe máy, tớ lo quá”, Ed nói dụi dàng, tiến lại gần chiếc giường đôi cô đang ngồi. Cậu để ý thấy điện thoại trên bàn cạnh giường đã bị tháo dây. “Giờ thì tớ mới hiểu tại sao không gọi điện cho cậu được.” Cậu sẫm soi khuôn mặt đang nhăn nhó của cô. “Tệ lắm sao?”

Leslie gần như không thở nổi. “Tệ”, cô nói với giọng khàn khàn vừa nghĩ trong đầu cái từ ấy không đủ nói hết cơn đau cô đang chịu đựng lúc này.

Cậu cầm chiếc áo choàng trắng dày cộm trên ghế bên cạnh giường lên. “Nào. Bọn tớ sẽ đưa cậu đến phòng cấp cứu. Matt sẽ gọi điện cho bác sĩ Lou Coltrain và bảo chị ấy đến đó.”

Hiện giờ cơn đau đã vượt quá sức chịu đựng rồi nên cô không mảy may phản đối. Cô ra khỏi giường, nhận thức được mình sẽ trông như thế nào với chiếc áo ngủ flannel dày cộm phủ từ cằm xuống chân. Matt có thể sẽ bất ngờ, cô nghĩ vậy khi để Ed mặc áo vào cho mình. Chắc thế nào anh ta cũng tưởng cô ngủ khỏa thân; chẳng phải anh ta đã nghĩ cô thuộc tít người cuồng dâm hay sao!

Anh không nói một lời mà chỉ đứng ngay cửa ra vào quan sát cảnh Ed mặc áo cho Leslie - cho đến khi cô cố bước đi rồi ngã thụp xuống.

Ed xốc cô lên, kịp ngăn Matt theo bản năng vội chạy về phía cô. Ed biết rõ rằng Leslie sẽ hét đến vỡ nhà nếu anh họ cậu muốn chạm vào cô. Cậu không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn cách thể hiện của hai người chắc chuyện đó phải vừa nhục nhã vừa xấu hổ.

“Để em bế cô ấy ra xe”, cậu nói. “Ta đi nào.”

Trông bộ dạng Leslie như vậy cũng đủ biết cô đang đau đớn thế nào nên Matt vội quay ra và đi nhanh về phía cửa trước.

“Ví của tớ”, giọng cô khàn đục. “Thẻ bảo hiểm...”

“Để lấy sau cũng được”, Matt nói với giọng cứng rắn. Anh mở cửa sau chiếc Mercedes và đợi cho Ed đặt cô vào xe.

Leslie ngồi ngả người ra sau, ánh mắt nhắm nghiền, đau đến muốn ngất đi được.

“Lẽ ra cô ấy không được khiêu vũ như thế”, Matt nói qua kẽ răng khi xe bắt đầu chạy vào thành phố. “Rồi tôi lại còn lôi cô ấy ra khỏi ghế nữa chứ. Lỗi của tôi.”

Ed không nói gì. Cậu nhìn Leslie đầy lo lắng. Cậu hi vọng buổi khiêu vũ tối qua không gây nên hậu quả nghiêm trọng gì cho cô.

Bác sĩ Lou Coltrain đã có mặt trong phòng cấp cứu khi Ed bế Leslie vào. Chị ra hiệu cho cậu đưa cô vào phòng và đóng cửa lại sau lưng Matt ngay khi anh vừa bước vào.

Chị khám cái chân thật kỹ, hỏi Leslie những câu hỏi gần như không trả lời được. “Tôi muốn cho chụp X-quang”, chị nói. “Nhưng để tôi cho cô uống thuốc giảm đau trước đã.”

“Cảm ơn chị”, Leslie nghẹn ngào, cố ghìm nước mắt.

Lou vuốt mái tóc chưa kịp chải của cô. “Cô gái nhỏ tội nghiệp”, chị dịu dàng. “Cứ khóc nếu em muốn. Đau ghê lắm đấy.”

Chị đi ra ngoài để lấy thuốc tiêm và Leslie xúc động rơi nước mắt vì sự quan tâm dịu dàng ấy. Cô hầu như chưa từng khóc. Cô rất cứng cỏi. Cô chịu được mọi thứ - suýt nữa thì bị hãm hiếp, vết thương do đạn, tai tiếng, phiên tòa xử mẹ cô, bị mẹ khước từ không nói chuyện...

“Nào, nào”, Ed nói. Cậu rút khăn tay lau nước mắt cho cô, cười cười. “Bác sĩ sẽ giúp cậu đỡ hơn ngay thôi mà.”

“Vì Chúa...!” Matt giận dữ thốt lên rồi bước ra khỏi phòng. Thật không chịu nổi khi anh đã làm cô đau như thế. Không thể chịu nổi! Và rồi thì phải chứng kiến cảnh Ed an ủi cô...!

“Tớ ghét anh ta,” Leslie nói với giọng uất nghẹn khi anh đi khỏi. Người cô run lên. “Anh ta lấy chuyện đó ra làm trò cười”, cô nói khẽ, không thấy vẻ mặt tò mò của Ed. “Cô ta bảo hai người họ cười cợt chuyện đó, rằng anh ta thấy kinh tởm.”

“Cô ta?”

“Carolyn.” Nước mắt nóng hổi trong hai khóm mắt cô, lạnh đi khi chảy xuống hai gò má. “Tớ ghét anh ta!”

Lou quay lại tiêm thuốc cho cô và đợi cho nó có tác dụng. Chị liếc nhìn Ed. “Cậu ra ngoài đợi nhé. Tự tôi sẽ đưa cô ấy đi chụp X- quang. Làm xong vài xét nghiệm tôi sẽ quay lại.”

“Được.”

Cậu ra ngoài ngồi với Matt ở phòng đợi. Mặt anh cau có, đau khổ. Anh liếc mắt nhanh sang Ed rồi nhìn ra mấy cái cây bên ngoài cửa sổ. Hôm nay trời xám xịt, chắc sắp mưa. Thật trùng khớp với tâm trạng của anh.

Ed dựa người vào bức tường bên cạnh, cau mày. “Cô ấy bảo tối qua Carolyn gọi điện cho cô ấy”, cậu mở lời. “Em đoán đó là lý do cô ấy ngắt điện thoại.”

Đến lượt Matt tỏ vẻ bối rối. “Cái gì?”

“Leslie kể rằng Carolyn đã nói là hai người lấy cô ấy ra làm trò cười”, cậu nói nhỏ. “Cô ấy không nói là chuyện gì.”

Mặt Matt đanh lại. Anh thọc hai tay vào túi quần và mắt long lên.

“Đừng làm Leslie tổn thương”, Ed đột ngột cất tiếng, giọng cậu khe khẽ nhưng cương quyết.

“Cuộc sống của cô ấy vốn đã không dễ dàng. Đừng khiến cô ấy gặp thêm khó khăn. Cô ấy không thể đi đến bất kỳ nơi nào khác.” Matt đưa mắt nhìn cậu, không thích cậu lên giọng với anh cũng như việc Ed biết về Leslie nhiều hơn anh. Hai người có đang yêu nhau không? Hay tình xưa?

“Cô ta không chịu nói ra bí mật của mình”, anh nói. “Cô ta bị bắt. Ai bắt?”

Ed nhướn mày. “Ai nói cô ấy bị bắt?”, cậu hỏi với vẻ ngây thơ, chân thật đến nỗi người anh họ cũng bị mắc lừa.

Matt ngập ngừng. “Không ai cả. Tôi chỉ đoán... à, vậy tại sao xương chân cô ta lại gãy như thế?”

“Bị tai nạn xe ô tô, một tai nạn thảm khốc...” Ed bỏ lửng câu nói, để Matt tự đoán.

“Ừ. Ra vậy.” Anh thở dài. “Khiêu vũ khiến cô ta bị như vậy. Tôi không biết cô ta lại yếu ớt đến thế. Không nói gì thì ai mà biết được.”

“Cô ấy không thường làm thế”, Ed đáp.

Matt quay sang đối diện với cậu. “Chú gặp cô ta thế nào?”

“Cô ấy và em học cùng trường đại học”, Ed kể. “Bọn em thỉnh thoảng đi chơi với nhau. Cô ấy tin em”, cậu nói thêm.

Matt điếm lại trong đầu toàn bộ những gì anh biết về Leslie. Nếu tất cả những mảnh ghép này thuộc về một trò chơi ghép hình thì không mảnh nào khớp với nhau cả. Lần gặp đầu tiên, cô tránh anh như tránh hủi. Đêm qua, cô lại thích thú khi được anh chạm vào và được ve vuốt. Lần đầu tiên cô căng thẳng và ngượng ngập. Sau đó, trong văn phòng, cô lại tỏ ra là người quảng giao, gần như đùa giỡn với anh nữa. Đêm qua, cô là một người phụ nữ hoàn toàn khác trên sàn nhảy. Rồi, khi anh đưa cô về nhà mình, cô lại ngoan ngoãn, khao khát, gợi tình. Anh không hiểu gì về Leslie cả.

“Đừng quá tin cô ta”, Matt nhắc nhở em họ. “Cô ta cứ bí hiểm như vậy không hợp với tôi. Tôi nghĩ cô ta đang giấu giếm điều gì đó... có thể là một điều gì đó khá tệ.”

Ed không dám phản ứng. Cậu bĩu môi và mỉm cười. “Cả đời mình, Leslie không bao giờ làm tổn thương bất kỳ ai”, cậu bình phẩm. “Và trước khi hiểu sai về cô ấy, anh cần biết một điều rằng cô ấy thực sự rất sợ đàn ông.”

Matt cười phá lên. “Ồ, thú vị đấy”, anh nói với giọng mai mỉa. “Chú mà chứng kiến cảnh cô ấy với tôi đêm hôm qua.”

Ed nheo mắt. “Ý anh là gì?”

“Ý tôi cô ta là người dễ dãi”, Matt cười khinh khi.

Mắt Ed lóe lên. Cậu gọi anh họ mình bằng một cái tên khiến Matt nhướng mày.

“Dễ dãi. Chúa ơi!”, Ed nghiêng răng.

Matt bối rối vì lối hành xử không thể hiểu nổi của em họ. Cậu ta ghen chằng. Điện thoại cầm tay của Matt rung lên, chuyển hướng chú ý của anh. Anh trả lời, nhận ra ngay giọng của Carolyn và đi xa ra để Ed không nghe được cuộc nói chuyện. Gần đây Ed hành xử rất lạ.

“Tưởng anh sẽ đến cưới ngựa với em chiều nay”, Carolyn nói với giọng hồ hởi. “Anh đang ở đâu vậy?”

“Bệnh viện”, anh nói với giọng hờ hững, mắt quan sát Ed đang đi vào phòng cấp cứu. “Tối qua em đã nói gì với Leslie?”

“Anh nói vậy là sao?”

“Lúc em gọi điện cho cô ấy đấy!”, Matt gọi.

Carolyn mặt mờ và đáp: “À, em muốn hỏi xem cô ấy đã đỡ chưa ấy mà. Có vẻ như cô ấy đau lắm sau khi khiêu vũ”.

“Em còn nói gì nữa không?” Carolyn bật cười. “Ồ, em hiểu rồi. Em bị buộc tội gì đó, có phải không? Nói anh nghe này Matt, chả lẽ anh không nhận ra được cái trò vờ vịt giả ốm giả đau của cô ta sao? Cô ta kể anh nghe em nói gì nào?”

Anh nhún vai. “Thôi bỏ đi. Chắc tại anh hiểu lầm thôi.”

“Dĩ nhiên là vậy rồi”, cô ta nói với giọng chắc chắn như đinh đóng cột. “Đời nào em lại gọi điện cho một người đang đau đớn rồi nói gì đó khiến họ bức bối thêm. Em tưởng anh hiểu em nhiều hơn thế.”

“Thôi được rồi”, anh giận sôi lên. Giờ thì đã rõ, dường như cô Murry này bịa chuyện về Carolyn. Ngay cả về anh nữa cũng nên, vì đã không rơi vào bẫy của cô ta? Hay cố làm cho cậu em họ chống lại anh?

“Đi cưới ngựa thì sao? Anh làm gì ở bệnh viện?”, cô hỏi đột ngột.

“Anh đi với Ed, thăm một người bạn của chú ấy”, anh nói. “Hoãn buổi cưới ngựa lại đến cuối tuần sau đi. Anh sẽ điện cho em.”

Anh ngắt máy. Đôi mắt tối sầm lại vì giận dữ. Anh muốn tống người đàn bà họ Murry kia ra khỏi công ty, ra khỏi cuộc đời anh. Cô ta chẳng mang lại điều gì cho anh ngoài sự phiền phức.

Anh cho điện thoại trở vào túi rồi đi ra ngoài đợi Ed và Leslie.

Chừng nửa giờ sau Ed ra khỏi phòng cấp cứu, hai tay đút túi, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Họ giữ cô ấy lại đêm nay”, cậu nói cụt lủn.

“Vì một cái chân đau?”, Matt hỏi với giọng hơi mai mỉa.

Ed quắc mắt. “Một trong mấy mảnh xương gãy bị lệch và chạm vào dây thần kinh”, cậu đáp. “Bác sĩ Lou nói nếu không chỉnh lại thì cơn đau không dứt được. Họ cho gọi một bác sĩ chỉnh hình từ Houston về. Chiều nay ông ấy sẽ tới.”

“Ai sẽ trả tiền?”, Matt lạnh lùng hỏi.

“Anh đã hỏi, em cũng nói luôn, em trả”, Ed đáp trả, không chút nao núng trước ánh mắt lóe sáng của Matt đang chiếu thẳng vào mình.

“Tiền của chú mà”, anh đáp và thở ra. “Nguyên nhân nào khiến cho xương bị sai chỗ?”

“Sao anh cứ hỏi những câu mà mình đã thừa biết phải trả lời như thế nào rồi nhỉ?”, Ed cáu. “Em sẽ ở lại đây với cô ấy. Cô ấy đang sợ hãi.”

Anh chắc chắn rằng ngay cả khi Leslie giả vờ đau đớn để qua mặt mọi người thì cô ta không thể qua mặt được máy chụp X-quang được. Tận sâu trong lòng anh vẫn cảm thấy mình có gì đó tội lỗi.

Nếu như anh không mời cô ra sàn nhảy, nếu như không lôi mạnh cô ra khỏi ghế...

Anh quay người bước ra khỏi tòa nhà mà không nói thêm lời nào. Leslie cứ để Ed lo, đó là việc của chú ấy. Anh thầm nhắc nhở mình. Nhưng suốt trên đường về nhà lương tâm không ngừng cắn rứt anh. Cô ta không thể làm

khác đi được. Ngay cả như thế thì anh cũng đâu có ý làm tổn thương cô. Anh nhớ những giọt nước mắt, những giọt nước mắt thực sự, nóng hổi trào ra khóe mắt Leslie khi Lou dịu dàng vuốt tóc cô. Cô hành xử như thể chưa bao giờ nhận được sự âu yếm nào trong đời vậy.

Anh lái xe về nhà và cố tập trung sắp xếp trong đầu những nội dung cuộc họp giám đốc ngày mai. Nhưng đến giờ ngủ anh đành đầu hàng và uống thật nhiều cho đến khi trôi vào giấc ngủ mê mệt.

Ông bác sĩ chỉnh hình xem xét tấm phim X-quang và tán thành ý kiến của Lou là cần phải tiến hành phẫu thuật ngay. Nhưng Leslie không muốn phẫu thuật. Cô từ chối nói về chuyện đó. Ngay khi hai bác sĩ và Ed ra khỏi phòng, cô cố ra khỏi giường và tập tễnh bước lại chỗ tủ lấy ra áo ngủ, áo khoác và giày.

Ngoài sảnh đợi, Matt tiến lại gần Ed, Lou và một người lạ cao lớn có phong thái đặc biệt trong bộ com lê đắt tiền.

“Sao hai người trông có vẻ lo lắng thế”, anh nói khẽ. “Có chuyện gì nghiêm trọng sao?”

“Leslie không chịu phẫu thuật”, Ed càu nhàu giọng đầy lo âu. “Bác sĩ Santos bay đến đây từ Houston để tiến hành phẫu thuật nhưng cô ấy nhất định không nghe.”

“Biết đâu cô ấy không nghĩ mình cần làm thế thì sao”, Matt nói.

Lou liếc nhìn anh. “Anh không biết cô ấy phải chịu đau đớn thế nào đâu”, chị nói, giọng sốt ruột. “Một trong những mảnh xương gãy bị sai chỗ và chèn đúng vào một sợi dây thần kinh.”

“Lẽ ra ngay sau tai nạn, những mảnh xương đó phải được sắp đúng”, ông bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình đồng tình. “Bác sĩ nào đã thực hiện ca này thật là vô trách nhiệm đến mức đáng bị kết tội, ông ta chẳng làm gì ngoài việc băng bó cái chân. Thậm chí sau đó còn không cho bệnh nhân bó bột nữa.”

Matt nghe cũng thấy bực vì sự quá cầu thả đó. Anh cau mày: “Cô ấy có nói tại sao không?”.

Lou thở ra giận dữ. “Cô ấy không muốn nói về chuyện đó. Cô ấy không chịu nghe ai cả. Rốt cuộc thì cô ấy cũng phải chịu để phẫu thuật thôi. Nhưng lúc này cơn đau đang khiến cô ấy phát điên lên đấy.”

Matt đưa mắt nhìn hết khuôn mặt lo âu này đến khuôn mặt bực dọc kia rồi đi ngang qua họ đến thẳng phòng Leslie.

Leslie đang mặc bộ đồ ngủ và với tay lấy chiếc áo khoác thì Matt bước vào. Cô trừng trừng nhìn anh, ánh mắt nóng như có thể đun sôi nước.

“Này, ít nhất là anh sẽ không cố buộc tôi phải phẫu thuật khi mà tôi không muốn”, cô nói nhỏ khi cố đi từ cái tủ về giường.

“Sao tôi lại không?”

Leslie nhượng mày khiêu khích: “Tôi là kẻ thù của anh mà”.

Matt đứng dưới chân giường, quan sát cô mặc áo khoác vào. Chân cô gập khúc, còn khuôn mặt thì nhăn nhó. Anh có thể hình dung được cô đang chịu đau đớn đến thế nào.

“Tự cô quyết định có phẫu thuật hay không”, anh đáp với giọng cố tỏ ra bàng quan, hai tay khoanh trước ngực. “Nhưng đừng có mong đợi tôi cho ai đó bế cô qua lại ở văn phòng đâu. Nếu cô cứ muốn tự hành hạ mình thì hãy cứ việc.”

Đang nghịch nghịch đai áo khoác, cô khựng lại nhìn anh chăm chăm, bối rối.

“Có người cứ thích khiến người khác phải cảm thương mới được”, anh cố tình nói tiếp.

“Tôi không muốn ai cảm thương cả!”, cô vặc lại.

“Thật sao?”

Leslie quần đai áo khoác quanh máy ngón tay và nhìn chăm chăm vào đấy:
“Tôi sẽ phải bó bột”.

“Đương nhiên.”

“Thẻ bảo hiểm của tôi chưa có hiệu lực”, cô nói và mắt nhìn sang chỗ khác.
“Khi nào nó có hiệu lực, tôi sẽ phẫu thuật.” Cô đưa mắt nhìn anh lạnh lùng.
“Tôi sẽ không để Ed trả đâu, nếu anh đang thắc mắc, và tôi cũng không
quan tâm liệu cậu ấy có đủ tiền không!”

Lòng Matt dấy lên một sự ngưỡng mộ đối với quan điểm rõ ràng của cô về
chuyện tiền nong nhưng anh cố xua đi. Có thể đó cũng là một màn kịch cô
dựng lên nhưng có vẻ khá giống đấy. Anh nheo nheo mắt. “Tôi sẽ trả”, anh
nói, bản thân thấy ngạc nhiên và Leslie cũng bất ngờ không kém. “Chi phí
sẽ trừ dần vào lương hằng tuần của cô.”

Leslie nghiêng chặt răng. “Tôi không biết phải tốn bao nhiêu tiền cho ca
phẫu thuật đó. Đó là lý do tại sao trước đây tôi không chịu làm. Tôi có trả
hết đời cũng chưa xong.”

Anh đưa mắt xuống chân cô.

“Ta có thể thu xếp”, anh nói nhỏ.

Leslie đỏ mặt: “Không, ta không thể”.

Leslie đứng lên, gần như không chịu nổi cơn đau dù đã uống thuốc giảm
đau. Cô tập tễnh đi về phía ghế, xỏ chân vào đôi giày để ở đấy.

“Cô định đi đâu?”, anh hỏi với giọng xã giao.

“Về nhà”, cô nói và đi ngang qua anh.

Matt nhắc bổng cô lên đưa trở lại vào giường, nhẹ nhàng đặt xuống, vẫn
còn ôm cô, anh cúi xuống gương mặt đang đỏ bừng lên của Leslie. “Đừng

có gốc gác thế”, giọng anh khiến người cô nóng ran lên - như có dòng điện chạy khắp người. “Trong hoàn cảnh này, cô không tự lo cho mình được và cũng chẳng làm gì được cho ai đâu. Cô không có lựa chọn nào khác.”

Đôi môi run rẩy khi cô cố kìm nước mắt. Cô tuyệt vọng và dễ bị tổn thương. Thêm nữa, ca phẫu thuật khiến Leslie nhớ lại ông bác sĩ trong phòng cấp cứu ở Houston. Ông ta đã khiến cô cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Những giọt nước mắt cố kìm lại của cô khiến Matt bị mê hoặc. Cô đang quyến rũ anh. Anh không muốn quan tâm những chuyện xảy ra đối với cô nhưng anh đã như vậy mất rồi.

Anh cúi xuống đưa tay khê lau nước mắt đọng lên hàng mi ướt của cô. “Cô có gia đình không?”, anh bất ngờ hỏi.

Cô nghĩ về mẹ giờ này đang ở tù và thấy cảm thương cho bản thân. “Không”, cô nói nhỏ nhưng dứt khoát.

“Cha mẹ cô đều mất cả rồi à?”

“Vâng”, cô đáp ngay lập tức.

“Không anh chị em gì?”

Leslie lắc đầu.

Matt cau mày, dường như hoàn cảnh của cô khiến lòng anh xao động. Thực tế, nó đúng như vậy. Trông cô dễ tổn thương, mong manh và hoàn toàn lạc lõng. Anh không hiểu tại sao mình lại quan tâm nhiều đến tình trạng sức khỏe của cô như vậy. Có lẽ do anh cảm thấy bản thân có lỗi vì đã mời cô khiêu vũ khi mà thực sự cô không nên làm vậy với sức khỏe hiện tại của mình.

“Tôi muốn về nhà”, cô nói với giọng khàn khàn.

“Để sau đã”, anh đáp.

Leslie nhớ đến lần anh đã nói “Đề sau đã”, gần như cũng theo cách như thế và cô quay mặt đi xấu hổ.

Matt suýt nữa thì cắn phải lưỡi. Anh không nên mời chài Leslie trong khi cô đang trong tình trạng như vậy. Anh cảm thấy một cú giật nhẹ bên dưới thắt lưng.

Anh hít một hơi thật sâu. “Cứ để Ed dọn dẹp mấy thứ linh tinh đó cho cô, có gì tôi chịu trách nhiệm hết.” Anh lau bà, giận dữ vì sự yếu đuối của cô và phản ứng không mong muốn của mình đối với điều đó.

Leslie không nói lời nào, nhưng quay mặt đi, môi dưới run rẩy. Cô bấu chặt tay bên hông đến nỗi các khớp tay trắng bệch ra.

Matt đứng bật dậy khỏi giường, mắt long lên. “Cô phải tiến hành ca phẫu thuật khớp kiếp đó”, anh nói thẳng thừng. “Một khi hoàn toàn khỏe lại, cô sẽ không cần Ed giúp đỡ nữa. Cô có thể làm việc để kiếm sống như mọi phụ nữ khác.”

Leslie không đáp, cũng không nhìn anh ta. Cô muốn mình khỏe lại để có thể nện cho anh ta một trận.

“Cô có nghe tôi nói không?”, anh nói với giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy đe dọa.

Cô gục gặc đầu thừa nhận rằng mình có nghe nhưng vẫn không nói gì.

Anh điên tiết thờ ra: “Tôi thông báo cho mọi người đây”.

Anh để Leslie nằm đó và nói cho ba người đang đứng ngoài sảnh biết quyết định của cô.

“Anh làm cách nào vậy?”, Ed hỏi khi Lou và bác sĩ Santos trở vào phòng nói chuyện với Leslie.

“Tôi khiến cô ta phát điên lên.” Matt đáp. “Thông cảm không ăn thua.”

“Vâng”, Ed đáp khẽ. “Em không nghĩ cả đời mình cô ấy không nhận được nhiều cảm thông từ người khác.”

“Chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ cô ta?”, anh muốn biết.

Ed cần trọng: “Bố cô ấy không trông thấy dây điện và ngã vào đấy. Ông chết vì bị điện giật”.

Anh cau mày: “Thế còn bà mẹ?”.

“Hai người yêu cùng một người đàn ông”, Ed nói cho qua chuyện. “Anh ta chết, Leslie và mẹ cô ấy vẫn không nói chuyện được với nhau.”

Matt quay mặt đi, rung rung mớ tiền lẻ trong túi kêu xúng xém với vẻ bồn chồn. “Sao anh ta chết?”

“Ấu đả”, Ed nói. “Chuyện xảy ra cũng lâu rồi. Nhưng em không nghĩ cô ấy sẽ quên được.”

Đúng là thế thật, nhưng nghe có vẻ như thể Leslie vẫn còn yêu người đàn ông đã chết kia - mà đấy chính là điều Ed cố tình muốn cho Matt thấy. Cậu chỉ muốn để Matt tránh xa cô ra, bằng bất kỳ giá nào. Cô là một người bạn tốt.

Cậu không muốn cuộc sống của cô bị hủy hoại bởi vì Matt đang đi tìm một cuộc chinh phục mới. Leslie xứng đáng được hưởng điều gì đó tốt hơn là “gia nhập” vào nhóm những người tình cũ của Matt.

Matt đưa mắt nhìn chú em họ, nét mặt bối rối. “Khi nào thì họ tiến hành phẫu thuật?”

“Sáng mai ạ”, Ed nói. “Chắc em sẽ đi làm muộn. Em muốn có mặt ở đây lúc cô ấy làm phẫu thuật.” Matt gật đầu, liếc nhìn dọc theo hành lang về phía cửa phòng Leslie. Anh lưỡng lự một lúc rồi quay bước ra khỏi tòa nhà và không nói thêm một lời bình phẩm nào nữa.

Sau đó, Ed hỏi Leslie rằng Matt đã nói gì với cô.

“Anh ta nói rằng tớ tìm cách thoái thác việc phẫu thuật vì muốn người khác thương cảm mình”, cô nói giận dữ. “Mà tớ đâu có dại gì chịu đau để có được điều đó chứ.”

Ed bật cười, “Tớ biết mà”.

“Tớ không thể tin nổi cậu lại có người bà con như thế”, cô điên tiết. “Anh ta thật đáng ghét!”

“Anh ấy từng có cuộc sống buồn tẻ mà. Cậu biết rồi đấy”, cậu nhẹ nhàng nói thêm.

“Tớ nghĩ anh ta và bạn gái của anh ta xứng với nhau thật”, cô lầm bầm.

“Carolyn gọi đến lúc anh ấy còn ở đây. Tớ không biết cô ta nói gì nhưng tớ cược đến đồng xu cuối cùng là cô ta lắp liếm rằng không hề nói bất kỳ điều gì khiến cậu bực mình.”

“Chứ cậu tưởng cô ta sẽ chịu nhận à?”, cô hỏi. Leslie ngả người tựa vào gối, thấy đỡ hơn vì liều thuốc tiêm lúc này bắt đầu có tác dụng. “Tớ nghĩ chắc mình phải tập tễnh trong văn phòng của cậu với cái chân bó bột mấy tuần liền nếu anh ta chưa tìm ra lý do gì để sa thải tớ trong thời gian đó.”

“Về những chuyện như vậy, công ty có quy định rõ ràng mà”, cậu nói ung dung. “Anh ấy phải có sự đồng ý của tớ mới được sa thải cậu, mà đời nào tớ làm vậy.”

“Tớ rất cảm kích”, cô nói, cố gượng một nụ cười.

“Cậu cần phải thế”, cậu bật cười và nhìn vào mắt cô. “Leslie này, sao bác sĩ không xếp chỗ xương đó lại lúc chuyện xảy ra?” Leslie nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Ông ta bảo toàn bộ câu chuyện là do lỗi của tớ nên tớ đáng phải chịu đau đớn. Ông ta còn bảo tớ là cái đồ mới tí tuổi đầu mà đã thỏa khiến cho những người đàn ông đứng đắn phải chết.” Cô nhắm nghiền mắt.

“Không có gì khiến tớ bị tổn thương hơn thế.”

“Tớ hiểu mà!”

“Từ đó tớ không bao giờ đi khám bác sĩ nữa”, cô nói tiếp. “Không phải chỉ có mỗi lời nói của ông ta đâu. Chi phí nữa. Tớ không có bảo hiểm, không có tiền. Mẹ phải nhờ vào luật sư công và tớ thì đi làm trong khi đang học phổ thông để trang trải chi phí cá nhân trong thời gian ăn nhờ ở đậu nhà một người bạn. Chỗ vết thương cũng đau lắm nhưng rồi tớ cũng quen với nó, cả việc đi khám khiêng nữa.” Cô đưa mắt lạng lẽ nhìn vào khuôn mặt Ed. “Thật vui nếu tớ có thể đi lại được như bình thường. Tớ nhất định sẽ trả đủ dù chi phí có đắt đến đâu, nên cậu và anh họ cậu đừng sốt ruột.”

Ed cau mày: “Có ai lo lắng chuyện chi phí đâu”.

“Anh ta”, cô nói với giọng không chút biểu cảm. “Và anh ta nói đúng. Tớ không muốn trở thành một gánh nặng tài chính cho bất kỳ ai, nhất là đối với anh ta thì lại càng không.”

“Ta sẽ nói chuyện này sau nhé”, cậu nói nhẹ nhàng. “Giờ tớ chỉ muốn cậu khỏe hơn thôi.”

Leslie thờ dãi. “Liệu có được không? Tớ cũng không chắc nữa.”

“Phép màu luôn luôn xảy ra”, Ed nói. “Đáng lẽ cậu đã nhận được một phép màu từ lâu rồi.”

“Tớ nhất định sẽ cố gắng để có thể đi lại được bình thường”, cô nói gấp gáp và mỉm cười.

CHƯƠNG SÁU

Ca phẫu thuật xong vào trưa hôm sau. Ed ở đấy chờ cho đến khi Leslie ra khỏi phòng hồi sức và không còn trong tình trạng nguy hiểm, nằm thêm thiệp và tái nhợt trên giường trong phòng riêng với một y tá cậu đã thuê để chăm sóc cô trong vài ngày đầu. Cậu đã nói chuyện với cả Lou Coltraine và bác sĩ phẫu thuật chính hình, người đã khẳng định với cậu rằng cô Murry nhất định sẽ bớt đau đớn hơn kể từ sau cuộc phẫu thuật. Phẫu thuật hiện đại đã đạt đến bước tiến mà có những việc trước đây không thể thì bây giờ đã có thể.

Cậu trở về công ty trong lòng nhẹ phơi phơi. Matt chặn cậu lại ngoài hành lang.

“Tốt không?”, anh hỏi cộc lốc.

Ed cười toét đến mang tai. “Cô ấy sẽ khỏe nhanh. Santos nói chỉ sáu tuần nữa là cô ấy tháo bột và sẽ có thể tham dự cuộc thi khiêu vũ.”

Matt gật đầu. “Tốt.”

Ed trả lời Matt câu hỏi về một trong những tài khoản của họ và trở về văn phòng vì nghĩ chắc Matt lúc này không cần thêm điều gì nữa. Cậu có một thư ký tạm thời, một cô tóc đỏ nhỏ nhắn, xinh xắn và hoạt bát cũng như có kỹ năng chính tả tốt.

Thật bất ngờ, Matt theo cậu vào văn phòng và đóng cửa lại. “Cho tôi biết chỗ xương đó đã gãy như thế nào”, anh bất thành linh lên tiếng.

Ed ngồi xuống và chống hai cẳng tay lên bàn, người hơi chồm về phía trước. “Đó là chuyện riêng tư của Leslie, anh Matt à”, cậu đáp. “Dù có biết em cũng không nói cho anh được”, cậu nói thêm, lời nói dối trơn tru bằng sự bình thản cố tình.

Anh thở ra bực bội. “Cô ta thật khó hiểu. Thực sự khó hiểu.”

“Cô ấy là một cô gái đáng yêu từng chịu những cú sốc trong quá khứ”, Ed nói. “Nhưng cô ấy không ‘dễ dãi’ như anh nghĩ. Đánh giá cô ấy như loại phụ nữ anh thường giao du là một sai lầm. Anh sẽ cảm thấy hối tiếc đấy.”

Matt nhìn chòng chọc chú em họ một cách tò mò, mắt nheo lại. “Ý chú là gì, tôi nghĩ cô ta ‘dễ dãi’ ư?”, anh hỏi với giọng giận dữ.

“Quên mất rồi à? Anh nói cô ấy như vậy mà.”

Matt cảm thấy khó chịu về những lời chắc như đinh đóng cột anh đã nói về Leslie của Ed. Anh liếc nhìn Ed bực dọc. “Rõ ràng cô Murry này mang một ý nghĩa nào đó đối với chú. Nếu chú thích cô ta vậy sao không cưới đi cho rồi?” Ed vuốt tóc ngược ra sau. “Nếu không có cô ấy, em đã bị vỡ sọ sau khi vợ sắp cưới của mình bị bắn chết trong một vụ cướp nhà băng ở Houston rồi”, cậu nói. “Em đã nạp đạn vào súng. Cô ấy giật nó ra khỏi tay em.”

Matt nheo mắt. “Chú có bao giờ kể cho tôi nghe có lúc chú lại lâm vào cảnh như thế đâu.”

“Vì anh sẽ không hiểu”, cậu đáp. “Anh lúc nào cũng thừa mứa đàn bà. Anh chưa bao giờ thực sự yêu ai cả, Matt à.”

Lần này Matt không giấu được nỗi cay đắng hiển hiện trên khuôn mặt. “Sẽ không có bất kỳ người đàn bà nào nhận được từ tôi thứ tình cảm mãnh liệt đó”, anh nói nhanh và rõ từng từ. “Đàn bà lắm thủ đoạn, Ed. Bọn họ sẽ vui vẻ mơn trớn chú tới chừng nào có được cái mình muốn, rồi sẽ cứ thế đi qua mặt chú để tới với một gã khác. Tôi đã chứng kiến nhiều người đàn ông tốt bị người đàn bà họ yêu vứt bỏ không thương tiếc rồi.”

“Thì cũng có đàn ông xấu như vậy đấy thôi”, Ed nhấn mạnh.

Matt so vai. “Tôi không có ý định tranh luận về chuyện đó.” Anh mỉm cười. “Dẫu vậy tôi cũng đã làm điều mình có thể cho chú”, anh nói thêm. “Chú

và tôi có những bất đồng nhưng chúng ta thân nhau hơn hầu hết những anh em họ khác.”

Ed gật đầu. “Đúng vậy.”

“Chú thực sự quý mến cô Murry phải không?”

“Theo cách giống như anh em hơn”, Ed khẳng định. “Cô ấy tin tưởng em. Nếu biết cô ấy, anh sẽ hiểu rằng với cô ấy tin tưởng một người đàn ông khó khăn đến thế nào.”

“Tôi nghĩ cô ta đang đánh lừa chú đấy”, Matt nói. “Chú nên cẩn thận. Cô ta đang gặp khó khăn về tiền nong, mà chú thì giàu có.”

Ed thoáng cau mặt. “Trời ơi, Matt, anh đâu có bằng chứng gì mà nói cô ấy như vậy.”

“Thì chú cũng đâu có”, Matt cười nhạt. “Nhưng anh biết những điều về cô ta mà chú không biết. Thôi cứ để thế đã.”

Ed ghét sự bất lực của chính mình. “Em muốn giữ cô ấy lại văn phòng mình.”

“Làm thế nào mà chú nghĩ cô ấy đi làm được với cái chân bó bột chứ?”, anh hỏi thẳng.

Ed ngả người ra ghế và cười toe toét. “Cũng giống như em cách đây năm năm thôi, lúc em bị tai nạn khi trượt tuyết và gãy xương mắt cá. Người ta vẫn đi làm khi gãy xương đấy thôi. Mà cô ấy đâu có đánh máy bằng chân.”

Matt so vai. Cô Murry này khiến anh khó nghĩ quá. “Chú làm thế nào tiện thì làm”, rốt cuộc anh nói. “Chỉ có điều là đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi.”

Đâu cần phải khó khăn đến thế, Ed rầu rĩ nghĩ. Matt chắc chắn không nằm trong danh sách những người Leslie quý mến. Cậu thậm chí nghĩ không biết

những ngày sắp tới sẽ như thế nào đây. Chắc giống như chứa thuốc nổ cùng với nến đang cháy trong cùng một nhà kho.

Ba ngày sau, Leslie ra viện và đi làm trở lại một tuần sau đó. Công ty trả toàn bộ viện phí, trước sự ngạc nhiên của cô và Ed. Cô biết rằng Matt làm thế chỉ vì cảm thấy có lỗi với mình. Lạ thật đấy, anh ta đâu cần phải tự sỉ vả bản thân vì chuyện đã xảy ra chứ. Cô đâu có đổ lỗi cho anh ta. Cô cũng rất thích khi khiêu vũ với anh ta cơ mà. Cô cố không nghĩ đến đoạn kết của buổi tối hôm đó. Tốt nhất là nên quên những ký ức đó đi.

Vào ngày đầu tiên trở lại làm việc, cô chống nạng hai bên nách tập tễnh bước vào văn phòng của Ed và từ từ buông người xuống chiếc ghế sau bàn làm việc của mình.

“Cậu đến đây bằng cách nào vậy?”, Ed hỏi kèm nụ cười kinh ngạc. “Cậu đâu có lái xe được, phải không?”

“Không, một cô trong khu nhà trọ của tớ làm ở Jacobsville và bọn tớ thống nhất đi chung xe ba ngày một tuần. Tớ phụ trả tiền xăng, còn vào những ngày cô ấy nghỉ làm, tớ tới đây bằng taxi”, cô nói thêm.

“Tớ vui vì cậu đã quay lại làm việc”, cậu nói với vẻ vui mừng thực sự.

“Chứ sao nữa”, cô nói kèm theo một cái liếc mắt tinh nghịch. “Tớ biết hết chuyện về Karla Smith rồi đấy, mấy nàng ở văn phòng Caldwell đến thăm kể tớ nghe. Tớ biết cô ta mê cậu như điên đảo mà.”

Ed bật cười. “Bọn họ nói vậy à. Cô gái tội nghiệp.”

Leslie cau mày: “Cậu không thể cứ sống với quá khứ như thế”.

“Chứ còn cậu thì sao.”

Leslie đặt đôi nạng xuống sàn bên cạnh bàn và xoay ghế lại. “Tớ sẽ đi lại rất khó khăn đấy”, cô nói. “Cậu có thể đọc thư ở đây cho tớ đánh máy không?”

“Đương nhiên.”

Leslie nhìn quanh hài lòng. “Tớ thật vui vì đã quay trở lại làm việc”, cô nói nhỏ. “Tớ tưởng quý ông Caldwell kiểm soát gì đó sa thải tớ chứ.”

“Tớ cũng là quý ông Caldwell mà”, cậu nhắc. “Matt nói dữ dằn vậy chứ không làm gì đâu. Anh ấy sẽ không sa thải cậu.”

Cô cau mặt. “Đừng vì tại tớ mà hai anh em cậu bất hòa”, cô nói với giọng lo lắng thực sự. “Thà để tớ bỏ...”

“Không, cậu không được làm thế”, Ed ngắt lời. Cậu xoa xoa mái tóc ngắn ngắn của cô cười cười. “Tớ thích nhìn thấy cậu bên tớ. Thêm nữa, cậu không đánh máy sai chính tả như máy cô khác.” Mắt Leslie bừng sáng khi nhìn cậu. Cô mỉm cười: “Cảm ơn, sếp”.

Matt mở cửa đúng lúc chứng kiến hai người trao đổi cho nhau ánh mắt tình cảm và mặt anh đanh cứng khi đóng sầm cánh cửa lại đằng sau.

Cả hai giật mình.

“Ôi trời ơi, Matt!”, Ed kêu to, nín thở. “Đừng làm thế chứ!”

“Đừng tán tỉnh thư ký trong giờ làm việc”, Matt đáp trả. Ánh mắt đen lạnh lùng của anh đưa sang Leslie, ánh mắt cô cũng lạnh lùng không kém khi nhìn lại anh. “Cô trở lại làm việc rồi đấy à, Leslie.”

“Cũng chỉ để sớm trả cho sếp tiền viện phí thôi”, cô đáp kèm theo một nụ cười gần như là xác xược.

Anh lau mồ hôi gì đó đáp trả rồi quay sang Ed, phớt lờ cô. “Tôi muốn chú mời Nell Hobbs đi ăn trưa và tìm hiểu xem cô ta có ý định bỏ phiếu cho bản dự kiến quy hoạch không. Nếu họ quy hoạch chỗ đất gần trại gia súc của tôi làm khu giải trí thì tôi nhất định sẽ ra hầu tòa.”

“Nếu cô ta tán thành việc đó, thì chỉ mình cô ta thôi”, Ed khẳng định. “Em đã đích thân nói chuyện với những ủy viên hội đồng rồi.” Có vẻ anh trở nên

bớt căng thẳng một chút. “Được. Vậy chú đến đại lý Houlihan lái chiếc Jaguar mới của tôi về luôn đi. Nó đến sáng nay.”

Ed mở tròn mắt. “Anh định để em lái chiếc đó sao?”

“Sao không?” Matt mỉm cười nòng hậu, kiểu cười Leslie biết mình sẽ không bao giờ có thể trông thấy trên khuôn mặt điển trai ấy.

Ed bật cười. “Vây cảm ơn anh nhé. Em sẽ quay về ngay!” Cậu chạy như điên ra hành lang. “Leslie, ta sẽ xử lý mấy lá thư kia sau bữa trưa nhé!”

“Ừ”, cô nói. “Giờ tớ sẽ nhập số liệu về gia súc cũ vào máy đây.” Cô liếc nhìn Matt như để anh ta thấy cô không hề quên yêu cầu của anh ta trước khi mình phẫu thuật.

Matt thọc tay vào túi quần và chiếu đôi mắt xanh thăm vào đôi mắt xám của cô. Anh cố tình cho ánh nhìn đậu xuống khuôn miệng mềm mại của cô. Anh vẫn nhớ cảm giác đôi môi đó đã ngẫu nhiên hôn mình thế nào...

Anh nghiêng chặt răng, không cho phép mình được nghĩ về điều đó.

“Việc đó không thể trì hoãn được”, anh nói thẳng thừng. “Thư ký của tôi ở nhà vì con ốm, nên thời gian còn lại hôm nay cô làm việc cho tôi. Ed có thể nhờ cô Smith làm mấy việc vặt thay cô.”

Leslie ngập ngừng. “Vâng, thưa sếp”, cô nói với giọng lúng túng.

“Tôi phải nói chuyện với Henderson về một trong những tài khoản mới. Ba mươi phút nữa đến phòng tôi.”

“Vâng, thưa sếp.”

Hai người nhìn nhau như hai đối thủ trong một trận đấu khi Matt rút lên giận dữ rồi bước ra ngoài.

Leslie mất một lúc sắp xếp số thư từ và liếc xem qua. Lúc cô nhận ra thì đã quá ba mươi phút một chút. Một tiếng động khiến cô ngẩng đầu lên và

trông thấy Matt với vẻ nôn nóng đứng trước cửa.

“Xin lỗi, tôi không để ý thời gian”, cô nói nhanh, gạt chỗ thư đã mở sang một bên. Leslie với tay lấy đôi nạng rồi đứng lên, cầm theo tệp giấy và cây bút. Cô ngược lên nhìn Matt, trông anh như cao lớn hơn thường ngày. “Tôi sẵn sàng ngay đây, thưa sếp”, cô nói nhã nhặn.

“Đừng gọi tôi là sếp”, anh nói thẳng.

“Được, sếp Caldwell”, cô đáp lại.

Anh trừng trừng nhìn Leslie, nhưng cô chỉ nhìn anh ôn hòa, thậm chí còn cố nở một nụ cười. Anh muốn ném thứ gì đó.

Matt quay đi, để cô tập tễnh đi sau mình dọc theo hành lang đến văn phòng của anh, có một cửa sổ nhìn xuống Jacobsville. Bàn làm việc của anh rất lớn làm bằng gỗ sồi chắc nịch, bao quanh toàn thiết bị và giấy tờ đủ loại. Có một chiếc ghế bọc da đàng sau bàn và hai chiếc ghế có tay vịn ấn tượng như nhau, một ghế sofa, tất cả đều màu rượu burgundy. Thảm trải sàn màu be đậm. Rèm cửa may bằng vải sọc, màu rượu burgundy xen lẫn vàng. Có một tấm chân dung ai đó trông tựa tựa Matt đóng khung treo bên trên nắp lò sưởi bên trong có chất sẵn củi. Có hai chiếc ghế và một cái bàn gần lò sưởi, có thể là nơi Matt và một vị khách nào đấy ngồi cùng nhau uống cà phê hay rượu. Có một quầy bar gắn vào tường, đàng sau có gương, khiến cho không gian vốn đã rộng lại càng rộng hơn. Cửa sổ cao nhưng không khi nào mở vì tòa nhà xây theo kiểu Victoria nên văn phòng nào cũng được lắp máy điều hòa.

Matt quan sát cô đang vụng trộm nhìn quanh. Anh đóng cửa phòng lại và ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn. Leslie nhẹ nhàng ngồi xuống và đặt đôi nạng bên cạnh. Cô vẫn còn hơi kém thoải mái, nhưng liều thuốc aspirin đủ để chống đỡ cơn đau trong thời gian này. Cô mong đến ngày được tháo bột để có thể đi lại bình thường.

Cô đặt tệp giấy vào lòng và điều chỉnh phần chân bên trong chỗ bó bột sao cho dễ chịu nhất có thể.

Matt ngồi dựa lưng vào ghế, hai chân đặt lên bàn và nheo mắt sẫm soi thân hình mảnh mai của cô trong bộ com lê màu be và chiếc khăn quàng cổ bằng len bên trong cổ áo khoác. Đường may bên ngoài của ống quần bên trái kéo lên chừa chỗ bó bột. Nếu không cô đã mặc phủ kín từ đầu đến chân rồi, như lần đầu tiên hai người gặp nhau. Nghĩ cũng lạ, trước đây anh đã không thực sự chú ý đến điều đó. Đó cũng không phải là thói quen mới kể từ đêm anh thân mật ve vuốt cô.

“Chân sao rồi?”, anh hỏi cộc lốc.

“Đang lành, cảm ơn anh”, cô đáp. “Tôi đã nói chuyện với kế toán về việc hằng tuần trích một phần tư lương của tôi...”

Anh đột ngột chồm người về phía trước như tên bắn, thả phịch chân xuống sàn.

“Kế toán là việc của tôi”, anh nói nhanh. “Cô đi quá quyền hạn của mình rồi đấy, cô Murry. Đừng bao giờ lặp lại chuyện đó.”

Cô cựa quậy trên ghế, lóng ngóng với cái chân bó bột, cố giữ bình tĩnh. “Tôi xin lỗi, sếp Caldwell.”

Giọng cô rõ và trong nhưng tay thì run rẩy trên tệp giấy và cây bút. Anh thôi quan sát cô, đứng dậy nhìn chăm chăm ra cửa sổ.

Leslie sốt ruột đợi, ánh mắt vẫn nhìn xuống tệp giấy trống trơn, tự hỏi không biết anh ta sẽ bắt đầu đọc từ đâu.

“Nghe Ed bảo cô kể cho chú ấy nghe Carolyn gọi cho cô đêm trước chúng tôi đưa cô đến phòng cấp cứu và nói gì đó thô lỗ phải không.” Anh nhớ lại những gì Ed kể về cuộc nói chuyện đó và bỗng nhiên trầm tư. Anh quay lại và bắt gặp vẻ mặt bất ngờ của cô. “Carolyn phủ nhận chuyện đã nói điều gì đó khiến cô bực bội.”

Nét mặt Leslie không thay đổi. Cô không quan tâm những điều anh nghĩ về mình nữa. Cô không thèm nói một lời để bảo vệ mình.

Anh chau đôi chân mày đen. “Sao hả?”

“Thế anh muốn tôi nói gì nào?”

“Cô nên thử xin lỗi xem”, anh lạnh lùng nói, cố khiến cô tức nghẹn. “Carolyn rất bực vì không đứng bị đổ tội lên đầu như thế. Tôi không thích để cô ấy bực”, anh cố tình nói thêm, đợi cho cô phản ứng trước thách thức đó.

Leslie cầm chặt cây bút chì. Mọi chuyện đang diễn ra theo hướng tệ hơn những gì cô nghĩ khi cố làm việc với anh ta. Anh ta không thể sa thải cô, Ed đã bảo vậy rồi, nhưng thế không có nghĩa là anh ta không có khả năng khiến cô phải bỏ việc. Nếu anh ta cứ làm khó cho cô đến mức không chịu nổi thì cô cũng không thể ở lại được.

Mọi chuyện dường như không đáng với công sức Leslie đã bỏ ra. Cô mệt mỏi, kiệt sức, còn Carolyn thì xúc phạm cô trong khi cô đâu có làm gì gây tổn thương cô ta. Cô phát ốm về việc phải cố sống hết ngày này đến ngày khác với gánh nặng của quá khứ mỗi ngày một nhiều thêm. Và sự tra tấn từ Matt Caldwell là điều tồi tệ nhất.

Leslie với tay lấy đôi nạng và đứng lên, cầm theo tệp giấy và cây bút.

“Cô nghĩ mình đang đi đâu đấy?”, Matt hỏi, ngạc nhiên vì cô không mở miệng để thốt lên một lời phản đối.

Leslie đi về phía cửa. Anh đứng lên chặn cô lại, dễ dàng vì mỗi bước đi cô phải cố hết sức.

Leslie ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt của một con thú mắc bẫy, bất lực, chấp nhận số phận trong vô vọng. “Ed bảo anh không thể sa thải tôi mà không có sự đồng ý của cậu ấy”, cô nói khẽ. “Nhưng anh sẽ cứ thế mà đồn

ép tôi cho đến khi tôi bỏ cuộc, đúng không?” Matt không nói gì. Mặt đanh lại. “Cô dễ dàng bỏ cuộc thế sao?”, anh hỏi, bầy cô. “Cô sẽ đi đâu?”

Ánh mắt cô rơi xuống sàn. Cô nhìn vu vơ xuống một chiếc giày đế bằng có vương một chút bùn trên đó. Phải lau nó đi mới được.

“Tôi hỏi, cô sẽ đi đâu?”, Matt vẫn dai dẳng.

Cô nhìn lên bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh. “Tôi dám chắc một điều rằng trên khắp Texas này không phải chỉ có mỗi nơi này cần thư ký”, cô nói. “Làm ơn dịch ra đi. Anh đang chặn lối ra vào đấy.”

Anh không làm theo ý cô mà thay vào đó giật đôi nạng ra khỏi tay cô và dựng chúng vào giá sách gần cửa. Anh đưa hai tay ôm lấy hai bên đầu cô, ngăn không cho cô đi. Cặp mắt đen của anh chột lóe lên khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt và đôi môi mềm mại của Leslie.

“Đừng”, cô cố nói với giọng cương quyết.

Matt dịch lại gần cô hơn. Người anh tỏa ra mùi mồ hôi hơi gắt, mùi thuốc cạo râu và cà phê. Hơi thở của anh nồng ấm phả ra trước trán cô. Cô có thể cảm thấy sức ấm của cơ thể cao lớn, khỏe mạnh của anh và lờ mờ nhớ lại cảm giác trong vòng ôm và những cái ve vuốt của anh trên giường đêm nọ.

Anh cũng đang nhớ điều tương tự, nhưng không chịu được điều đó. Anh ghét cái sức hút mình đang cảm thấy từ người con gái này, người mà anh hoàn toàn không thể tin được.

“Cô nói không thích bị người khác đụng vào người đúng không”, anh nhắc cho Leslie nhớ điều cô từng nói với giọng mai mỉa cố tình khi bất ngờ đưa bàn tay rần rỏi vuốt nhẹ vào một bên ngực cô rồi để yên đấy đầy khiêu khích.

Leslie hít vào thật sâu. Cô ngược nhìn lên anh, nét mặt lộ rõ sự yếu đuối lâu nay vẫn cố giấu. “Xin đừng làm thế”, cô nói khẽ. “Tôi không gây hại gì cho Ed và cũng không làm hại gì đến anh. Chỉ cần... để tôi đi. Tôi sẽ biến mất.”

Cô có thể làm như thế thật và điều đó khiến anh tự ái. Anh đang khiến cho cuộc sống của người con gái này khổ sở. Tại sao cô lại gọi lên trong anh những cảm xúc đấng cay, trong khi đối với những người khác - những người gặp khó khăn, đặc biệt là đi đứng khó khăn như cô - anh là một hình mẫu của sự tử tế.

“Ed không thích thế đâu”, anh nói cộc lốc.

“Ed không cần biết mọi chuyện”, cô nói chậm rãi. “Anh muốn nói với cậu ấy thế nào thì tùy.”

“Chú ấy là người tình của cô phải không?”

“Không.”

“Sao không? Khi chú ấy đụng vào người cô, cô đâu có phản ứng gì.”

“Cậu ấy đâu có làm thế. Không... giống như cách anh làm.”

Giọng nói gượng ép của cô khiến anh đâm nghi ngờ sự thô lỗ của chính mình. Anh nhắc bàn tay ra khỏi ngực Leslie rồi nâng cằm cô lên để có thể nhìn được vào mắt cô. Ánh mắt đơng đầy nổi bất an và như có một lớp sương mù bao phủ.

“Cô đã đánh lừa được bao nhiêu tên gốc băng về ngây thơ này hả, cô Murry?”, anh hỏi lạnh lùng.

Leslie thấy mặt anh có nhiều nếp nhăn, nhiều hơn so với những người cùng tuổi. Cô thấy sự lạnh lẽo trong đôi mắt anh, nổi đấng cay sau quá nhiều lần bị bội phản, quá nhiều năm tháng thiếu tình yêu.

Bất chợt cô đưa tay lên chạm vào tóc anh và vuốt ngược ra sau như bác sĩ Lou đã từng làm vậy với tóc cô bằng lòng trặc ẩn âm thầm.

Hành động đó khiến Matt nổi giận. Anh áp sát người vào Leslie, kìm chặt cô lại khiến cô không nhúc nhích được. Hồng anh xoắn lại trong một cử động đột ngột và hung bạo.

Leslie cố vùng ra trong khi anh thốt ra những âm thanh khàn đục từ cổ họng, trên môi anh xuất hiện nụ cười trần tục cho cô thấy nỗ lực thoát khỏi anh hoàn toàn bất khả thi và chỉ khiến tình thế tồi tệ hơn thôi.

Mặt cô đỏ lên. Hệt như đêm đó. Mike cũng xử sự giống y như thế, vắn sát thân người mình vào thân người non trẻ của cô và cười cợt sự xấu hổ ngượng ngập của cô. Anh ta đã thốt ra những lời, làm những điều khiến cô buồn nôn ngay trước mặt đám bạn của anh ta.

Tay Matt trượt xuống hông cô và co người lại khi một chân cố lèn vào giữa tách hai chân cô ra. Người cô vẫn cứng đờ tựa vào anh, đông cứng vì những ký ức về một người đàn ông khác, một cuộc chạm trán khác, nhưng cũng bắt đầu hệt như thế này. Cô đã tưởng mình yêu Mike cho đến khi anh ta biến cô thành thứ đồ chơi rẻ tiền để anh ta mặc sức bày trò dâm dăng, nhạo báng sự ngây thơ của cô trước sự hưởng ứng từ đám bạn của anh ta lúc đang vây quanh chứng kiến cảnh anh ta thô bạo lột quần áo cô. Anh ta cười phá lên khi trông thấy bộ ngực nhỏ bé, thân người mảnh mai của cô, mọi thứ khác trong khi vuốt ve người cô một cách xác lác và bõn cợt những chỗ kín trên người cô.

Đã nhiều năm trôi qua, giờ cô hồi tưởng lại nỗi đau đó, nỗi ô nhục đó, nhớ lại cảnh tưởng nằm tênh hênh ra sàn gỗ trong lúc hai tên bạn của Mike mỗi tên nắm một bên chân đang run rẩy của cô trong lúc Mike hạ thân hình trần trụi trực của anh ta xuống người cô và thô bạo tách hai chân cô ra...

Mất một lúc, Matt mới nhận ra Leslie cứng đờ như một pho tượng với khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt mở to trừng trừng nhưng thậm chí không nhìn thấy anh. Anh có thể nghe thấy nhịp tim của cô, nhanh và hoảng loạn. Toàn bộ cơ thể cô đang run rẩy, nhưng không phải vì khoái cảm hay khao khát.

Anh cau mày buông cô ra rồi lùi lại. Cô lại run lấy bầy, dữ dội.

Mike cũng đã lùi lại như vậy, khi nghe thấy tiếng pháo nổ. Nhưng không phải tiếng pháo. Tiếng đạn. Viên đạn xuyên thẳng qua người anh ta, đi vào chân Leslie. Anh ta sững sốt. Leslie vẫn còn nhớ đôi mắt xanh của anh ta khi sự sống đang vụt tắt khỏi đó, đông cứng lại và trống rỗng ngay trước khi đổ ập người xuống. Có một lỗ thủng nhỏ nơi lưng, cùng với một lỗ khác nơi ngực. Mẹ cô hét lên, cố bắn tiếp, cố giết cô. Leslie đã quyến rũ bạn tình của bà, bà muốn giết cả hai và thấy hả hê khi Mike đã chết. Leslie cũng sẽ chết!

Leslie nhớ mình nằm trần truồng trên sàn, chân bị bắn nát và máu tuôn xối xả đến nỗi cô nghĩ chắc máu sẽ cứ chảy thế này cho đến chết nếu không được giúp đỡ kịp thời...

“Leslie?”, Matt hỏi giật.

Anh điếng người khi người cô bỗng mềm oặt rồi lả đi không còn biết gì nữa.

Khi cô tỉnh lại, Ed đang cúi xuống cô đầy lo lắng. Cậu đang chườm một chiếc khăn tẩm nước lên trán cô. Leslie lơ đãng nhìn cậu. “Ed?”, cô lí nhí “Ừ. Cậu ra sao?”

Leslie chớp mắt và nhìn xung quanh. Cô đang nằm trên trường kỉ lớn bọc da màu rượu burgundy trong văn phòng của Matt. “Chuyện gì xảy ra thế?”, cô lạnh người hỏi. “Tớ ngất đi à?”

“Chứ còn gì nữa”, Ed nói nặng nhọc. “Cậu trở lại làm việc sớm quá. Lẽ ra tớ không nên đồng ý để cậu làm vậy.”

“Nhưng tớ đâu có sao”, Leslie khẳng khẳng, cố gượng ngồi dậy. Cô thấy chóng mặt và buồn nôn, phải cố hết sức kìm lại mới có thể cử động được.

Leslie chậm chậm hít vào và mỉm cười với Ed. “Tớ nghĩ mình vẫn còn yếu trong người, mà sáng nay cũng không ăn gì nữa.”

“Ngốc nghếch”, cậu nói, mỉm cười.

Cô mỉm cười đáp lại: “Tớ không sao. Cậu đưa hộ tớ cặp nạng được không?”.

Cậu với tay lấy đôi nạng lúc này được Matt dựng vào tường, cô thoáng thấy bóng anh ta đứng đó bất động như thể bức tượng được khắc bằng đá. Cô đón lấy đôi nạng từ Ed và kẹp vào hai bên nách.

“Cậu đưa tớ về nhà được không?”, cô hỏi Ed. “Tớ nghĩ có lẽ mình sẽ xin nghỉ làm một ngày, thế có sao không?”

“Không sao?”, Ed trấn an. Cậu nhìn về phía Matt. “Đúng không, Matt?”

Matt gật đầu cộc lốc. Anh nhìn cô lần cuối rồi đi ra cửa.

Leslie cảm thấy nhẹ nhõm. Cô nhớ chuyện đã xảy ra, nhưng không định nói cho Ed biết. Cô không muốn gây nên bất kỳ mối bất hòa nào giữa Ed và người anh họ cậu vốn tôn sùng. Cô, không còn ai thân thuộc trên đời này ngoài người mẹ ghét bỏ mình, thêm khát gia đình hơn bất kỳ ai khác.

Cô để Ed đưa mình về nhà và cố không nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong văn phòng của Matt. Leslie biết rằng từ giờ trở đi, mỗi lần trông thấy anh cô sẽ lại nhớ những giây phút kinh hoàng cuối cùng trong căn hộ của mẹ năm mười bảy tuổi. Nếu còn nơi nào khác để đi, cô sẽ đi. Nhưng lúc này cô đang bị mắc kẹt trong lòng tốt của một người đàn ông không có lòng tốt, một nạn nhân của quá khứ mà thậm chí cô không thể nói về.

Ed trở về văn phòng, quyết định làm cho ra lẽ với Matt. Trực giác mách bảo cậu rằng việc Leslie ngắt đi hẳn là do anh họ cậu nói hay làm gì đó với cô và cậu nhất định sẽ ngăn không cho Matt đối xử với cô như vậy trước khi mọi chuyện đi quá xa.

Vô cùng thất vọng khi đã sắp sẵn trong đầu những gì muốn nói với Matt nhưng bước vào văn phòng thì không thấy Matt đâu.

“Nghe anh ấy bảo đi Victoria để gặp ai đó về chuyện tài sản gì đó”, một cô thư ký báo lại. “Vội lắm, đi bằng chiếc Jaguar mới màu đỏ ấy. Nghe nói anh

mới đưa về từ cửa hàng Houlihan.”

“Ừ, đúng vậy”, cậu đáp, cố nở một nụ cười vui vẻ. “Chạy nhanh như gió ấy.”

“Chúng tôi có thấy”, cô ta lẩm bẩm, giọng khô khốc. “Anh ấy lao như bay qua khúc cua. Hi vọng anh ấy sẽ giảm tốc độ. Thật tiếc nếu làm hỏng cái xe mới tậu.”

“Để rồi xem”, Ed nói. Cậu quay về văn phòng mình, thấy khó hiểu về cách hành xử lạ lùng của Matt nhưng lại thấy nhẹ người vì ngay lúc này không phải đối mặt với anh.

CHƯƠNG BẢY

Matt chạy xe với tốc độ gần một trăm dặm một giờ trên đường cao tốc dẫn đến Victoria. Anh không tài nào đẩy được gương mặt của Leslie ra khỏi đầu. Đôi mắt xám của cô không hề chứa đựng sự giận dữ, cũng không phải nỗi sợ. Mà hơn thế. Hoảng loạn. Không phải bởi anh, mà bởi một điều gì đấy chỉ có cô nhìn thấy còn anh thì không. Ánh nhìn khốn khổ của cô khiến anh cảm thấy nhói đau ở đâu đó không xác định được. Khi cô ngắt đi, anh thấy căm ghét chính mình. Chưa bao giờ anh nghĩ mình là người thô lỗ, nhưng rõ ràng anh đã như vậy với Leslie. Anh không thể hiểu tại sao cô lại khiến anh trở nên hung hăng như thế. Cô rất yếu đuối, dù bên ngoài khoác vẻ độc lập và cương quyết. Cô yếu đuối và dễ bị tổn thương.

Matt nhớ lại cái cách cô đưa những ngón tay mềm mại lên vuốt tóc anh và anh đã gầm lên với tất cả nỗi căm hờn. Anh đã tra tấn cô và cô thấy được nỗi đau đằng sau những lời nói khó nghe đó. Đáp lại sự vô cảm của anh, Leslie lại đưa tay lên vuốt tóc anh bằng lòng trắc ẩn thực sự. Vậy mà anh đã đáp lại tình cảm tinh tế đó bằng lối hành xử mà ngay cả với một ả điếm anh cũng chưa chắc đã làm thế.

Matt nhấc chân ra khỏi bàn đạp khi nhận thấy mình đi gấp đôi tốc độ cho phép. Anh thậm chí cũng không biết mình đang đi đến nơi quái quỷ nào. Anh nghĩ mình đang chạy trốn và cười gằn vào cách phản ứng của bản thân khi Leslie ngắt xi. Từ trước đến nay anh luôn tử tế với những con vật đi lạc và người kém may mắn.

Vậy mà giờ anh lại hành hạ một phụ nữ trẻ tàn tật, người thấy thương cảm anh. Chắc kế tiếp anh sẽ đạp bọn chó què lộn xuống mấy vòng cầu thang mất.

Matt cho xe tấp vào điểm đỗ xe bên vệ đường, rồi dừng lại, gục đầu xuống vô lăng. Anh đã không nhận biết được bản thân cho đến khi Leslie bước

vào cuộc đời mình. Cô khơi dậy nơi anh những phẩm chất xấu xa. Anh thấy xấu hổ trước cách mình đã đối xử với cô. Cô là người con gái ngọt ngào, lúc nào cũng có vẻ bất ngờ khi ai đó tử tế với mình. Trái lại, sự đối đầu và tính hung hăng của anh thì lại như chẳng có gì khiến cô phải ngạc nhiên. Phải chăng từ trước đến giờ cô đã quen hứng chịu tất cả những điều ấy? Có phải vì bị đối xử tàn ác nên giờ cô mặc nhiên chấp nhận như đây là phận số dành cho riêng mình?

Matt ngả người ra ghế và nhìn chăm chăm về phía đường chân trời. Việc bị mẹ ruồng bỏ và sự nổi danh gần đây chỉ khiến anh thêm chán ngấy đàn bà. Mẹ anh đã thành một vết thương cũ. Vụ kiện anh về tội ám sát lại càng khiến anh thêm cay đắng dù cuối cùng anh đã thắng kiện và cho ả kia một vố. Nhưng anh vẫn còn nhớ rất rõ vẻ bẽn lễn rụt rè và cả ngọt ngào nơi cô ta. Cô ta đã giả vờ ngây thơ, không còn nơi bám víu, và khi cái lối đó rơi ra, anh trở thành mục tiêu đàm tiếu cho thiên hạ, nổi ô nhục đó thật kinh khủng. Danh giá của anh đã được phục hồi nhưng nỗi giận dữ và căm ghét vẫn còn nguyên đó.

Tất cả những điều trên không thể bào chữa cho cách hành xử gần đây của anh. Matt đã phản ứng quá gay gắt với Leslie. Anh thấy hối tiếc và xấu hổ vì đã khiến cô phải chịu đựng điều không phải do cô gây ra. Anh hít một hơi thật sâu và vào số. Tốt thôi, anh đâu thể bỏ chạy được. Nên quay về làm việc thì hơn. Ed có thể đang đợi anh với đôi mắt nãy lửa cũng nên và anh cũng đâu trách chú ấy được. Anh phải chịu một ít bực bội cũng là đáng.

Ed đã đọc được cách hành xử lạ lùng nơi anh và anh thừa nhận là cậu đúng. Anh không thể phủ nhận được việc mình đã bắt công với Leslie. Anh ước sao mình có thể hiểu điều gì ở cô khiến anh trở nên thô bạo như thế.

“Nếu quả thực anh không thích cô ấy”, Ed kết thúc, “Anh không thể cứ thế mà phớt lờ cô ấy đi hay sao?”.

“Cũng được”, Matt nói mà không nhìn vào ánh mắt buộc tội của Ed.

“Vậy sao anh còn không làm? Matt, cô ấy cần công việc này”, cậu nói tiếp với giọng nghiêm túc.

Matt nhìn người em họ với ánh mắt sắc sảo. “Tại sao cô ta cần nó?”, anh hỏi. “Tại sao cô ta lại không đến nơi khác được chứ?”

“Em không nói cho anh biết được. Em đã hứa rồi.”

“Có phải cô ta dính líu gì đến pháp luật không?”

Ed cười khẽ: “Leslie á?”.

“Mà thôi.” Anh quay người đi ra tới cửa thì quay lại. “Khi ngắt cô ta có nói gì đó.”

“Nói gì?”, Ed tò mò hỏi.

“Cô ta nói, ‘Mike, đừng.’” Mắt anh mở trừng trừng. “Mike là ai?”

“Chết rồi”, Ed nói. “Nhiều năm trước.”

“Người đàn ông hai mẹ con cô ta tranh nhau đẩy hả.”

“Đúng rồi”, Ed nói. “Nếu anh đề cập cái tên đó với cô ấy, em sẽ cùng với cô ấy ra khỏi đây và không trở lại. Mãi mãi.”

Nhận thấy chuyện này quan trọng đối với Ed, anh cau mày suy nghĩ. “Cô ta yêu người đàn ông đó à?”

“Cô ấy tưởng là có”, Ed đáp. Mắt cậu trở nên lạnh lẽo. “Gã đó đã hủy hoại cuộc đời cô ấy.”

“Như thế nào?”

Ed không đáp. Cậu khoanh tay đặt lên bàn và nhìn Matt chăm chăm.

Matt thở ra khó chịu. “Thế chú có bao giờ nghĩ rằng cứ bí mật như thế chỉ khiến mọi việc phức tạp hơn thôi không?”

“Em có nghĩ. Nhưng nếu muốn có câu trả lời, anh cứ tự đi mà hỏi Leslie. Em không thất hứa được.” Matt lầm bầm bực bội khi mở cửa bước ra ngoài. Ed nhìn theo anh lo lắng. Cậu hi vọng mình đã làm đúng. Cậu đang cố bảo vệ Leslie, nhưng với tất cả những điều cậu biết, có thể cậu chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn thôi. Matt không thích bí mật. Cố buộc Leslie phải nói ra điều mà cô chỉ muốn quên đi hoàn toàn đi ngược với ý của Chúa. Cậu cũng lo vì một lý do khác nữa - Matt vốn ghét chuyện tai tiếng mà anh đã có lần nếm phải. Anh ấy sẽ thấy thế nào nếu biết Leslie quả thực là xấu xa, nếu biết rằng mẹ cô đang thụ án giết người?

Ed vì quá lo lắng nên ngay tối đó, nhân lúc ghé thăm Leslie, cậu đem câu chuyện ra nói với cô luôn.

“Tớ không muốn anh ta biết đâu”, cô bảo Ed. “Không bao giờ.”

“Thế nếu anh ấy tự tìm hiểu được thì sao?”, Ed hỏi thẳng.

“Anh ấy sẽ nhìn nhận sự việc theo cách nghĩ của mọi người trừ cậu, và cho dù đọc tất cả các tờ báo có đăng câu chuyện đó thì anh ấy vẫn sẽ không biết được câu chuyện thực sự xảy ra thế nào.”

“Tớ không quan tâm việc anh ta nghĩ gì”, cô nói dối. “Dù sao thì bây giờ chuyện này đâu còn quan trọng.”

“Sao không?”

“Vì tớ sẽ không quay lại làm việc nữa”, cô thản nhiên nói, tránh nhìn vào ánh mắt sừng sốt của cậu. “Nhà may ở Jacobsville cần nhân viên đánh máy. Chiều nay tớ nộp đơn xin việc và họ đã nhận tớ rồi.”

“Sao cậu đến đó được?”, cậu hỏi.

“Jacobsville đâu có thiếu taxi, Ed, và đâu đến nỗi tớ không còn một xu.” Cô nghếch cằm kiêu ngạo. “Dù có phải mất bao lâu, tớ cũng sẽ trả cho anh họ cậu toàn bộ chi phí ca phẫu thuật. Nhưng dứt khoát là tớ sẽ không chịu thêm một ngày nào nữa cái lối cư xử của anh ta. Tớ rất lấy làm tiếc là anh ta

lại căm ghét phụ nữ đến thế, nhưng tớ không có ý định giờ đầu chịu báng. Cuộc đời tớ đủ khốn khổ rồi.”

“Tớ đồng ý với cậu điểm này”, Ed nói. “Nhưng tớ vẫn muốn cậu suy nghĩ lại. Tớ đã nói chuyện với anh ấy một lúc khá lâu...”

“Cậu không nói gì với anh ta chứ?”, cô lớn tiếng hoảng hốt.

“Không, tớ không nói gì cả”, cậu đáp. “Nhưng tớ nghĩ cậu nên nói.”

“Đây không phải chuyện của anh ta”, cô rít lên. “Tớ chả việc gì phải đi giải thích mọi chuyện với anh ta cả.”

“Tớ biết không có vẻ gì như vậy đâu Leslie”, Ed bắt đầu, “Nhưng anh ấy không phải là người xấu”. Cậu chau mày, tìm cách giải thích cho cô. “Tớ không giả vờ hiểu tại sao cậu lại khiến anh ấy thành ra như thế, nhưng tớ đảm bảo là anh ấy nhận ra mình không công bằng với cậu.”

“Công bằng hay không thì tớ cũng mặc kệ, nhưng tớ không để anh ta cứ muốn đối xử với tớ sao cũng được như thế. Nhất định là vậy đấy. Tớ sẽ không quay lại đâu.”

Cậu chồm người về phía trước một chút, cảm thấy không đủ lý lẽ để nói với cô. “Thôi được rồi, nếu cậu cần thì lúc nào tớ cũng đến bên cậu. Cậu vẫn là bạn thân nhất của tớ.”

Leslie đưa tay chạm vào tay Ed đang đặt trên đầu gối. “Cậu cũng là bạn thân nhất của tớ. Nếu không có cha con cậu, tớ không biết xoay xử thế nào trong thời gian qua.”

Ed cười. “Cậu tự xoay xử đấy chứ. Cậu có thiếu gì thì thiếu chứ nhất định không thiếu dũng khí.” Leslie thở dài, nhìn xuống tay mình đang đặt lên tay Ed. “Tớ không biết liệu điều đó có còn thật nữa hay không”, cô thừa nhận. “Tớ quá mệt mỏi vì lúc nào cũng phải chống chọi. Tớ tưởng cuộc sống của mình ở Jacobsville sẽ ổn định và bình yên. Thế nhưng người đàn ông đầu

tiên tố gặp phải là một người theo chủ nghĩa sô vanh mang mỗi ác cảm sâu sắc với đàn bà. Tố có cảm tưởng như mình bị dồn vào đường cùng vậy.”

“Hôm nay anh ấy đã nói gì với cậu?”, cậu hỏi.

Leslie cố che giấu cảm giác bị lãng mạ. “Cũng linh tinh thôi, hay hóm nhất là chuyện tố khiến cô Carolyn kém vui vì bịa ra cuộc gọi của cô ta cho tố.”

“Đồ dối trá!”, Ed lầm bầm.

“Anh ta tin bạn gái mình mà.”

“Tố thật không hiểu nổi. Tố từng nghĩ anh ấy thông minh.”

“Đúng là thế, chứ nếu không thì sao là triệu phú được.” Cô đứng lên. “Nào về nhà thôi Ed. Tố muốn nghỉ ngơi một chút cho mặt mũi tỉnh táo để còn bắt đầu công việc mới nữa chứ.”

Ed chớp mắt. “Tố đã muốn mọi thứ cho cậu tốt hơn thế này.” Leslie cười cười. “Vậy nên cứ nghĩ thế này, thế giới sẽ kinh khủng biết mấy nếu ai cũng đạt được những gì người đó nghĩ mình muốn.”

Ed phải thừa nhận rằng cô có lý. “Xưởng may đấy không thích hợp với cậu lắm đâu”, cậu nói thêm giọng lo lắng.

“Chỉ tạm thời thôi mà”, cô trấn an.

Ed nhăn mặt. “Thôi được rồi, nếu cậu cần thì biết tố ở đâu rồi đấy.”

Leslie mỉm cười. “Cảm ơn cậu”.

Ed về nhà ăn tối và lúc đang xem tin tức thì Matt gõ cửa rồi mở cửa bước vào ngay sau đó. Tại sao không chứ, Ed nghĩ, khi mà cả hai anh em đều lớn lên tại đây. Cậu mỉm cười toe toét khi anh họ bước vào phòng khách và buông mình xuống chiếc ghế lười.

“Chiếc Jag chạy thế nào?”, anh hỏi.

“Như máy bay chạy trên đường bộ ấy”, cậu cười vang. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình tivi một lúc. “Leslie sao rồi?”

Ed nhăn mặt. “Cô ấy xin việc mới rồi.”

Matt khựng người lại. “Cái gì?”

“Cô ấy bảo không muốn làm việc cho em nữa. Cô ấy xin việc ở một xưởng may, thư ký đánh máy. Em cố thuyết phục nhưng cô ấy nhất định không suy chuyển.” Ed đưa mắt nhìn Matt với vẻ có lỗi. “Leslie biết em sẽ không để anh sa thải cô ấy. Cô ấy nói anh cứ nhất định khiến cô ấy phải bỏ cuộc mới thôi.” Cậu nhún vai. “Em đoán là anh làm thế thật. Em biết Leslie sáu năm rồi. Em chưa từng thấy cô ấy ngất.”

Matt đưa đôi mắt đen lên màn hình tivi và dường như dán chặt ở đấy một lúc. Cái xưởng may đấy trả lương rất bèo bọt. Anh không chắc cô còn dư chút nào sau khi đã chi cho tiền nhà, ăn uống và thuốc giảm đau. Anh không thể nhớ được trong đời đã có lần nào anh cảm thấy hổ thẹn với bản thân như lần này hay chưa. Cô sẽ không thích làm việc ở xưởng may đó. Anh biết ông chủ, một người keo kiệt bủn xỉn không tin vào ngày nghỉ lễ, nghỉ ốm, hay chuyển nghỉ mát miễn phí. Ông ta sẽ vắt kiệt sức cô nhưng chỉ trả chút tiền cơm và còn than phiền luôn miệng rằng cô không thể làm được hơn.

Matt mím chặt môi. Chính tâm tính xấu xa và thành kiến vô lý của anh đã đưa cô xuống địa ngục.

Matt đứng dậy bước ra cửa mà không nói một lời. Ed quay lại với bản tin trên truyền hình và cảm thấy không còn hứng thú gì nữa. Matt đã đạt được điều anh ấy muốn, vậy mà trông anh ấy cũng đâu có sung sướng gì.

Sau một đêm đánh vật với những cơn ác mộng thậm chí còn nhiều hơn đêm trước, Leslie dậy sớm và đi taxi đến xưởng may, lập cập trên đôi nạng vào

văn phòng nhân sự nơi Judy Blakely, giám đốc nhân sự, đang đợi với nụ cười niềm nở thường trực trên môi.

“Rất vui được gặp cô, cô Murry!”

“Rất vui được gặp chị”, cô đáp. “Tôi rất mong được bắt tay vào công việc mới.”

Blakely khoanh hai tay lên bàn, trông lo lắng và trầm lặng. “Ôi, không biết phải nói với cô thế nào đây”, chị rên rĩ. Leslie cau mày. “Cô Murry à, cái người mà cô được thuê để thế chỗ ấy vừa trở lại cách đây ít phút, nài nỉ tôi để cô ta tiếp tục làm. Có vẻ như cô ta gặp vấn đề gì về gia đình nghiêm trọng lắm và không thể xoay sở nếu không có lương. Tôi rất tiếc. Nếu còn chỗ nào khác, thậm chí trên tầng tôi cũng sẽ đưa cô vào làm tạm nhưng quả thực là không có.”

Nhìn như thế tình huống đó khiến người phụ nữ đáng thương ấy đau khổ lắm. Leslie cười nhẹ nhàng. “Không sao đâu chị, tôi sẽ tìm việc khác vậy”, cô trấn an. “Chưa phải là bước đường cùng mà.”

“Tôi cũng áy náy lắm”, chị ta nói, ánh mắt bắn khoản. “Mà cô thì thật dễ thương... Tôi cảm thấy mình thật tồi tệ.”

“Trong tình huống như vậy chị đâu thể làm khác được”, Leslie nặng nề đứng lên, vẫn mỉm cười. “Chị gọi taxi hộ tôi được không?”

“Dĩ nhiên rồi! Chúng tôi sẽ trả tiền taxi cho cô nữa”, chị ta nói với giọng cương quyết. “Thật lòng tôi cảm thấy rất áy náy.”

“Không sao đâu chị. Thịnh thoảng trong cái rủi có cái may mà.”

Blakely nhìn cô chăm chú. “Cô đúng là người lạc quan đấy. Tôi ước gì mình cũng thế. Tôi lúc nào cũng thích nghe mọi chuyện theo chiều hướng tiêu cực.”

“Chị cũng lạc quan được mà, tôi tin chắc vậy”, Leslie nói. “Có mất mát gì đâu chị.”

Blakely bật cười, “Ừ, đâu có mất mát gì.” Chị ta gọi điện cho taxi và xin lỗi lần nữa khi Leslie ra ngoài đợi xe đến.

Leslie cảm thấy trợ trợ, nhưng không định khiến tâm trạng người đàn bà tội nghiệp kia tệ hơn tâm trạng mình lúc này.

Leslie mệt và thấy buồn ngủ. Cô mong taxi đến nhanh. Cô khẽ ngồi xuống chiếc ghế băng dành cho nhân viên ngồi nghỉ giải lao. Ghế cứng và kém thoải mái nhưng còn hơn là đứng.

Leslie không biết nên làm gì lúc này. Không triển vọng, không nơi nào để đi. Chỉ có hai lựa chọn, hoặc tìm một việc khác hoặc quay về với Ed, mà việc quay về với Ed xem ra không phải là điều cô thực sự muốn. Leslie không thể không nhớ lại cách Matt Caldwell đối xử với mình mỗi khi nhìn mặt anh ta.

Ánh sáng lấp lánh của mặt trời chiếu rọi xuống kính chắn gió của một chiếc xe đang tiến đến gần và cô nhận ra ngay chiếc Jaguar màu đỏ mới toanh của Matt. Cô đứng lên, cầm chặt chiếc ví trong tay, căng thẳng và phòng thủ khi anh dừng xe, bước xuống đi về phía mình.

Matt dừng lại trước mặt cô cách một cánh tay. Trông anh cũng mệt mỏi và kiệt sức như cô. Hai mắt nặng nề. Mái tóc đen gọn sóng rối bù. Anh chống hai tay lên hông nhìn cô đầy ác ý.

Cô cũng nhìn lại bằng ánh mắt không thiện cảm hơn là mấy.

“Chết tiệt”, anh lầm bầm gì đó về chuyện thân lừa ưà nặng.

Anh cúi người xuống nhắc bóng cô lên đi về phía chiếc Jaguar. Cô đập đập cái ví vào anh.

“Thôi ngay đi”, anh cúi lên. “Tôi đánh rơi cô bây giờ. Với sức nặng của cú rơi, cô lún đất là cái chắc.”

“Thả tôi xuống!”, cô gào lên, đập cái ví vào anh lần nữa. “Tôi đâu có đi cùng đường với anh!” Anh dừng lại bên cạnh cửa ghế phụ của chiếc Jag và nhìn vào đôi mắt thù nghịch của cô. “Tôi ghét bí mật”, anh nói.

“Còn tôi thì không hình dung nổi anh lại có bí mật nào, chẳng phải chuyện gì anh cũng kể hết cho Carolyn hay sao!”

Ánh mắt anh đậ xuống môi cô. “Tôi không nói với Carolyn rằng cô là người dễ dãi”, anh nói với giọng dịu dàng đến nỗi cô cảm động suýt khóc.

Môi cô run rẩy khi cố hết sức ghìm tiếng khóc chực bật ra.

Matt thốt lên một âm thành khàn khàn và ghé môi xuống đôi mắt mơ màng của cô, khép chúng lại bằng những nụ hôn dịu dàng.

Cô vùng vẫy gào thét.

Matt hít một hơi thật sâu rồi mở cánh cửa sau ra, đặt Leslie vào ghế chiếc xe gầm thấp. “Tôi để ý thấy điều đó ở cô”, anh lầm bầm khi cài dây an toàn cho cô.

“Để ý... điều gì?”, cô sực sật.

Anh lôi chiếc khăn tay ta khỏi túi quần vào đặt nó vào tay cô. “Cô phản ứng rất kỳ cục khi người khác cư xử dịu dàng với mình.” Anh đóng cửa trước sự ngạc nhiên của cô và trở lại chỗ ghế lấy đôi nạng rồi ngồi vào sau tay lái. Anh bắt đầu cài dây an toàn cho mình, nhìn cô chăm chăm một thoáng rồi nổ máy cho xe chạy thẳng ra đường.

“Sao anh biết tôi ở đây?”, cô hỏi khi đã thôi khóc.

“Ed nói.”

“Tại sao?”

Anh nhún vai. “Ai mà biết được. Tôi nghĩ chắc chú ấy tưởng tôi quan tâm đến chuyện này.”

“Đời nào!”

Anh bật cười. Lần đầu tiên cô nghe anh cười tự nhiên, không chút mỉa mai hay châm chọc. Anh vào số. “Cô không biết cái gã chủ xưởng may bé tẹo đó đâu”, anh gợi chuyện. “Nhưng chỗ đấy đúng là xưởng sản xuất mồ hôi đấy.”

“Có gì buồn cười đâu.”

“Cô nghĩ tôi đang đùa đấy à?”, anh đáp. “Gã ta chuyên dụ dỗ người nhập cư bất hợp pháp ở đây bằng cách hứa hẹn trả mức lương cao và được hưởng các dịch vụ chăm sóc sức khỏe, và rồi gã ta đẩy họ vào nơi gã ta muốn, đe dọa họ bằng dịch vụ nhập cư nếu không làm việc cật lực và nhận đồng lương còm từ gã. Tất cả chúng tôi ai cũng muốn cho cái xưởng đó đóng cửa nhưng lúc nào gã cũng lẩn như chạch ấy.” Anh nheo nheo mắt nhìn cô. “Tôi sẽ không để cô bán sức mình vào chỗ ấy chỉ để tránh khỏi tôi đâu.”

“Để tôi?” Cô ngay lập tức giãy nảy lên phản kháng, mắt long lên. “Anh đâu có quyền bắt tôi phải làm gì!”

Anh cười. “Tốt hơn rồi đấy.” Leslie áp chặt bàn tay vào chỗ bó bột, giận dữ. “Anh đưa tôi đi đâu đây?”

“Về nhà.”

“Anh đi sai đường rồi.”

“Nhà tôi.”

“Không”, cô nói lạnh lùng. “Không lần nào như thế nữa. Không bao giờ nữa!”

Anh vào số, tăng tốc, lại vào số. Anh thích động cơ êm như ru và cả chuyến đi này nữa. Anh yêu tốc độ. Anh tự hỏi liệu Leslie có thích những chiếc xe

chạy tốc độ cao trước khi giác mộng của cô tan vỡ không.

Anh nhìn bộ dạng căng thẳng của cô. “Khi nào chân cô lành, tôi sẽ để cho cô lái nhé.”

“Thôi khỏi, cảm ơn”, cô suýt nữa mắc nghẹn.

“Cô không thích xe à?”

Leslie hất tóc ngược ra sau. “Tôi không biết lái xe”, cô nói với giọng hờ hững.

“Cái gì?”

“Cẩn thận đấy, anh sắp cho xe vào lề rồi kìa!”, cô rít lên.

Matt cho xe chạy vào đúng làn đường, vừa khẽ chửi thề vừa giảm tốc độ. “Ai cũng biết lái xe mà, trời ạ.”

“Còn tôi thì không”, cô không giấu giếm.

“Tại sao?”

Leslie khoanh hai tay lên ngực. “Thì không thích chứ sao.”

Lại khó hiểu. Anh đang trở nên quen với ý nghĩ rằng cô không bao giờ chia sẻ bất kỳ điều gì về cuộc sống riêng của mình với bất kỳ ai ngoại trừ Ed. Anh muốn cô cởi mở, tin tưởng mình, kể anh nghe chuyện gì đã xảy ra với cô. Rồi anh bật cười về những giả định mình tự nghĩ ra. Từ lúc để mắt đến cô, anh đã là kẻ thù ghê gớm của cô rồi, vậy mà giờ còn đòi cô phải tin tưởng anh sao?

“Anh cười gì đấy?”, cô hỏi.

Matt liếc nhìn cô khi giảm tốc độ cho xe chạy vào lối đi dẫn tới trại. “Ngày nào đó tôi sẽ nói cho cô biết. Cô có đói không?”

“Tôi buồn ngủ thôi.”

Anh nhăn mặt. “Để xem tôi có đoán được tại sao không nhé.” Leslie đưa mắt nhìn. Mắt anh thâm quầng. “Anh cũng mất ngủ, phải không?”

“Người mất ngủ cũng muốn người khác mất ngủ như mình chứ gì.”

“Anh lại bắt đầu nữa rồi!”

“Đúng đấy!”, anh rọi thẳng ánh mắt sáng lóe vào cô. “Mỗi lần nhìn thấy cô là tôi muốn ngả cô ra chỗ nào bằng phẳng để chịu nhất rồi chiếm đoạt lấy. Cô cảm thấy thế nào về sự thú nhận trắng trợn này?”

Leslie bỗng thấy căng thẳng, mắt mở to, miệng há hốc nhìn anh. Matt cho xe đỗ xích trước nhà và tắt máy. Anh xoay người trên ghế và nhìn cô như thể đang rất oán giận. Lúc này đúng là anh như thế thật.

Anh nheo mắt, nhìn cô chăm chăm một cách đáng sợ. Cô cũng nhìn anh trừng trừng.

Nhưng một phút sau, Matt thấy hết giận. Anh nhìn cô, một cái nhìn thực sự và trông thấy những điều mà trước đây mình chưa hề để ý. Chân tóc cô màu đen. Thân hình gầy guộc. Cặp mắt thâm quầng lộ rõ đến nỗi nhìn như bị ai đánh. Mỗi bên khóe miệng có một nếp nhăn. Có thể cô giả vờ vui vẻ khi có Ed bên cạnh nhưng thực sự không phải vậy. Chỉ đóng kịch thôi.

“Anh định chụp ảnh tôi đấy à?”, cô bật cười.

Matt thở dài. “Cô yếu đuối quá”, anh nói khẽ. “Bình thường cô cũng đáo đẽ lắm, nhưng lúc bị tôi dồn sát vào chân tường cô mới thực sự để lộ sự yếu đuối của mình.”

“Tôi không cần anh phân tích tâm lý của mình, nhưng cảm ơn đã có lòng.”

Matt đưa tay ra, cô co rúm người lại. Nhưng anh không thấy bực bội gì cả. Anh biết rằng cô sợ mình vì chính sự dịu dàng chứ không phải sự thô bạo. Anh chạm vào chỗ tóc ở thái dương và dịu dàng vuốt ngược ra sau, tò mò nhìn vào chỗ tóc đen giờ đã lộ rõ hơn.

“Cô vốn tóc đen mà”, anh nhận xét. “Sao lại nhuộm vàng?”

“Thì muốn vậy chứ sao”, cô vội đáp, cố lùi ra xa anh, tựa người vào cửa.

“Cô lại bí mật nữa rồi, Leslie”, lần đầu tiên anh nói với giọng nghiêm túc, chứ không mai mỉa. “Điều này thật bất thường ở tuổi cô. Cô còn trẻ và trước khi có chuyện với cái chân thì sức khỏe của cô chắc là cũng khá. Cô nên sống thoải mái đi. Cuộc sống là hành trình khám phá chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Leslie cười cho qua chuyện.

“Tôi chả trông mong gì cuộc đời, cũng chả trông mong gì ở anh.” Matt nhướng một bên mày. “Kẻ thù tồi tệ nhất của cô”, anh nói tiếp cho hết câu hộ cô.

“Đúng thế.”

“Tại sao?”

Leslie chuyển ánh mắt vào kính chắn gió. Cô mệt, quá mệt. Ngày hôm nay bắt đầu rất hứa hẹn thế mà lại kết thúc trong thất vọng và đau khổ hơn.

“Tôi muốn về nhà.” Cô nói với giọng mệt mỏi.

“Cô sẽ được về sau khi tôi nhận được vài câu trả lời về cô...!”

“Anh không có quyền!”, cô nổi đóa lên, giọng vỡ vụn. “Anh không có quyền, không có quyền gì hết...!”

“Leslie!”

Anh ôm lấy gáy Leslie và ghì mặt cô vào cổ mình, cứ giữ như thế dù cô cố vùng vẫy để thoát ra. Anh vuốt tóc và lưng cô, thì thầm nựng nịu, giọng âu yếm, dỗ dành.

“Tôi đã làm gì để đáng bị anh đối xử như vậy chứ?”, cô sụt sùi. “Cả đời mình, tôi chưa bao giờ có ý làm tổn thương ai, vậy mà anh xem người ta đối

xử với tôi như thế nào! Bao nhiêu năm chạy trốn, vậy mà chẳng khi nào cảm thấy an toàn...!”

Anh nghe nhưng chẳng hiểu gì, cứ vỗ về trong khi cô nức nở. Cô khóc khiến anh thấy đau lòng. Chưa bao giờ anh thấy đau lòng nhiều đến vậy.

Anh lau nước mắt cho cô và dịu dàng hôn lên đôi mắt đỏ mọng, lên hai bên thái dương, mũi, hai má và cuối cùng xuống đôi môi mềm mại của cô. Nhưng không phải là đam mê. Mà là sự quan tâm lo lắng.

“Nào cưng”, anh thì thào. “Không sao. Không sao mà!”

Cô nghĩ chắc mình phải ngớ ngẩn lắm khi nghe những lời âu yếm nựng nịu từ Attila bạo chúa. Cô sụt sịt quệt nước mắt, cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Cô ngồi thẳng người lên và anh để cô làm theo ý mình, quàng tay ra sau lưng ghế, ánh mắt quan tâm và lặng lẽ.

Cô hít một hơi thật sâu và co người lại trong ghế, mệt nhoài.

“Làm ơn đưa tôi về nhà”, cô nói với giọng như không còn chút sức lực.

Anh lưỡng lự, nhưng chỉ một phút. “Nếu đó là điều cô thực sự muốn.”

Leslie gật đầu. Anh nổ máy và quay xe lại.

Anh giúp Leslie đến cửa trước khu nhà cho thuê, rõ ràng là không muốn rời cô.

“Những lúc như thế này cô không nên ở một mình”, anh nói thẳng. “Tôi sẽ gọi điện cho Ed đến.”

“Tôi không cần...”, cô phản đối.

Mắt anh lóe lên. “Thế quái nào mà cô không cần! Cô cần có ai đó trò chuyện cùng chứ. Đương nhiên không thể nào là kẻ thù tồi tệ nhất của cô

được, nhưng Ed biết tất cả về cô phải không? Cô đâu có giữ bí mật với chú ấy!”

Matt có vẻ quan tâm đến điều đó. Leslie quan sát khuôn mặt giận dữ của anh và tự hỏi anh sẽ nói gì nếu biết những bí mật của cô. Cô cười mệt mỏi.

“Có vài bí mật cần giữ kín thì tốt hơn”, cô nói với giọng nặng nề. “Cảm ơn vì đã đưa về.”

“Leslie.”

Cô chần chừ, rồi quay lại nhìn anh.

Mặt anh trông đanh lại hơn lúc nào hết. “Có phải cô từng bị cưỡng hiếp?”

CHƯƠNG TÁM

Những lời Matt vừa thốt ra hệt như một nhát dao cứa vào lòng Leslie. Cô thực sự cảm thấy điều đó. Đôi mắt sần muện của cô bắt gặp cặp mắt đen dò xét của anh.

“Không hẳn”, cô đáp gọn lỏn.

Dù cô có nói giảm đi thì câu trả lời đó cũng giáng cho anh một cú chí mạng. Leslie thấy mặt anh bỗng tái nhợt đi và cô biết anh đang nhớ lại, cô cũng thế, cuộc chạm trán gần đây nhất của họ trong văn phòng của anh, lúc cô ngất.

Matt không nói được lời nào. Anh cố, nhưng từ ngữ như bị mắc kẹt đâu đó. Anh chớp mắt quay người đi, sai chân bước thẳng về phía chiếc xe thể thao. Leslie nhìn theo, lòng trống rỗng đến lạ lùng, như thể không còn chút cảm xúc gì đối với nỗi đau đó. Có lẽ tình trạng ấy sẽ kéo dài một lúc để cô có thể có được một ngày không phải chịu đựng nỗi đau tinh thần vẫn thường trực bên mình, cô bước chân vào nhà như người mộng du.

Leslie máy móc quay người thong thả bước vào tòa nhà trên đôi nạng, men theo hành lang đến căn hộ nhỏ của mình. Cô có cảm giác rằng từ lúc này trở đi cô sẽ không gặp Matt Caldwell nhiều nữa. Cuối cùng, cô đã biết làm thế nào để thoát khỏi sự bám riết của anh ta. Chỉ cần nói ra sự thật - hay một phần thôi - cho anh ta biết là được.

Cuối ngày hôm đó, Ed gọi điện hỏi thăm và hứa đến nhà cô vào tối hôm sau. Cậu đến thật, mang theo một túi đầy đồ ăn Trung Quốc mà cô vẫn thích. Trong lúc ăn, cậu nói công ty vẫn còn để trống một chỗ làm cho cô.

“Cô Smith không thích nghe điều đó đâu”, Leslie trêu đùa.

“Ồ, Karla giờ đang làm việc cho Matt mà.”

Leslie nhìn chăm chăm xuống đôi đũa mộc trong tay. “Thế sao?”

“Vì lý do gì đó anh ấy cảm thấy không thoải mái khi đích thân mời cậu trở lại làm việc, thế nên mới bảo tớ làm”, cậu đáp. “Anh ấy nhận ra rằng chính mình đã làm xấu đi môi trường làm việc của cậu và gửi lời xin lỗi. Anh ấy muốn cậu trở lại làm việc cho tớ.” Cô chăm chăm nhìn Ed. “Cậu đã nói gì với anh ta?”

“Thì cũng như mọi khi thôi, nếu muốn biết gì về cậu thì anh ấy tự mà đi hỏi.” Cậu xiên một nĩa bún to tướng cho vào miệng và hớp một ngụm cà phê đậm đặc cô đã pha cho rồi nói tiếp. “Tớ nghĩ chắc anh ấy nhận thấy rằng đã có điều gì đó kinh khủng lắm xảy đến với cậu.”

“Anh ta có nói gì với cậu về chuyện đó không?”

“Không.” Cậu nhướn mắt lên nhìn cô. “Đêm qua anh ấy đã đến một quán bar trên đường cao tốc Victoria và quậy tung nó lên.”

“Tại sao anh ta phải làm vậy chứ?”, cô hỏi, ngạc nhiên bởi cái ý nghĩ Matt Caldwell vốn là người chuẩn mực lại nổi cơn tam bành và quăng ném mọi thứ.

“Lúc đó anh ấy khá say rồi”, Ed thừa nhận. “Tớ phải bảo lãnh cho anh ấy ra khỏi nhà giam sáng nay. Chưa hết đâu nhé, để tớ kể tiếp cho mà nghe. Cả cái sở cảnh sát khốn kiếp đó đứng quanh, miệng há hốc nhìn chòng chọc vào anh ấy khi hai anh em tớ ra khỏi đó. Từ trước đến giờ chỉ có mỗi một lần anh ấy gặp rắc rối, một phụ nữ đã cáo buộc anh ấy tội ám sát - và anh ấy được trắng án. Quản gia nhà anh ấy đã đứng ra làm chứng rằng cô ta ở đó toàn bộ thời gian, cô ấy và Matt đã cho đóng gói hành lý. Nhưng đúng là từ trước đến giờ anh ấy chưa từng xối tung một quán bar như đêm qua.” Leslie nhớ lại câu hỏi thẳng thừng anh ta đã hỏi mình và cô đã trả lời như thế nào. Cô không hiểu tại sao quá khứ của mình đối với Matt lại quan trọng đến thế. Thực ra, cô cũng không muốn hiểu.

Matt vẫn chưa biết toàn bộ câu chuyện và cô lo sợ rằng nếu biết anh ta sẽ phản ứng ra sao. Sự âu yếm anh ta dành cho cô trong chiếc Jaguar thực sự khiến cô rất đau đớn, một trải nghiệm cay đắng về tình yêu của người đàn ông dành cho người đàn bà. Đó là điều cô chưa từng trải qua và tốt hơn hết, cô nên ghi nhớ trong lòng rằng Matt là kẻ thù. Anh ta chỉ cảm thấy thương hại cô thôi. Chắc chắn là anh không hề có tình cảm với cô. Anh ta muốn cô, chỉ có thế. Nhưng dù cô có thấy ngạc nhiên về phản ứng của mình đối với những âu yếm của Matt, sự gần gũi về thể xác là điều cô không chắc mình có thể hưởng ứng hay không. Những ký ức về hành động cực súc của Mike khiến cô buồn nôn. Cô không thể sống được với chúng.

“Đừng tự hành hạ mình nữa”, Ed lau bà, kéo cô về thực tại. “Cậu không thể thay đổi được quá khứ. Cậu phải kiên cường đi thẳng vào tương lai. Đó là cách duy nhất để trải nghiệm cuộc sống.”

“Cậu học được ở đâu đấy?”, cô hỏi.

“Thực ra tớ có nghe một bài thuyết giáo trên truyền hình và câu nói đó khiến tớ phải chú ý. Can đảm đi thẳng về phía trước và đối mặt với rắc rối, chứ không phải chạy trốn khỏi nó.” Cậu trề môi. “Tớ chưa khi nào nghe được điều gì tương tự thế. Nó khiến tớ suy nghĩ rất nhiều.”

Leslie nhấp một ngụm cà phê, khuôn mặt buồn bã. “Tớ lúc nào cũng cố chạy trốn. Tớ luôn phải chạy trốn.” Cô ngước mắt lên nhìn cậu. “Cậu thừa biết họ sẽ giở trò gì với tớ nếu còn ở lại Houston rồi đấy.”

“Ừ, thì tớ biết và tớ có nói cậu có lỗi trong việc chạy trốn khi có thể đâu”, Ed cam đoan. “Nhưng còn có một điều tớ cần phải nói cho cậu biết, nhưng chắc cậu sẽ không thích.”

“Đừng nói có phóng viên nào đó ở tờ báo địa phương nhận ra tớ và muốn có một buổi phỏng vấn đấy”, cô châm chọc.

“Tệ hơn thế”, cậu đáp. “Một gã phóng viên từ Houston đến đây điều tra. Tớ nghĩ gã ta đã lần ra dấu vết của cậu.”

Leslie ôm đầu. “Hay thật đấy. À mà giờ tớ đâu còn là nhân viên của tập đoàn Caldwell nữa, nên nếu có bị thăm vấn thì cũng không ảnh hưởng gì đến thanh danh của anh họ cậu.”

“Tớ vẫn chưa nói hết mà. Sẽ không ai tiếp chuyện gã ta đâu”, cậu nói thêm, cười toe toét. “Thực ra, hôm qua gã ta có vào văn phòng Matt khi cô thư ký không để ý. Gã ta chỉ ở đó độ vài phút và không ai biết hai người đã nói với nhau những gì. Nhưng gã ta trở ra vội vàng vàng như có ma đuổi, nghe nói là nhanh đến nỗi quên cả ca táp, đằng sau là Matt chửi thề ầm ĩ suốt cả hành lang. Chỉ thiếu chút nữa là Matt tóm được gã rồi nhưng gã đã mau chóng băng qua đường và biến luôn.”

Leslie ngập ngừng: “Chuyện xảy ra khi nào?”.

“Hôm qua.” Cậu mỉm cười gượng gạo. “Thật xui xẻo mới đụng phải Matt lúc đó. Thực ra anh ấy đã bực sẵn trong người rồi, sau buổi làm việc với đại biểu chính quyền hạt về bản đề xuất quy hoạch công ty đang cố để được thông qua, còn cô thư ký của anh ấy thì trốn tọt trong nhà vệ sinh để né. Do vậy nên thằng cha phóng viên đó mới lọt vào được ấy chứ.”

“Cậu không nghĩ anh ta đã... kể hết cho Matt chứ?”, cô hỏi với giọng đầy lo âu.

“Không. Tớ không biết hai người nói với nhau những gì, nhưng gã ta không ở đấy lâu.”

“Thế còn cái ca táp...”

“... đã được trả lại cho gã ta nguyên vẹn”, Ed nói. “Tớ biết vì chính tớ đã mang nó xuống bàn lễ tân.” Cậu mỉm cười, thích thú. “Tớ thừa biết gã ta đã thuê người khác đi lấy lại cái ca táp.”

“Tạ ơn Chúa.”

“Dù vậy, rõ ràng đối với Matt, đấy là giọt nước làm tràn ly”, cậu nói tiếp, “bởi vì không lâu sau đó anh ấy nói phải ra ngoài cả ngày”.

“Sao cậu biết anh ta bị giam?”

Cậu nhăn mặt. “Carolyn gọi cho tớ. Anh ấy đến chỗ cô ta trước và rõ ràng là đã nốc gần một chai whisky rồi. Cô ta đem giấu chỗ còn lại, nên anh ấy quyết định tự đi tìm rượu để uống.” Ed lắc đầu. “Thật chả giống Matt tí nào. Anh ấy có thể thỉnh thoảng uống một hay hai ly nhưng không phải là tay nát rượu. Chuyện này khiến cả thị trấn sừng sốt.”

“Tớ cũng đoán thế.” Cô không thể không tự hỏi chuyện này có liên quan gì đến cách anh ta đối xử với mình không. Nhưng nếu anh ta có đến chỗ Carolyn, biết đâu hai người cãi nhau và chuyện đó là giọt nước làm tràn ly. “Carolyn có giận anh ta không?”, cô hỏi.

“Giận đùng đùng”, cậu đáp. “Rõ là như nước sôi ấy. Có vẻ như hai người có một bất đồng gì đấy lớn lắm, kèm theo những xung đột khác trong ngày nữa.” Cậu lắc đầu. “Matt thậm chí còn không đi làm việc nữa. Tớ cược là đầu anh ấy đang nhức như búa bổ đấy.”

Leslie không nói gì. Cô nhìn chăm chăm vào tách cà phê, ánh mắt chết lạng. Cô đi đến đâu cũng gây rắc rối. Trốn, chạy - có vẻ như chẳng giúp được gì. Cô chỉ làm liên lụy đến những người vô tội vì những rắc rối của chính mình mà thôi.

Ed ngập ngừng khi trông thấy nét mặt cô. Cậu không muốn mọi chuyện tệ hơn đối với Leslie, nhưng vẫn còn vài tin nữa cậu cần nói cho cô biết.

Leslie cảm nhận được điều đó. “Tiếp tục đi”, cô gợi chuyện. “Ngay bây giờ, tớ có thể chịu được thêm một chuyện nữa, ngoài cái chân bó bột và thất nghiệp.”

“Cậu có việc làm mà”, Ed trấn an cô. “Bất cứ khi nào cậu muốn.”

“Tớ sẽ không làm thế đối với anh ta đâu”, cô nói với giọng lơ đãng. “Với anh ta, thế là đủ rồi.”

Mắt cậu trở nên chăm chú lạ lùng. “Thấy thương hại cho kẻ thù rồi à?”, cậu dịu giọng hỏi.

“Thương người là chuyện bình thường mà”, cô đáp. “Anh ta thích gần như tất cả mọi người ngoại trừ tớ. Anh ta vốn là người tử tế. Tớ chỉ khiến anh ta đi sai đường thôi.”

Ed không có ý định đưa cuộc nói chuyện đi theo hướng đó. “Cũng chính gã phóng viên đó đã đến nhà giam yêu cầu được gặp mẹ cậu”, cậu nói tiếp. “Tớ thấy lo lắng nên gọi cho viên quản giáo. Hình như bà lên cơn đau tim.”

Tim cô giật thót. “Bà không sao chứ?”

“Không”, cậu trấn an. “Sáu năm qua, bà đã thay đổi nhiều, Leslie à”, cậu nói thêm với giọng nghiêm trang. “Bà cam chịu cuộc sống trong nhà giam. Viên quản giáo cho biết bà muốn xin được gặp cậu nhưng vì quá xấu hổ nên không dám để họ liên lạc cho cậu. Bà nghĩ cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho những câu nói và cách cư xử của bà đối với cậu.”

Mắt cô nhòe lệ, nhưng cố ghìm nước mắt. Lúc đó mẹ cô cứ thao thao bất tuyệt những từ ngữ khó nghe, và về khẩu súng. Cô nhìn chăm chăm vào tách cà phê đã uống cạn. “Tớ bỏ qua mọi chuyện rồi. Chỉ là tớ không muốn gặp bà.”

“Bà biết vậy”, Ed đáp.

Leslie liếc nhìn cậu. “Thế cậu có gặp bà không?”

Ed ngậm ngừng, rồi gật đầu. “Bà vốn rất ổn cho đến khi gã phóng viên đó bắt đầu đào bới quá khứ. Gã ta chính là người đã đề nghị chuyện làm phim và gọi lại câu chuyện đau lòng đó.” Cậu thở phà ra giận dữ. “Gã ta còn trẻ, đầy tham vọng và muốn gây dựng danh tiếng cho mình. Thế giới này đầy những người kiểu như thế, những kẻ không quan tâm đến việc mình có thể gây tổn hại đến người khác như thế nào miễn là đạt được điều họ muốn.”

Leslie nghe lơ đãng: “Mẹ tớ... bà có hỏi cậu điều gì về tớ không?”

“Có.”

“Cậu nói với bà thế nào?”, cô tò mò.

Ed đặt tách cà phê xuống. “Sự thật. Không có cách nào che đậy cả.” Cậu nhướng mắt lên. “Bà muốn cậu biết rằng bà rất tiếc về chuyện đã xảy ra, nhất là cách bà đã cư xử với cậu trước và sau buổi xử án. Bà hiểu cậu không muốn gặp bà. Bà bảo mình đáng bị như vậy vì đã hủy hoại cuộc đời của cậu.”

Leslie nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, lòng đau thắt vì những ký ức buồn tủi xâm lấn lấy cô. “Bà không bao giờ thỏa mãn về cha tớ”, cô nói lặng lẽ. “Bà muốn những thứ cha không thể mang lại, quần áo đẹp, trang sức và những đêm chơi phố. Tất cả những gì cha có thể làm được chỉ là lái máy bay phun thuốc trừ sâu, mà công việc này không kiếm được bao nhiêu...” Cô nhắm mắt lại. “Tớ đã chứng kiến cảnh cha bay vướng vào dây điện rồi lao xuống bên dưới như thế nào”, cô nói với giọng gấp rút, “Tớ đã thấy cha lao xuống!”. Mắt cô bắt đầu lấp lánh cảm xúc. “Tớ biết cha chết trước khi họ đến cứu. Tớ chạy về nhà. Mẹ đang ở trong phòng khách, chơi nhạc, khiêu vũ. Mẹ không để ý gì cả. Tớ đã đập vỡ máy hát và vừa lao bổ vào bà vừa hét lớn.”

Ed nhăn mặt khi Leslie nghẹn ngào, hít thật sâu để kiềm chế cảm xúc. “Bà và tớ chưa bao giờ gần gũi, nhất là sau đám tang”, cô tiếp tục: “Nhưng hai mẹ con vẫn dính lấy nhau. Mọi chuyện vẫn diễn ra đều vào đấy. Bà nhận làm phục vụ bàn và được boia nhiều. Bà phải cố gắng lắm mới giữ được công việc vì ngủ quá nhiều. Năm mười sáu tuổi, tớ bắt đầu đi làm việc bán thời gian để phụ thêm. Rồi tớ sang tuổi mười bảy, Mike bước vào nhà hàng và bắt đầu tán tỉnh bà. Anh ta quá đẹp trai, cường tráng và tính tình nhã nhặn. Chẳng bao lâu anh ta dọn đến ở cùng mẹ con tớ. Tớ điên lên vì anh ta, cậu biết một cô gái trẻ phát rồ đối với một người đàn ông lớn tuổi hơn như thế nào rồi đấy. Anh ta cũng ve vãn tớ. Nhưng mẹ con tớ không biết anh ta nghiện. Dẫu vậy, bà không thích anh ta ve vãn tớ và cãi nhau to với

anh ta về chuyện đó. Ngày hôm sau, anh ta đưa bạn về nhà và cả bọn đều phê thuốc”. Cô run rẩy. “Phần còn lại cậu biết cả rồi đấy.”

“Ừ.” Cậu thở dài, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xanh xao của cô.

“Tớ đâu có muốn bất kỳ điều gì ngoài tình yêu của bà”, cô rầu rĩ. “Nhưng bà đã không như vậy.”

“Bà cũng nói thế”, cậu đáp. “Bà rất hối hận.” Cậu chồm người về phía trước, nhìn sâu vào mắt cô. “Leslie này, cậu có biết bà cũng nghiện không?”

“Cái gì?”, cô hét lên thảng thốt.

“Nghiện”, cậu lặp lại. “Bà cho tớ biết thế. Rất tốn tiền, mà cha cậu thì mệt mỏi vì phải lo kiếm tiền để đáp ứng cho bà. Ông yêu bà, nhưng không đào đâu ra nhiều tiền để đáp ứng đủ cho bà. Chẳng phải áo quần, đồ trang sức, hay tiệc tùng gì đâu. Ma túy đấy.” Leslie có cảm giác như bị ngã úp mặt xuống sàn. Cô đưa tay sờ lên mặt và vuốt ngược tóc ra sau. “Ôi trời!”

“Trong người bà đã có thuốc khi bắt gặp cảnh Mike và bọn bạn anh ta đè cậu ra sàn”, cậu tiếp.

“Bà nghiện bao lâu?”, cô hỏi.

“Năm năm ròng”, cậu đáp. “Bắt đầu là cần sa và dần dần bằng những thứ nặng đô hơn.”

“Vậy mà tớ chẳng biết gì cả.”

“Cậu cũng đâu biết Mike là kẻ bán thuốc cho bà.”

Leslie há hốc mồm.

Ed gật đầu xác nhận. “Bà cũng nói thế khi tớ đến thăm. Bà vẫn chưa thể dễ dàng nói về chuyện đó. Giờ bà đã nhận thức rõ thực tại, nhìn thấy lối sống của mình đã khiến cậu trở nên như thế nào. Bà đã hi vọng rằng cậu có thể

lấy chồng và sống hạnh phúc. Bà rất đau khổ khi cậu thậm chí cũng không hẹn hò với ai cả.”

“Đương nhiên bà sẽ biết lý do thôi”, cô nói với giọng cay đắng.

“Nghe giọng cậu giống như bất cần, Leslie.”

“Ừ.” Leslie ngả người ra ghế. “Tớ không quan tâm đến việc gã phóng viên đó tìm ra tớ. Giờ chuyện này không còn quan trọng gì nữa. Tớ đã quá mệt mỏi vì phải trốn chạy rồi.”

“Vậy thì hãy đứng lên và đương đầu với mọi chuyện đi”, cậu nói và đứng lên. “Trở lại làm việc đi. Để chân cậu lành lại. Để tóc dài ra và trả lại cho nó màu nguyên thủy. Làm lại từ đầu.”

“Liệu tớ có thể không sau ngần ấy thời gian?”

“Sao lại không”, Ed quả quyết. “Ai cũng trải qua những giai đoạn đau khổ, có những lúc ta nghĩ mình không thể đối mặt với những gì ở phía trước. Nhưng cách duy nhất để vượt qua là đi xuyên qua nó, cứ thế đi xuyên qua nó. Không tránh né, không ngụy trang, không trốn chạy. Cậu phải đối mặt với những khó khăn ở phía trước, dù có đau khổ thế nào.”

Leslie gục gặc đầu và mỉm cười nhìn cậu với ánh mắt trù mến. “Cậu có từng làm huấn luyện viên bóng đá không?”

Ed bật cười. “Tớ ghét những môn thể thao đồng đội.”

“Tớ cũng vậy.” Cô cào cào mấy ngón tay vào mái tóc ngắn ngắn. “Thôi được. Tớ sẽ nghĩ lại. Nhưng hể anh họ của cậu mà gây thêm cho tớ bất kỳ rắc rối nào nữa là...”

“Tớ không nghĩ Matt sẽ gây ra cho cậu thêm rắc rối nào nữa đâu”, Ed đáp.

“Vậy gặp cậu vào sáng thứ Năm nhé.”

“Thứ Năm? Mai là thứ Tư mà...”

“Thứ Năm”, cô dứt khoát. “Ngày mai tớ có kế hoạch rồi.”

Và đúng thế thật. Cô tới tiệm làm đầu địa phương để gột sạch màu nhuộm trên tóc. Gỡ kính sát trùng ra mang tới bác sĩ nhãn khoa địa phương và mua một đôi kính gọng kim loại to tướng đeo vào. Mua máy bộ quần áo trông có vẻ chuyên nghiệp mà không phô trương.

Rồi, sáng thứ Năm, với chân bó bột và không cần nạng, Leslie đi làm trở lại.

Cô ngồi vào bàn làm việc của mình trong văn phòng Ed được nửa giờ thì Matt bước vào. Anh hầu như không để mắt đến cô, rõ ràng là không nhận ra cô thư ký mới, và gõ cánh cửa vẫn đang để mở.

“Giờ tôi phải bay đi Houston để lo việc bán hàng”, anh thông báo với Ed. Giọng anh nghe khang khác. Giọng nói trầm đục vẫn giữ được uy quyền như mọi hôm nhưng có xen lẫn một nốt lạ. “Hẳn là chú đã không thuyết phục được cô ấy quay lại làm việc phải không... Sao chú lắc đầu?”

Ed đứng lên thở ra, chỉ tay về phía Leslie.

Matt càu nhàu gì đó, vừa xoay người lại. Anh nhìn cô, càu nhàu lớn hơn, đi lại gần hơn, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngẩng lên của cô.

Leslie nhận thấy anh đang cố ghép hình ảnh của cô trong trí nhớ của mình với hình ảnh hiện tại trước mắt. Cô tự hỏi không biết mình nên nói gì, làm gì, nhưng vẫn còn quá sớm để tỏ ra thân mật với anh.

Matt lướt ánh mắt từ mái tóc đen ngắn, đến bộ com lê nữ tính nhưng chuyên nghiệp cô đang mặc cùng với chiếc áo kiểu cách gọn ghẽ và cả đôi kính cận anh chưa bao giờ nhìn thấy. Matt cau mày và trông anh như thể vẫn còn tức giận chuyện vừa rồi của hai người. Biết đâu anh ta vẫn còn bực Carolyn.

“Chào cô Murry”, anh lầm bầm, ánh mắt không biểu lộ chút thân thiện nào, còn nét mặt thì trông như được vẽ nên.

Kỳ thật. Chẳng bối mốt, chẳng mỉa mai. Chẳng hách dịch. Mà lịch sự và khách sáo.

Nếu đó là cách anh muốn thì...

“Chào sếp Caldwell”, cô đáp lại bằng giọng khách sáo không kém.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc khá lâu rồi quay sang Ed. “Tôi sẽ về trong tối nay. Nếu tôi không về thì chú phải dự cuộc họp với ủy ban quy hoạch của hạt đấy.”

“Ôi, không phải chứ”, Ed rên rỉ.

“Chỉ cần bảo họ là ta sẽ cho xây khu văn phòng hai tầng trên chính mảnh đất của mình, cho dù họ thích hay không”, Matt quả quyết, “và rằng ta có thể sẵn sàng hầu tòa bao lâu cũng được để được tiến hành kế hoạch đó. Tôi quá mệt mỗi khi phải cố làm việc trong một tòa nhà một trăm tuổi với những ống nước cứ đến mùa đông là đông cứng đến bực ra”.

“Em nói không có uy lắm đâu.”

“Đứng trước gương và tập vẽ mặt giận dữ đi.”

“Anh từng làm thế rồi à?”, Ed lăm bằm.

“Chỉ lần đầu tiên”, anh trấn an chú em họ đang thộn mặt ra. “Cho đến khi thành thực thôi.”

“Em nhớ rồi”, Ed phá lên cười. “Ngay cả cha cũng không tranh luận được với anh trừ khi ông cảm thấy phần thắng có thể thuộc về mình.”

Matt thọc hai tay vào túi. “Nếu cần tôi, chú cứ gọi điện thoại cầm tay nhé.”

“Vâng.”

Matt vẫn chân chừ chưa đi. Anh quay sang nhìn Leslie, cô đang mở hộp thư. Nét mặt anh khiến Ed phải để ý. Cậu đã sống với anh họ từ nhỏ đến lớn nhưng chưa khi nào trông thấy anh như thế.

Matt xăm xúi đi ra cửa rồi quay lại nhìn Leslie, nhìn chăm chăm cho đến khi cô ngược mắt lên.

Anh nhìn vào mắt cô thật chăm chú, thật lâu. Không cười. Không nói. Hai má Leslie bắt đầu đỏ ửng lên và cô quay sang chỗ khác. Anh từ từ quay người và đi ra cửa.

Ed lại chỗ bàn cô khi Matt đã đi khuất. “Tính đến giờ mọi chuyện đều ổn nhĩ”, cậu bình phẩm.

“Tớ nghĩ anh ta không thực sự để tâm lắm đến việc để tớ ở lại”, cô lầm bầm. Hai bàn tay vẫn còn run do cái nhìn sẫm soi và dai dẳng của Matt. Cô nắm chặt hai tay lại với nhau để Ed không thấy được và ghéech mặt lên. “Thế nếu cái gã phóng viên nợ lại xuất hiện nữa thì sao?”

Ed trề môi. “Xuất hiện nữa mới lạ đó. Gã ta rời thành phố hôm qua rồi. Cũng rất vội. Cảnh sát áp tải gã đến địa phận thị trấn và cảnh sát trưởng lái xe đi sau gã đến ranh giới hạt.”

Leslie há hốc miệng.

Ed nhún vai. “Jacobsville là một cộng đồng nhỏ, gắn bó với nhau và cậu đã trở thành một phần ở đây rồi. Thế có nghĩa là”, cậu nói thêm, lên giọng gần giống như ông anh họ của mình, “không ai để kẻ bên ngoài muốn đến là đến và đe dọa người thuộc cộng đồng của họ. Tớ biết có một luật lệ cũ vẫn còn hiệu lực rằng bất kỳ ai ở trọ lại đây đều sẽ bị nghi là tội phạm trừ phi mang theo ít nhất hai túi hành lý hoặc một va li”. Cậu cười toe. “Mà gã phóng viên kia hình như chỉ mang đợc một cái ca táp. Vậy mới chết.”

“Biết đâu gã ta có thể quay lại với một va li và hai túi hành lý thì sao”, cô gợi ý.

Ed lắc đầu. “Hình như họ cũng đã tìm thấy một luật lệ cũ khác rằng sẽ phạm luật nếu lái một chiếc xe thuê đợc bất kỳ đâu trong thành phố. Ở đây có những cái luật oái oăm thế đấy. Lạ, phải không?”

Leslie cảm thấy vui vui lần đầu tiên trong suốt mấy tuần qua. Cô cười. “Ôi trời.”

“Cảnh sát trưởng ở đây có họ hàng với nhà Caldwell.” Cậu giải thích. “Cả chánh án, một trong những ủy viên hội đồng hạt, hai lính cứu hỏa tình nguyện, một quận phó và một cảnh sát cơ động Texas sinh ra là làm việc ở Forth Worth.” Cậu cười vang. “Thống đốc là anh họ thứ hai của bọn tớ.”

Mắt cô mở to. “Không đây mơ rě má gì với Washington đó chứ?”, cô hỏi.

“Không nhiều lắm. Phó tổng thống là chồng của dì tớ.”

“Không nhiều lắm nhĩ.” Cô gục gặc đầu, thở phào, “ồ, tớ bắt đầu cảm thấy rất an toàn rồi đây.”

“Tốt. Cậu có thể ở lại đây lâu chừng nào cậu muốn. Ý tớ là lâu dài ấy.”

Leslie hoàn toàn không thể giấu nổi niềm vui sướng khiến cho mình cảm thấy như thuộc về nơi này, nơi cô được bảo vệ và quan tâm bởi bạn bè xung quanh. Lần đầu tiên cô có cảm giác như vậy, mắt rưng rưng.

“Này, đừng có mà khóc nữa đây”, Ed đột ngột lên tiếng. “Tớ không chịu nổi đâu.”

Leslie cố nén khóc và nhoẻn cười. “Tớ đâu có khóc”, cô gạt đi, hít sâu. “Cảm ơn”, cô nói ngắn gọn.

“Đừng cảm ơn tớ”, cậu nói. “Matt đã phải nhờ cậu đến nhiều người làm trong bộ máy luật pháp và họ phải lục tung đăm sớ sách giấy tờ đầy bụi bặm để tìm cách tống gã phóng viên nọ ra khỏi đây đây.”

“Matt?”

Ed đưa một bàn tay lên khi cô bắt đầu tuôn ra những âu lo của mình về những gì cậu đã biết về quá khứ của cô. “Anh ấy không biết lý do tại sao gã kia lại đến đây. Chỉ cần biết gã đã đặt những câu hỏi về cậu là đủ. Cậu là nhân viên ở đây. Không ai được phép quấy nhiễu nhân viên ở đây.”

“Tớ hiểu...”

Leslie không hiểu, nhưng thế cũng đã tốt rồi. Về mặt của Matt mà Ed tình cờ trông thấy khiến cậu rất yên tâm. Không cần cảnh báo cho Leslie. Cô không cần phải lo lắng về việc bị anh làm khó dễ nữa, vì cậu biết Matt rất rõ. Và cậu không tin nổi lấy một chút rằng anh họ cậu bay cả đoạn đường dài đến Houston chỉ để lo việc bán gia súc mà thường thì anh ấy không nhúng tay vào. Viên quản đốc trại lo vụ đó, mặc dù Leslie không biết. Ed dám cược rằng Matt đi Houston vì một lý do khác, và đó là để tìm ra người nào đã thuê gã phóng viên nọ đi tìm Leslie. Cậu cảm thấy tội nghiệp cho kẻ khởi nguồn sự việc đó.

Matt đang trong cơn thịnh nộ ghê gớm nhất cậu từng thấy từ trước đến nay. Anh ấy không nổi giận hay quát tháo và không thường đập phá đồ đạc, nhưng anh ấy có quyền lực và tiền bạc cũng như biết cách tận dụng những thứ đó.

Ed quay trở lại văn phòng, đột nhiên thấy lo lắng về những điều mình đã trấn an Leslie. Matt không biết tại sao gã phóng viên nọ lại đến đây moi thông tin về Leslie, thế nhưng nếu anh ấy tìm ra thì sao? Anh ấy sẽ chỉ biết những điều công chúng biết, rằng mẹ của Leslie đã bán con gái bà và người tình hờ trong cơn ghen tuông không kiểm soát nổi và rằng giờ bà đang ở tù. Anh ấy có thể nghĩ, cũng như những người khác, rằng chính Leslie là người khởi nguồn cho bữa tiệc cuồng loạn với Mike cùng đám bạn của anh ta và anh ấy sẽ không thể thông cảm được. rất có thể anh ấy sẽ quay về trong cơn giận dữ điên cuồng và ném Leslie ra đường. Còn tệ hơn thế, anh sẽ cho người áp tải cô đến địa phận hạt hết như áp tải gã phóng viên đã đến đây moi tin về cô.

Ed lo lắng đến mù mẫm cả người suốt mấy giờ sau đó. Cậu không thể nói cho Leslie biết được, nhất là khi có thể cậu chỉ đang lo bò trắng răng. Nhưng ý nghĩ đó cứ bám riết lấy cậu rằng với bản tính gan lì của mình,

Matt sẽ cố tìm cho ra từng chút một sự thật liên quan đến những bí mật mà lâu nay Leslie vẫn cố giấu.

Cuối cùng cậu gọi điện đến khách sạn Matt thường ở lại qua đêm khi đến Houston và hỏi phòng anh ở. Nhưng khi điện thoại được kết nối, không phải Matt bắt máy.

“Carolyn?”, Ed ngạc nhiên.

“Matt có đây không?”

“Giờ thì không”, một giọng nhẹ nhàng đáp lại. “Anh ấy có hẹn gặp ai đấy. Tôi nghĩ chắc anh ấy quên mất có tôi đang đợi với một xe đẩy chất đầy đồ ăn. Hẳn là khi anh ấy về thì chúng đã nguội tanh cả rồi.”

“Mọi thứ vẫn ổn cả, đúng không?”

“Sao lại không ổn?”, Carolyn nói với giọng đùa cợt.

“Matt hành xử kỳ cục lắm.”

“Vâng, tôi biết. Cái cô Murry đó!” Có thể nghe rõ tiếng hít một hơi thật sâu bên kia đầu dây. “Cô ta gây rắc rối như thế đã đủ rồi đấy. Khi Matt trở về, tôi nói cho chú biết thế nào cô ta cũng bị tổng ra khỏi văn phòng cho mà xem! Chú có biết người phóng viên hôm nọ nói với Matt những gì về cô ta...?”

Ed gác máy, bần rùn tay chân. Vậy là không những Matt mà Carolyn cũng biết. Cô ta sẽ dồn ép Leslie tới cùng, không chừa lại dù là một cơ hội mong manh nhất. Cậu phải làm điều gì đó. Mà làm gì bây giờ?

Ed không nghĩ Matt sẽ về tối hôm đó và cậu đã đúng. Matt không trở về đúng giờ để dự cuộc họp của ủy ban hạt và Ed buộc phải đi thay anh. Cậu giữ vững lập trường như Matt dặn dò và đã thành công. Rồi cậu về nhà, cứ nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa để đợi có ai đó gọi đến - hoặc là Leslie, nước nở, hay Matt, nổi giận đùng đùng.

Nhưng điện thoại vẫn không reo. Và khi cậu đi làm vào sáng hôm sau, Leslie ngồi bình thản bên bàn làm việc, đánh máy mấy lá thư cậu đã chuyển cho cô ngay trước khi hết giờ làm việc hôm qua.

“Cuộc họp thế nào?”, cô hỏi ngay.

“Tuyệt”, cậu đáp. “Matt sẽ phải tự hào về tớ.” Cậu ngập ngừng. “Anh ấy... vẫn chưa về phải không?”

“Chưa. Cũng không thấy gọi điện luôn.” Cô cau mày. “Không phải là cậu lo lắng chuyện máy bay chứ?”

Giọng cô nghe có vẻ lo lắng. Nghĩ mà xem, cô ấy cũng lo lắng. Ed chau mày. “Anh ấy quen đi máy bay rồi mà”, cậu trấn an cô.

“Ừ, nhưng đêm qua có bão to.” Leslie ngập ngừng. Cô không muốn lo lắng, nhưng không thể ngăn được cảm xúc của mình. Dù cho anh ta có từng làm khó làm dễ cô đi nữa, thì cũng có đôi ba lần anh ta tử tế với cô. Anh ta không phải là người xấu, chỉ là không thích cô thôi.

“Nếu có chuyện gì xảy ra, thì giờ tớ đã nhận được tin rồi”, cậu trấn an. Môi cậu trề ra khi cố tìm từ thích hợp để nói. “Anh ấy không đi một mình.”

Trong một thoáng Leslie thấy tim mình thắt lại, “Carolyn ư?”.

Ed gật đầu, vuốt tóc. “Anh ấy biết cả rồi, Leslie. Cả hai đều biết.”

Leslie cảm thấy người mình như không còn chút sức sống nào. Nhưng cô mong đợi điều gì cơ chứ, rằng Matt chịu đợi để nghe câu chuyện từ chính miệng cô nói ra hay sao? Anh ta là kẻ thù của cô cơ mà. Anh ta không đời nào chịu tin cô là nạn nhân của câu chuyện nhơ nhớp đó.

Làm sao cô có thể buộc tội anh ta được?

Leslie tắt máy đánh chữ và lúi chiếc ghế ra sau, với lấy cái ví. Cô cảm thấy mình thất bại hơn bao giờ hết. Hết chuyện này đến chuyện khác, cô nghĩ, khi vụng về đứng lên.

“Đưa hộ tống cặp nạng đi Ed, rất cảm ơn cậu”, cô nói chậm nhưng dứt khoát.

“Leslie à”, Ed rên rỉ.

Leslie chìa tay ra, cậu lưỡng lự nhưng cũng lấy cặp nạng đưa cho cô.

“Cậu sẽ đi đâu?”, Ed hỏi.

CHƯƠNG CHÍN

Leslie không có đồ đạc gì nhiều, chỉ vài bộ đồ và một ít vật dụng cá nhân, cộng với tấm ảnh của cha lúc nào cô cũng mang theo. Cô đã mua một vé xe buýt đến San Antonio, một trong những nơi mà cánh phóng viên chuyên xía mũi vào chuyện của người khác ở Houston có thể không lần mò ra. Cô có thể tìm một công việc đánh máy ở đây và tìm một chỗ khác để ở. Chắc cũng không đến nỗi tệ.

Cô nghĩ về Matt và cảm giác của anh ta khi biết toàn bộ sự thật, hay đúng ra là sự thật theo phiên bản của gã phóng viên hôm trước. Cô tin chắc rằng anh ta và Carolyn không ngớt bàn tán về chuyện đó suốt trên đường về. Rồi Carolyn sẽ loan cái tin giật gân ấy khắp thị trấn. Ngay cả khi Leslie không còn làm cho Matt nữa thì cô cũng sẽ không thể nào sống nổi với những lời bàn tán của thiên hạ trong lúc trà dư tửu hậu. Đi khỏi nơi này là lựa chọn duy nhất.

Một lần nữa Leslie lại trốn chạy.

Tay cô đựng phải chiếc khăn nhỏ xíu mang về từ buổi khiêu vũ hôm bốn người đi cùng nhau. Matt đã viết nguệch ngoạc gì đó trên đây trước khi kéo Leslie rời khỏi ghế và đưa cô ra sàn nhảy. Thật ngớ ngẩn khi cứ khư khư giữ lấy món đồ đó. Vào vài lúc hiếm hoi, Matt cũng dịu dàng với cô. Cô muốn nhớ đến những lần đó. Được trải nghiệm trong chốc lát thứ gọi là tình yêu thế cũng tốt, để cô cảm thấy cuộc đời của mình không hoàn toàn cay đắng.

Leslie vắt áo khoác lên thành ghế và nhìn khắp lượt xung quanh để chắc chắn không bỏ sót thứ gì. Sáng mai chắc sẽ chẳng có thời gian để kiểm tra. Xe buýt khởi hành lúc sáu giờ, dù có hay không có cô. Cô tập tễnh đi loanh quanh căn hộ, lòng cố vui, nghĩ rằng ít nhất mình sẽ không phải nhận những nụ cười chiếu cố, thương hại ở San Antonia.

Ed ngược nhìn lên khi Matt xông vào phòng, rồi khựng lại khi đến cái bàn trống không của Leslie. Anh đứng nguyên đó, nhìn chăm chăm, như thể không tin vào những gì mình đang trông thấy.

Ed thở dài đứng lên tiến lại gần anh họ, chuẩn bị tinh thần đương đầu với tình thế gay go. Matt rõ ràng là đang rất bực mình.

“Anh à”, cậu nói. “Cô ấy đi rồi. Cô ấy nói rất xin lỗi vì những rắc rối do mình gây ra, và rằng...”

“Đi rồi?”, Matt giật mình hoảng hốt. Khuôn mặt trắng bệch.

Ed cau mày, ngập ngừng. “Cô ấy nói đi để anh khỏi phải mất công sa thải cô ấy”, cậu mở lời một cách khó khăn.

Matt vẫn không thể thốt nổi một câu cho ra hồn. Anh đưa tay lên cào cào mái tóc khiến cho nó xù lên. Anh thọc bàn tay còn lại vào túi và tiếp tục nhìn chòng chọc vào bàn làm việc của Leslie như thể nếu anh cứ tiếp tục nhìn như thế thì cô sẽ hiện ra vậy.

Anh quay sang nhìn chăm chăm vào em họ, gần như không nhận ra cậu. “Cô ấy đi rồi. Mà đi đâu?”

“Cô ấy không nói”, cậu ngắc ngứ.

Mắt Matt tối sầm lại. Anh quay lại nhìn bàn làm việc của cô, mắt chớp chớp. Anh tạo ra một cử động mạnh và đột ngột, mím chặt môi, hít một hơi thật sâu rồi gặm lên tuôn ra một tràng chửi thề khiến cho Ed cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.

“... Tôi đâu có nói cô ta được rời khỏi đây!”, anh kết thúc.

Ed cố gắng nhìn vào đôi mắt náy lửa của anh họ nhưng thật khó khăn. Người gan dạ hơn cậu cũng đã bỏ chạy để tránh cơn giận của ông chủ rồi. “Này, Matt...”

“Chú có thôi ‘Này, Matt...’ đi được không, mẹ kiếp!”, anh gầm lên, nắm chặt hai bàn tay đang ép sát hai bên sườn trông như thể muốn đập phá thứ gì đó. Hay đánh ai đó. Ed lùi ra phía sau hai bước.

Matt trông thấy hai cô thư ký đứng như hóa đá ngoài hành lang, như thể mới một phút trước họ còn hăng hái chạy đi tìm hiểu nguồn gốc của tiếng gầm vừa rồi thì giờ lại mong điều ngược lại rằng cầu cho người phát ra tiếng gầm đó không trông thấy mình.

Họ không gặp may được như thế. “Quay lại làm việc đi!”, anh quát lên.

Cả hai ù té chạy.

Ed cũng muốn chạy. “Matt”, cậu lại cố.

Tiếng của cậu tan vèo vào không khí. Matt lao ra hành lang, chạy ra cửa trước khi cậu bắt kịp. Cậu chỉ kịp làm một điều duy nhất có thể vào lúc này. Cậu chạy ào trở lại văn phòng và gọi Leslie để báo cho cô biết. Cậu quá căng thẳng đến nỗi bấm nhầm số mất mấy lần.

“Anh ấy đang trên đường đến chỗ cậu đấy”, Ed nói ngay khi cô vừa nhắc máy. “Đi đi.”

“Không.”

“Leslie, tớ chưa khi nào chứng kiến anh ấy như thế”, cậu van nài. “Cậu không hiểu đâu. Anh ấy không còn là mình nữa.”

“Được rồi, Ed”, cô nói điềm tĩnh. “Anh ta không thể làm gì hơn với tớ nữa đâu.”

“Leslie à...!”, cậu rên rỉ.

Tiếng động cơ rú lên bên ngoài khiến cô phải chú ý. “Cậu đừng lo lắng nhé”, cô nói với Ed rồi dẫn mạnh ống nghe xuống.

Leslie đứng lên, kẹp đôi nạng vào hai bên nách và khập khiễng ra mở cửa ngay khi Matt vừa đưa tay lên định gõ. Anh khựng lại, nắm tay lơ lửng trong không khí, cặp mắt tối sầm nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch.

Leslie đứng né sang một bên để anh vào, không chút phòng vệ nào. Cô hoàn toàn không kịp chuẩn bị tinh thần.

Matt đóng cửa lại đằng sau, cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể, rồi quay sang nhìn cô. Leslie trở lại ghế của mình và từ tốn ngồi xuống, đặt đôi nạng bên cạnh. Cô ghéch cằm lên nhìn thẳng vào mặt anh ta, đón chờ những lời nói mỉa mai xúc phạm, nếu không thì cũng thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Cô đã đóng gói xong đồ đạc và gần như thoát khỏi anh ta. Để xem anh ta làm gì nào.

Khi đã đến được đây rồi, Matt lại không biết phải làm gì. Anh không nghĩ sẽ tìm thấy cô như thế này. Anh đứng tựa lưng vào cửa, hai tay khoanh trước ngực.

Leslie không nhúc nhích, cũng không suy chuyển ánh mắt. Cô nhìn thẳng vào anh. “Đâu có cần phải đến tận đây nhỉ”, cô nói điềm tĩnh. “Anh không cần phải đến tận đây để đuổi tôi ra khỏi thị trấn này. Tôi đã mua vé rồi. Tôi sẽ rời khỏi đây ngay trên chuyến xe buýt đầu tiên vào buổi sáng mai.” Cô nhấc một bàn tay lên. “Cứ tự nhiên lục soát nếu anh nghĩ tôi mang theo thứ gì từ văn phòng.”

Anh không đáp. Khuôn ngực nhô lên hạ xuống nặng nề.

Leslie xoa xoa chỗ bó bột nơi đầu gối. Cô thấy ngứa nhưng không gãi được. Cô tự nhủ, đang trong tình huống gay cấn thế này mà còn lòng dạ để nghĩ đến chuyện con con như vậy cũng lạ.

Anh bắt đầu khiến cô thêm căng thẳng. Leslie cựa quậy trong ghế khiến khuôn bột bị xô dịch gây nên một cơn đau nhói, cô nhăn mặt.

“Sao anh lại đến đây?”, cô nôn nóng hỏi, mắt lóe sáng dưới đôi kính nhìn anh. “Anh còn muốn gì nữa nào, một câu xin lỗi...?”

“Một câu xin lỗi? Trời ơi!”

Nghe như một lời cầu xin được cứu giúp. Lần đầu tiên từ lúc vào đến giờ Matt mới cử động, rồi chậm chậm đi ngang qua căn phòng đến chiếc ghế cách chỗ cô đang ngồi khoảng một mét, gần cửa sổ. Anh từ tốn ngồi xuống, chân vắt chéo, vẫn quắc mắt nhìn cô chăm chăm, chờ đợi.

Matt đang nhìn cô dò xét. Ánh mắt anh không mĩa mai hay châm chọc, mà trầm tĩnh và có pha chút tinh nghịch.

Ánh mắt cô u buồn khi ngoảnh mặt về hướng khác. Hai tay này giờ bấu chặt lên thành ghế giờ tê cứng. “Anh biết hết rồi phải không?”

“Phải.”

Leslie cảm tưởng cả thân người mình như co lại. Cô quan sát một con chim bay ngang qua cửa sổ và ước sao có được đôi cánh như nó để bay đi thoát khỏi những rắc rối này. “Một mặt, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm”, cô mỗi một nói. “Tôi quá mệt vì... trốn chạy.”

Mặt Matt đanh lại. Anh mím môi khi nhìn cô chăm chăm. “Cô sẽ không phải trốn chạy nữa đâu”, anh nói với giọng dứt khoát. “Chẳng có ai còn dám tới đây dồn ép cô nữa.”

Leslie không tin chắc vào tai mình. Cô quay lại nhìn anh. Thật không dễ nhìn thẳng vào cặp mắt dò xét ấy nhưng cô làm được. Trông anh nhợt nhạt, không còn sức sống.

“Tại sao anh không hả hê nhỉ?”, cô hỏi gay gắt. “Những gì anh nghĩ về tôi hoàn toàn đúng mà, phải không? Tôi là một con đàn bà dĩ thỏa chuyên rủ rê đàn ông và bõn cợt họ...!”

“Thôi đi!” Anh gần như bật dậy, gắng tìm từ nhưng không thể tìm ra được từ nào để nói với cô. Cảm giác có lỗi đang siết chặt anh. Lương tâm đang cáu xé lấy anh. Anh nhìn cô, trông thấy những năm tháng đầy khổ sở và những tai tiếng cô phải chịu đựng khiến anh muốn đập phá một thứ gì đấy.

Biểu hiện ấy có thể dễ dàng nhận thấy trong đôi mắt tối sầm của anh. Cô ngả đầu tựa vào thành ghế và nhắm mắt lại không muốn nhìn anh.

“Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau về lý do tôi làm vậy”, cô nói nhát gừng. “Một trong những tờ báo lớn thậm chí còn phỏng vấn một cặp vợ chồng bác sĩ tâm lý và hai người đó bảo rằng tôi làm thế để trả thù mẹ tôi vì bà không mang lại cho tôi một tuổi thơ đúng nghĩa. Một người khác thì bảo đó là chứng cuồng dâm...”

“Khốn nạn!”

Leslie cảm thấy mình như nhớp. Cô không thể nhìn anh. “Tôi tưởng mình yêu anh ta”, cô nói, thậm chí sau ngần ấy năm, cô vẫn không thể tin chuyện đã xảy ra. “Tôi không biết, không biết gì cả, không biết gì về con người thực sự của anh ta. Anh ta đùa giỡn về cơ thể tôi, anh ta và cả đám bạn của anh ta. Họ kéo căng tôi ra như người đang bị hiến tế và bàn tán khả ố về... những chỗ kín trên người tôi.” Giọng cô vụn vỡ. Anh nắm chặt tay vào thành ghế.

Nếu thấy nét mặt của Matt lúc này chắc cô sẽ thôi kể. Nhưng cô đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ, ánh mắt trống rỗng.

“Họ quyết định Mike làm trước”, cô nói với giọng khàn đặc và căng thẳng. “Và rồi những người còn lại rút bài để xem ai trong số ba người là người kế tiếp. Tôi cầu được chết ngay lúc đó. Nhưng không được. Mike cười hô hố khi tôi van xin anh ta dừng lại. Tôi quấy đạp và anh ta bảo ba người kia giữ chặt tôi lại để anh ta...”

Một âm thanh phát từ cổ họng thắt lại của Matt khiến cô phát hoảng khi nhìn vào anh. Cô chưa bao giờ chứng kiến nỗi kinh hoàng tương tự trong

mắt một người đàn ông.

“Mẹ tôi về trước khi anh ta kịp...”, cô nuốt khan, “... bắt đầu. Bà giận đến nỗi hoàn toàn mất kiểm soát. Bà chộp ngay khẩu súng lục Mike cất trong ngăn tủ nơi cửa trước và bắn vào anh ta. Viên đạn đi xuyên qua người anh ta rồi trúng ngay vào chân tôi”, cô nói nhỏ, thấy buồn nôn vì ký ức đó. “Tôi trông thấy mặt anh ta khi viên đạn đi vào tim từ sau lưng. Tôi thực sự chứng kiến sự sống rút ra khỏi người anh ta như thế nào.” Cô nhắm mắt lại. “Bà cứ liên tục nổ súng như thế cho đến khi một trong ba người còn lại giằng được khẩu súng ra khỏi tay bà. Họ bỏ chạy trốn chết và để lại hai mẹ con tôi, như thế đấy. Một người hàng xóm gọi xe cứu thương và cảnh sát. Tôi còn nhớ một trong những cảnh sát đã lấy mền trong phòng ngủ quàng vào người tôi. Tất cả họ đều rất... tử tế”, cô nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã. “Rất tử tế!”

Matt đưa tay ôm lấy mặt. Anh không chịu nổi những gì vừa nghe. Anh nhớ lại khuôn mặt cô trong văn phòng khi bị anh nhạo báng. Matt rên lên.

“Báo chí đã khiến mọi việc có vẻ như tôi chính là người khơi nguồn”, cô nói với giọng khàn đặc. “Tôi không biết làm thế nào mà một cô bé mười bảy tuổi lại có thể mời mọc một đám đàn ông trưởng thành hút chích cho đến phê rồi đối xử với cô ta một cách hạ lưu như thế. Tôi tưởng mình yêu Mike, nhưng ngay cả đúng như thế, tôi cũng không bao giờ cố tình làm bất kỳ điều gì để khiến anh ta hành xử với mình theo cách đó.”

Matt không thể nhìn cô. Chưa thể. “Người đang say thuốc thường không nhận thức được điều mình đang làm.”

“Thật khó tin”, cô nói.

“Cũng giống như một người uống quá nhiều rượu và không kiểm soát được mình thôi”, anh nói, rớt cuộc cũng ngừng đầu lên. Anh nhìn cô chăm chăm với cặp mắt tối sầm và vô hồn. “Chẳng phải có lần tôi đã nói với cô rằng bí mật rất nguy hiểm hay sao?”

Leslie gật đầu. Cô lại nhìn ra cửa sổ. “Bí mật của tôi thuộc loại không dễ kể được với ai”, cô nói cay đắng. “Tôi không thể chịu được những đụng chạm với đàn ông. Hầu hết đàn ông”, cô nói rõ thêm. “Ed biết tất cả về tôi, nên cậu ấy không bao giờ đến gần tôi, theo cách đó. Nhưng anh thì”, cô nói thêm giọng trầm trầm, “đến gần tôi hệt như một con bò trong bãi chăn thả. Anh khiến tôi kinh hãi đến chết điếng. Hành động sấn sổ luôn gợi lại trong đầu tôi hình ảnh của... Mike”.

Matt chồm người về phía trước, đầu rũ xuống. Ngay cả khi đã biết hết mọi chuyện ở Houston, anh cũng chưa sẵn sàng để nghe tất cả những điều mà cô gái yếu đuối, dễ tổn thương đang ngồi trước mặt mình đây phải chịu đựng. Anh đã để cho lòng kiêu hãnh bị tổn thương biến mình thành một con thú. Anh đã tiếp cận cô theo cách khiến cho những ký ức kinh hoàng trong quá khứ dội về làm cô đốn đau và sợ hãi.

“Ước gì tôi biết trước”, giọng anh trĩu nặng.

“Tôi không buộc tội gì anh cả”, cô nói đơn giản. “Anh đâu thể biết được.”

Đôi mắt đen của anh lóe lên. “Tôi có thể”, anh phủ nhận thẳng thừng. “Nó ở ngay dưới mũi tôi chứ đâu xa. Cái cách cô giấu những nét đẹp trên cơ thể mình bằng những bộ quần áo dài rộng, cách cô lùi lại khi tôi đến gần, cách cô... ngất...”, anh phải cố lắm mới thốt nên lời, “... trong văn phòng tôi khi tôi ấn cô sát vào tường”.

Anh nhìn lảng sang hướng khác. “Tôi không thấy được chỉ bởi không muốn thôi. Tôi muốn trả thù cô”, anh bật một tiếng cười chua chát, “vì cô không ngã vào vòng tay tôi khi tôi theo đuổi”.

Leslie không bao giờ tưởng tượng được rằng mình lại có thể cảm thấy tội nghiệp cho Matt Caldwell. Nhưng đúng là cô có như thế thật. Anh là một người đàn ông tử tế. Chắc hẳn khi đã biết sự thật, nghĩ lại cung cách đối xử của mình với cô trước đây, anh đang cảm thấy day dứt lắm.

Leslie vuốt hai cánh tay. Trong phòng không lạnh nhưng người cô run lên.

“Cô chưa từng kể cho ai nghe chuyện đó, đúng không?”, anh hỏi sau một phút.

“Chỉ với Ed thôi, sau khi chuyện xảy ra”, cô đáp. “Đối với tôi, cậu ấy là người bạn tốt nhất thế giới. Khi cánh phóng viên bắt đầu có ý muốn làm phim về chuyện đó, tôi đã vô cùng hoảng loạn. Họ lùng sục khắp Houston để tìm tôi. Ed đề nghị một cách và tôi nhận lời ngay. Tôi quá sợ hãi”, cô nói nhỏ. “Tôi tưởng mình sẽ an toàn ở đây.”

Matt nắm chặt tay. “An toàn.” Anh dần từng tiếng mai mỉa.

Anh đứng lên đi lại cửa sổ, tránh tia nhìn tò mò của cô.

“Gã phóng viên hôm nọ ấy”, Leslie ngập ngừng. “Gã đã kể hết mọi chuyện với anh rồi, phải không?”

Matt im lặng chùng một phút. “Phải”, anh rớt cuộc cũng đáp. “Gã mang theo những bài báo viết về cô.” Cô có thể biết được những bài báo nào, anh đau đớn nghĩ, có đăng tấm hình của cô trên cánh với máu me đầy mình. Có một tấm chụp xác người đàn ông nằm trên sàn, một tấm chụp mẹ cô đang hoảng loạn và gần như là đi khi cảnh sát áp giải bà ra xe.

“Tôi đã không nghĩ ra khi nghe thấy anh nói với Ed mình chuẩn bị đi Houston. Tôi tưởng rằng đúng là anh đi lo vụ buôn bán gia súc thật.”

“Gã phóng viên đó đã bỏ chạy, nhưng kịp cho tôi biết gã đang làm việc với một vài người ở Hollywood, họ đang cố dựng câu chuyện thành một bộ phim truyền hình. Thực ra trước đó gã đã cố nói chuyện với mẹ cô và sau cuộc gặp đó, bà lên cơn đau tim. Chuyện đó thậm chí không khiến gã ta nghĩ lại. Gã tiếp tục lần ra cô ở đây và lên kế hoạch phỏng vấn”, anh liếc nhìn cô. “Gã tưởng cô sẽ vui mừng hợp tác để hưởng một phần lợi nhuận từ bộ phim.”

Leslie cười gượng gạo.

“Vâng, tôi biết”, anh nói. “Cô không hám lợi. Đó là một trong số ít những điều tôi biết về cô kể từ khi cô đến đây.”

“Ít nhất anh cũng đã tìm ra được một điều mình muốn biết về tôi.”

Mặt anh đanh lại. “Tôi thích nhiều điều ở cô, nhưng tôi từng bị đàn bà xô mũi nhiều lần.”

“Tôi có nghe Ed kể.”

“Thật buồn cười”, anh nói, nhưng trông không có gì thích thú cả. “Tôi chưa bao giờ có thể đồng tình với những hành động của mẹ tôi - cho đến khi gặp cô. Cô đã giúp tôi rất nhiều - mà tôi lại hành xử như một con gấu bị giẫm phải gai. Tôi đã đối xử với cô không ra gì.”

Leslie lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt răn rỏi của anh. Anh thật đẹp trai. Tim cô đập rộn lên mỗi khi nhìn vào mắt anh. “Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế?”

Matt thọc tay vào túi. “Tôi muốn cô”, anh nói không che đậy.

“Ồ.”

Leslie không nhìn anh, nhưng Matt trông thấy những ngón tay cô co lại bấu vào thành ghế sofa. “Tôi biết. Có thể cô không còn khả năng khao khát sau những gì đã xảy ra với mình. Mía mai thay tiền bạc và địa vị không mang lại cho tôi thứ thực sự muốn trên đời này.”

“Tôi không nghĩ mình có thể lên giường với ai đó”, cô ngập ngừng. “Thậm chí chỉ nghĩ đến thôi tôi cũng cảm thấy... ghê tởm...”

Matt có thể hình dung được cảm giác của cô và anh thầm nguyện rửa gã đàn ông đó không tiếc lời.

“Cô đã thích hôn tôi.”

Leslie gật đầu, bất ngờ. “Vâng, đúng vậy.”

“Và được ve vuốt”, Matt lấn tới, khẽ cười khi nhớ đến phản ứng của cô - anh thấy ngạc nhiên khi liên tưởng đến quá khứ của cô.

Leslie nhìn chăm chăm xuống chiếc đầm đang mặc. Một chiếc cúc sắp tuột ra. Phải khâu nó lại thôi. Cô ngược mắt lên. “Vâng”, cô nói. “Tôi cũng thích được vuốt ve, lần đầu tiên.”

Mặt Matt đanh cứng khi nhớ lại những gì mình đã nói với cô sau đó. Anh quay mặt đi, lưng căng cứng. Anh đã phạm nhiều lỗi lầm khốn kiếp với người con gái này, những lỗi lầm mà hiện giờ anh chưa biết cách nào để sửa chữa. Có lẽ không có cách nào cả. Nhưng anh có thể bảo vệ cô tránh khỏi những đau khổ sau này và anh sẽ làm đúng như thế.

Matt thọc tay vào túi và quay đi. “Tôi đã đến Houston gặp gã phóng viên đó rồi. Tôi có thể hứa với cô rằng gã ta sẽ không gây phiền nhiễu gì cho cô nữa và cũng sẽ không bao giờ đề cập gì đến chuyện làm phim. Tôi cũng đã đến gặp mẹ cô”, anh nói thêm.

Leslie không hề nghĩ đến chuyện đó.

Cô nhắm mắt lại, cắn môi dưới thật mạnh.

Cô cảm thấy vị mặn của máu tứa ra trên môi và cứ để thế.

“Đừng!”

Leslie mở choàng mắt. Mặt anh tối sầm, mày cau lại. Cô rút một miếng khăn giấy từ cái hộp trên bàn bên cạnh chùi vết máu trên môi. Màu đẹp thật, cô nghĩ vẫn vợ.

“Tôi không biết chuyện này với cô sẽ khó khăn như thế nào”, anh nói, ngồi xuống, cúi đầu, đặt hai bàn tay rần rỏ vào giữa hai đầu gối và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Tôi muốn nói với cô nhiều điều. Chỉ là không tìm được lời thích hợp.”

Leslie im lặng, mắt vẫn đậ xuống chỗ máu dính nơi miếng khăn giấy. Cô cảm thấy anh đang nhìn mình, quan sát và ước lượng.

“Nếu tôi... biết về quá khứ của cô...”, anh thở lại.

Leslie ngẩng đầu lên, mắt lạnh băng.

“Anh chỉ không thích tôi thôi. Cũng được. Tôi cũng chẳng thích anh. Và anh chắc là không thể biết được. Tôi đến đây để chạy trốn quá khứ, chứ không phải để nói về nó. Nhưng tôi nghĩ anh nói đúng về bí mật. Tôi sẽ phải tìm một nơi khác để sinh sống, thế thôi.”

Anh lau bầu rửa xả gì đó. “Đừng đi! Cô an toàn ở Jacobsville”, anh nói tiếp, giọng mạnh bạo hơn và tự tin hơn. “Sẽ không có bất kỳ gã phóng viên nhiều chuyện nào, không có bất kỳ cuộc thương lượng về chuyện phim ảnh nào và cũng không có ai dám dồn ép cô nữa. Tôi có thể đảm bảo rằng sẽ không một ai đụng đến cô chừng nào cô còn ở đây. Còn... ở một nơi nào khác tôi không dám chắc mình có thể bảo vệ được cô”, anh hồi hã.

Ồ, hay thật đấy nhỉ, cô nghĩ mà lòng giận sôi. Thương hại. Thấy có tội. Thấy xấu hổ. Giờ thì anh ta lại chuyển sang chiều hướng tích cực đến mức cực đoan.

Anh ta sẽ canh chừng cô như một con sói cha bảo vệ cho con mình, ồ, anh ta có thể nghĩ lại đấy. Cô chụp lấy một chiếc nạng và khua mạnh xuống sàn. “Tôi không cần sự bảo vệ từ anh hay bất kỳ ai khác. Tôi sẽ rời khỏi đây bằng chuyến xe buýt sáng sớm mai. Còn anh, sếp Caldwell, anh có thể ra khỏi đây được rồi đấy và hãy để tôi yên!”, cô quát vào mặt anh.

Lần đầu tiên kể từ lúc anh đến đây cô thể hiện sự kháng cự. Cơn giận của cô khiến anh nhẹ nhõm hơn. Cô không hành xử như một nạn nhân nữa. Trong giọng nói của cô, từ toàn bộ con người cô toát ra sự độc lập thực sự. Cô quả thực đang được chữa lành vết thương lòng nhờ vào việc kể lại chuyện đau buồn trước đây của mình.

Matt đột nhiên không còn lưỡng lự ngập ngừng nữa. Cả nét râu rĩ cũng biến mất. Anh nhướn mày và mắt hơi lóe sáng.

“Nếu không thì sao nào?”

Leslie hơi khựng lại. “Ý anh là gì?”

“Nếu tôi không đi khỏi đây, cô định làm gì nào?”, anh hỏi với giọng bồn chồn.

Leslie nghĩ khoảng một phút. “Tôi sẽ gọi cho Ed.”

Matt nhìn đồng hồ. “Giờ chắc chắn là Karla đang mang cà phê tới cho chú ấy. Cô đành lòng nào làm hỏng giờ giải lao của chú ấy?”

Leslie cựa quậy kém thoải mái trên ghế, tay vẫn còn giữ chiếc nạng.

Anh cười cười, lần đầu tiên kể từ khi đến đây. “Không còn gì để nói nữa à? Sao không hăm dọa nữa đi?”

Leslie nheo mắt giận dữ. Cô không biết nói gì, hay làm gì lúc này. Tình huống hoàn toàn ngoài mong đợi của cô.

Matt sẫm soi nhìn chiếc đầm ngủ có họa tiết màu xanh xinh xắn cô đang mặc trên người, đôi chân đất của cô. Cô cũng xinh đẹp nữa. “Tôi thích chiếc đầm này đấy. Tôi cũng thích màu tóc đỏ của cô nữa.”

Cô nhìn Matt như thể lo ngại về sự tinh táo của anh. Điều gì đó chột náy đến trong đầu cô. “Nếu anh không học tốc chạy đến đây chỉ để đẩy tôi lên xe buýt và tận mắt chứng kiến tôi rời khỏi thành phố, thì anh đến đây để làm gì?”

Matt từ tốn gật đầu. “Tôi cũng đang tự hỏi khi nào thì cô tìm ra thời gian để làm chuyện đó”, anh chồm người tới trước vừa lúc có tiếng xe dừng bên ngoài.

“Ed đấy”, cô đoán.

Matt cau mày. “Tôi nghĩ chắc chú ấy chạy như bay đến đây để giải cứu cô.”

Leslie trừng mắt. “Cậu ấy lo lắng cho tôi thôi.”

Matt đi ra cửa. “Đâu phải chỉ mình chú ấy biết lo cho cô”, anh làu bàu, gần như nói với chính mình. Anh mở cửa trước khi Ed gõ. “Cô ấy vẫn còn lạnh lặn, chưa sút mẻ gì đâu nhé”, anh cam đoan với chú em họ, nép sang một bên dành chỗ cho cậu vào phòng.

Ed lo lắng, tò mò và rõ ràng là bối rối khi trông thấy cô không hề đang khóc. “Cậu ổn cả chứ?”.

Leslie gật đầu.

Ed nhìn cô rồi nhìn Matt, đầy hiếu kỳ, nhưng không dám hỏi gì vì sợ khiếm nhã.

“Tôi muốn hỏi giờ cô sẽ chịu ở lại đây rồi chứ?”, Matt hỏi với chất giọng hơi thúc ép. “Công việc đó vẫn đang để dành cho cô, nếu cô muốn. Quyền quyết định là ở cô.

Cô không chắc mình sẽ làm gì tiếp theo. Cô không muốn rời khỏi Jacobsville để đến một thị trấn khác toàn người xa lạ.

“Ở lại đi mà”, Ed dịu dàng.

Leslie cố nở một nụ cười. “Tớ sẽ ở lại”, cô nói. “Một thời gian.”

Matt không để lộ sự nhẹ nhõm của mình. Một mặt anh thấy vui vì Ed xuất hiện giúp mình khỏi phải nói ra những điều định nói với cô.

“Cậu sẽ không hối tiếc đâu”, Ed hứa hẹn và cô mỉm cười, lòng chột thấy ấm áp.

Nụ cười khiến Matt lại bực mình. Anh ghen và tức tối vì thấy mình ghen. Anh lại đưa tay xới tóc và trừng trừng nhìn hai người ngán ngấm. “Thôi, tôi

về làm việc đây”, anh nói ngắn gọn. “Khi nào hai người chơi trò ‘ăn cắp’ thời gian của tôi xong thì về văn phòng làm việc để còn được nhận lương!”

Anh đi ra cửa mồm vẫn còn lẩm bẩm gì đó, leo lên chiếc Jaguar và phóng vút đi.

Ed và Leslie đưa mắt nhìn nhau.

“Anh ta đã đến gặp mẹ tớ”, cô kể.

“Rồi sao nữa?”

“Anh ta không nói nhiều, ngoại trừ... ngoại trừ sẽ không có thêm một gã phóng viên nào hỏi han về tớ nữa.”

“Carolyn thì sao?”, cậu hỏi.

“Anh ta không nói lời nào về bạn gái mình”, cô lẩm bẩm, vừa chợt nhớ lại Ed có nói cô ta đã đi Houston với anh. Cô cau mày. “Tớ đoán là cô ta sẽ ào về nhà và kể cho khắp thành phố này nghe về tớ.”

“Nếu cô ta làm như vậy, cậu không tưởng tượng được anh ấy sẽ làm gì đâu. Nếu anh ấy bảo cậu ở lại, thì anh ấy đã có kế hoạch bảo vệ cậu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy, nhưng thật bất ngờ, cứ thử nghĩ lại thái độ của anh ta trước khi ra khỏi thị trấn xem. Thật lòng, tớ không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Anh ta giống như một người khác ấy !”

“Tớ chưa từng nghe anh ấy thực sự xin lỗi”, cậu nói. “Nhưng anh ấy thường tìm cách để người khác hiểu ý mình, mà không cần nói ra lời đó.”

“Có lẽ đấy là cách anh ta đang làm”, cô đáp, nhớ lại lối hành xử kỳ lạ của anh ta. “Anh ta không muốn tớ rời khỏi thị trấn này.”

“Chắc là vậy đấy.” Cậu mỉm cười với cô. “Thế nào? Cậu vẫn còn công việc ở đây nếu muốn, Matt sẽ gỡ cậu ra khỏi danh sách những người có thể gặp nguy hiểm. Cậu an toàn ở đây. Muốn ở lại chứ?”

Leslie nghĩ khoảng một phút, về lời nói lạ lùng của Matt rằng cô sẽ an toàn ở Jacobsville, cô sẽ không bị săn đuổi nữa. Hết như một giấc mơ đã trở thành hiện thực sau sáu năm chạy trốn. Cô chậm rãi gật đầu. “Ừ”, cô nói nghiêm túc. “Ừ, tớ muốn ở lại!”

“VẬY TỚ CÓ Ý NÀY NHÉ, CẬU HÃY ĐI GIÀY VÀ KHOÁC ÁO VÀO. TỚ SẼ ĐƯA CẬU VỀ LẠI VĂN PHÒNG, VÌ BẠN MÌNH VẪN CÒN VIỆC PHẢI LÀM BÂY GIỜ.”

“TỚ KHÔNG THỂ ĐI LÀM TRONG BỘ DẠNG THỂ NÀY ĐƯỢC”, CÔ PHẢN ĐỐI.

“SAO LẠI KHÔNG?”, CẬU NGẠC NHIÊN.

“QUẦN ÁO TỚ ĐANG MẶC ĐÂY CÓ PHÙ HỢP VỚI NƠI LÀM VIỆC”, CÔ LÊN GIỌNG.

Ed nhăn nhó, “MATT BẢO THẾ À?”.

“ANH TA LÀM GÌ CÓ CỬA BẢO TỚ LÀM THỂ NÀY THẾ NỢ”, CÔ NÓI. “TỪ GIỜ TRỞ ĐI TỚ SẼ LÀM ĐÚNG TÌNH THẦN CỦA CHỦ NGHĨA BẢO THỦ NƠI LÀM VIỆC. ANH TA SẼ KHÔNG THỂ VIỆN BẤT KỲ LÝ DO NÀO ĐỂ HẪM HÈ TỚ ĐƯỢC.”

“Ừ, CẬU CỨ LÀM THẾ ĐI”, CẬU NÓI NHƯNG VẪN CÓ Ý TIẾC RẼ CHO CHIẾC ĐẦM XINH XẺN VÀ ĐÂY NỮ TÍNH CÔ CHƯA KHI NÀO MẶC ĐI RA NGOÀI. CẬU HI VỌNG RẰNG MATT CÓ THỂ KHUYẾN KHÍCH ĐƯỢC CÔ TỪ BỎ CÁCH ĂN MẶC QUÁ KÍN ĐÁO CỦA MÌNH. NHƯNG BÂY GIỜ VẪN CÒN SỚM.

CHƯƠNG MƯỜI

Những ngày mới đi làm trở lại, Leslie thấy kém thoải mái mỗi khi nhắc thấy bóng dáng Matt. Cô chia sẻ cảm giác ấy với hai cô thư ký, một trong hai cô đó có lần đã túm váy cố hết sức leo qua hàng rào vườn hoa gần trước tòa nhà để tránh anh.

Sự việc đó khiến Leslie cười nắc nẻ khi cô kể cho Karla Smith nghe. Matt đến văn phòng cô trong lúc họ đang bàn tán về chuyện đó và đứng sững người trước âm thanh anh chưa từng nghe thấy kể từ khi biết cô. Cô nhìn lên trông thấy anh, cố hết sức nhin cười.

“Chuyện gì vui quá vậy?”, anh hỏi với giọng dễ dãi.

Karla vừa cố nén cười vừa chạy biến vào nhà vệ sinh, để mặc Leslie đương đầu với câu hỏi vừa rồi của anh.

“Có phải hôm nọ sếp nói gì với máy cô thư ký khiến họ buồn đúng không?”, cô hỏi thẳng.

Matt hơi bối rối, nhưng cũng thừa nhận: “Có lẽ tôi đã thốt ra đôi điều gì đó mà lẽ ra không nên”.

“Ra thế, Daisy Joiner vừa mới chui qua hàng rào để tránh sếp và một nửa váy lót của cô ấy còn... để lại chỗ đó kia kìa!” Cô dúm người vào cạnh bàn cười chảy cả nước mắt.

Leslie sống động hơn những gì anh từng thấy. Tim anh rộn lên. Đây không phải là điều anh định thú nhận.

Anh nhìn cô với ánh mắt chế giễu, rút hộp xì gà ra khỏi túi áo. “Ồ nhất cáy.”

Anh lau bầu khi lấy ra một điếu xì gà, gảy gảy đầu châm bằng một dụng cụ gì đó từ túi quần và mở hộp quẹt một cách điệu nghệ. “Điều chúng tôi cần ở

đây là những thư ký gan góc kia!”, anh nói lớn và bật lửa.

Cùng một lúc, từ hai hướng hai tia nước phóng thẳng vào ngọn lửa.

“Ôi trời ơi!”, Matt rống lên trong lúc những tiếng cười khúc khích và tiếng bước chân rộn lên rồi vang xa dần.

“Ý sếp là gì khi nói những thư ký gan góc?”, cô hỏi, đôi mắt xám hấp háy.

Anh nhìn cái quạt lửa ướt đẫm nước và điều thuốc đã bị ẩm, rồi ném cả vào sọt rác bên cạnh bàn Leslie. “Tôi bỏ”, anh làu bàu.

Leslie không thể giấu được tia lấp lánh trong mắt. “Có phải toàn bộ chuyện này”, cô nói, “là để khiến sếp bỏ thuốc?”.

Matt cau mặt, “Chứ còn gì nữa”. Anh chăm chú nhìn cô. “Cô đang ổn định trở lại với chiều hướng khá tốt đấy”, anh bình phẩm. “Cô có mọi điều mình cần rồi chứ?”

“Vâng”, cô đáp.

Matt chần chừ như thể muốn nói điều gì khác và không thể quyết định được đó là điều gì. Anh đưa mắt nhìn một lượt khuôn mặt cô như thể đang so sánh mái tóc đen và đôi kính với mái tóc nhuộm vàng vào những ngày đầu cô đến đây làm việc.

“Tôi nghĩ chắc mình trông khác lắm”, cô nói với giọng hơi ngượng ngập, vì sự cẩn trọng của anh khiến cô căng thẳng. Mặt anh không biểu lộ điều gì.

Anh cười dịu dàng. “Tôi thích như vậy.”

“Sếp cần gặp Ed phải không?”, cô hỏi, bởi vì anh vẫn chưa nói tại sao mình đến văn phòng Ed.

Anh so vai. “Không có gì gấp cả”, anh lăm băm. “Tôi đã có cuộc họp với ủy ban quy hoạch hôm qua. Tôi nghĩ có thể chú ấy muốn biết tôi đã thể hiện như thế nào.”

“Để tôi gọi cậu ấy.”

Anh gật đầu, vẫn còn tủm tủm cười.

“VẬY còn đợi gì nữa.”

Cô nhấn chuông gọi. Ed ngay lập tức bước ra, vẫn chưa dám chắc về phản ứng của Matt.

“Một phút được không?”, Matt hỏi.

“Dĩ nhiên rồi. Đi nào.” Ed nép sang một bên để ông anh họ cao lớn hơn sai bước vào phòng mình. Cậu quay đầu lại đưa mắt nhìn Leslie với vẻ khó hiểu và dò hỏi. Cô chỉ cười.

Cậu gật đầu và đóng cửa lại phía sau, để Leslie quay lại làm việc. Cô không hoàn toàn xác định được thái độ mới mẻ Matt dành cho mình. Gần đây không thấy anh thể hiện thái độ hằn học gì với cô. Từ khi ở Houston về và sau cuộc chạm trán nảy lửa giữa hai người tại căn hộ của cô, anh trở nên thân thiện và lịch sự, thậm chí còn có hơi tình cảm, nhưng giờ anh không đến gần cô nữa. Hình như anh nghĩ rằng sự đụng chạm về mặt thể xác khiến cô khó chịu, nên thay vào đó anh chọn đóng vai một ông anh cả.

Lẽ ra cô nên biết ơn về điều đó. Dù sao thì cũng đã hơn một lần anh nói rằng hôn nhân không có trong từ điển của mình. Chuyện tình cảm giữa hai người rõ ràng là điều bất khả thi khi mà anh đã biết tường tận về quá khứ của cô. Cách đối xử cô cho là tình cảm kia là điều duy nhất anh có thể mang lại cho cô. Leslie hơi thất vọng vì lần gần gũi đầu tiên giữa hai người, anh đã mang lại cho cô nhiều cảm xúc đến thế nào. Cô ước gì mình có thể nói cho anh biết điều đó. Đó là lần duy nhất cô nhận được những đụng chạm dịu dàng từ một người đàn ông và cô rất tò mò về những chuyện liên quan đến tình cảm trai gái. Đương nhiên là cô không thể với bất kỳ ai khác.

Ngoài Matt.

Hai tay bất động trên bàn phím khi cô nghe tiếng bước chân đến gần. Cửa mở và Carolyn bước vào, hấp dẫn trong chiếc đầm màu be làm nổi bật thân hình thon thả và mái tóc được chăm chút kỹ lưỡng.

“Nghe nói anh ấy để cô quay trở lại làm việc. Thật không thể tin nổi, sau những chuyện nghe kể từ gã phóng viên hôm nọ”, người phụ nữ tuôn một tràng sa sả nhằm thẳng vào cô. Cô ta liếc Leslie bằng ánh mắt ngạo mạn và khinh bỉ. “Cô nên biết là cái cách nguy trang đó chẳng làm nên cơm cháo gì đâu”, cô ta nói thêm, rồi ngừng lại lục tìm gì đó trong ví, lôi ra một trang báo cũ đã ố vàng và thả nó lên bàn Leslie. Đó là tấm ảnh chụp cô nằm trên cáng, với dòng tít, *Cô gái vị thành niên và Người tình bị bắn bởi Người mẹ lên cơn ghen trong mỗi tình tay ba.*

Leslie chỉ ngồi yên, trong lòng thầm nghĩ tại sao quá khứ không bao giờ thực sự ngủ yên. Cô thở dài đăm chiêu. Sẽ không bao giờ cô thoát được khỏi nó.

“Cô không có gì nói sao hả?”, Carolyn ngoa ngoắt.

Leslie nhìn cô ta. “Mẹ tôi đang ở tù. Cuộc sống của tôi đã bị hủy hoại. Người đàn ông chịu trách nhiệm cho tất cả mọi chuyện là một kẻ buôn thuốc phiện.” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám của Carolyn. “Chị đâu hình dung nổi, phải không? Chị lúc nào cũng được sống trong nhung lụa, được bảo bọc, được an toàn. Làm sao chị có thể hiểu được nỗi đau của một cô gái mười bảy tuổi ngây thơ trong sáng bị bốn người đàn ông trưởng thành trong cơn phê thuốc rập tâm chiếm đoạt ngay trong nhà cô ấy chứ?”

Carolyn đột nhiên tái nhợt, ngập ngừng, cau mày, rồi đưa mắt nhìn tấm ảnh cắt ra từ tờ báo cũ và trở nên lúng túng. Cô ta vừa với tay lấy tấm ảnh thì cùng lúc cửa phòng Ed bật mở và Matt bước ra.

Khi Matt trông thấy Carolyn cầm mẫu báo trong tay, nét mặt anh trở nên nguy hiểm.

Carolyn rút tay lại, vò nát mẫu báo và ném vào sọt rác. “Anh không cần nói gì cả”, cô ta nói với giọng nắc nhen. “Ngay lúc này em không còn thấy hãnh diện gì về mình nữa.” Cô ta quay đi mà không nhìn Leslie. “Em đi châu Âu vài tháng. Hẹn gặp lại anh, Matt.”

“Tốt hơn cả là cô nên hi vọng sẽ không quay lại”, anh nói với giọng đanh như thép.

Carolyn hơi khựng người, nhưng không ngoảnh lại. Rồi giữ thẳng lưng cứ thế bước tiếp.

Matt dừng lại bên cạnh bàn, lấy mẫu báo cũ rồi đưa nó cho Ed. “Đốt đi”, anh nói dứt khoát.

“Vâng”, Ed đáp và đưa mắt nhìn Leslie đầy vẻ thấu hiểu rồi trở về phòng đóng cửa lại.

“Tôi tưởng chị ấy đến để gây rối”, cô nói với vẻ mặt ngạc nhiên thấy rõ. Thái độ thay đổi đột ngột của Carolyn khiến cô khó hiểu.

“Cô ấy chỉ biết những gì tôi nói ra trong cơn say đêm hôm trước thôi”, anh nói cộc lốc. “Tôi chưa bao giờ có ý định nói cho cô ấy biết phần còn lại của câu chuyện. Carolyn không tệ như cô trông thấy đâu”, anh nói thêm. “Tôi biết cô ấy từ lâu rồi và tôi mến cô ấy. Cô ấy cứ đinh ninh trong đầu rằng chúng tôi sẽ cưới nhau và xem cô là tình địch. Tôi nói thẳng ra hết rồi. Và tôi nghĩ cô ấy hiểu điều đó.”

“Cảm ơn.”

“Khi trở về nhất định cô ấy sẽ khác”, anh nói tiếp. “Tôi tin chắc là cô ấy sẽ xin lỗi.”

“Không cần đâu”, cô nói. “Đâu có ai biết chuyện thực ra như thế nào. Tôi không đủ can đảm để kể hết cho mọi người.”

Matt cho tay vào túi quần và nhìn cô chăm chăm. Mặt anh xuất hiện vài nếp nhăn, còn hai mắt thì thâm quầng. Trông anh có vẻ tiều tụy. “Nếu có thể thì tôi đã ngăn được chuyện đó rồi”, anh dần từng tiếng.

Có vẻ như anh thực sự bức bối về chuyện đó. “Sếp đâu thể ngăn mọi người nghĩ điều họ thích. Không sao đâu. Tôi sẽ quen thôi.”

“Quen gì mà quen. Người nào mà đến đây mang theo thứ gì tương tự như mẫu báo lúc này là tôi ném qua cửa sổ đấy.”

Leslie cười khẽ. “Cảm ơn sếp. Nhưng không cần vậy đâu. Tôi tự lo cho mình được.”

“Nhìn mặt Carolyn, chắc hẳn cô cũng chẳng vừa với cô ấy nhỉ”, anh trầm ngâm.

“Tôi nghĩ chị ấy không thực sự quá tệ.” Cô liếc nhìn anh rồi lảng đi. “Chị ấy chỉ ghen thôi mà. Thật ngốc quá. Sếp đâu có tình ý gì với tôi.”

Có một khoảng lặng đầy căng thẳng.

“Sao cô nghĩ vậy?”

“Tôi đâu thuộc mẫu người như chị ấy”, cô nói đơn giản. “Chị ấy đẹp, giàu có, xuất thân từ gia đình danh giá.”

Matt bước một bước về phía cô, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ghéch lên của cô. Leslie không có dấu hiệu gì tỏ vẻ sợ hãi, nên anh bước thêm bước nữa. “Không sợ sao?”, anh hỏi nhỏ.

“Sợ sếp á?”, cô cười hiền. “Đương nhiên là không.”

Anh có vẻ ngạc nhiên, tò mò, thậm chí khó hiểu.

“Thực ra, tôi thích gấu”, cô nói và cười toét miệng.

Nét mặt của cô kích thích anh. Anh mỉm cười. Mắt sáng lấp lánh. Đột nhiên anh nắm lấy thành ghế và xoay đến khi mặt cô cách mặt mình chừng một

phân.

“Tôi không quan tâm, cô Murry”, anh thì thào, cười trề nải, rồi khẽ khàng áp môi vào môi cô.

Leslie ngừng thở.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt cô để cố xác định xem liệu cô có sợ hãi hay không. Anh trông thấy mạch máu nơi cổ cô phập phồng và nghe hơi thở cô nhẹ nhẹ nhưng gấp gáp. Leslie hơi căng thẳng. Nhưng không phải là sợ hãi. Anh biết phụ nữ đủ để chắc chắn điều đó.

Matt khẽ cười, nhìn cô thăm dò: “Có bình phẩm hay ho nào nữa không?”. Anh trêu chọc cô bằng lời thì thào ve vuốt.

Leslie do dự. Anh không gây hấn, đòi hỏi hay mĩa mai. Cô nhìn đăm đăm vào mắt anh, tìm kiếm dấu hiệu xác nhận cho cách hành xử mới lạ này.

Anh đưa ngón tay trở rê rê quanh môi cô. “Được không?”

Leslie cười ngập ngừng, có thể nhận thấy rõ ràng rằng mình đang căng thẳng nhưng không hề thấy sợ anh. Tim cô đập dồn dập nhưng không phải theo kiểu sợ hãi. Và anh biết điều đó.

Anh cúi xuống và âu yếm hôn cô lần nữa.

“Anh đầy mùi xì gà ấy”, cô thì thào ranh mãnh.

“Ừ, nhưng anh không định bỏ hoàn toàn đâu, dù mấy cô thư ký suốt ngày chĩa súng phun nước vào anh”, anh nói nhỏ. “Thế nên em mau chóng làm quen với nó đi là vừa.”

Leslie im lặng nhìn sâu vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Anh đặt ngón tay cái lên vành môi mềm mại của cô và mỉm cười. “Anh được mời dự tiệc ở nhà Ballenger tháng tới. Lúc đó em cũng đã tháo bột rồi. Mua một chiếc váy mới rồi đi cùng anh nhé?”, anh cúi xuống cọ cọ môi vào

trán cô. “Họ có thuê một ban nhạc Latin đến chơi đây. Mình có thể nhảy với nhau lần nữa.”

Leslie không nghe thấy anh nói gì. Nhìn môi anh khiến tim cô đập loạn lên. Cô mỉm cười khi ghếch mặt lên đón nhận những nụ hôn dịu dàng, như hoa hướng dương hướng về mặt trời. Anh nhận thấy điều đó và áp môi vào má cô rồi bật cười.

“Ở văn phòng như thế này không được đâu”, cô thì thào.

Matt nhắc đầu lên nhìn quanh. Văn phòng trống trơn và không có ai đi lại ngoài hành lang. Anh đưa mắt xuống cô, nhướn một bên mày.

Leslie bật cười bẽn lễn.

Nụ cười của cô khiến anh bị kích thích, tia sáng ranh mãnh trong đôi mắt anh chột mờ đi. Anh khum hai bàn tay to lớn ôm trọn lấy khuôn mặt cô và lại cúi xuống.

Lần này nụ hôn của anh không nhẹ nhàng và ngắn nữa.

Khi nghe cô rên lên, anh ngay lập tức lùi ra. Mắt anh sáng bừng lên đầy xúc cảm mãnh liệt. Anh buông mặt cô ra và đứng lên, nhìn cô trang nghiêm. Matt chớp mắt, như thể đang nhớ lại những cuộc chạm trán giữa họ trước đây khi mà anh đã không tử tế mà cứ cố tình thô lỗ với cô.

Leslie đọc được cảm giác tội lỗi trên khuôn mặt anh và cau mày. Cô hoàn toàn khờ khạo về quan hệ nam nữ, điều mà lẽ ra suốt những năm tháng qua cô có thể biết đến theo cách thông thường nhất.

“Anh không có ý làm thế”, anh khẽ nói. “Anh xin lỗi.”

“Không sao mà”, cô lấp bắp.

Matt hít một hơi thật dài và sâu. “Bây giờ em không có gì phải sợ hãi nữa cả. Anh hi vọng em biết điều đó.”

“Em đâu có sợ”, cô đáp.

Mặt anh đanh lại khi nhìn cô. Một tay anh nắm chặt lại trong túi. Tay kia nắm chặt bên hông. Cô vô tình nhìn xuống và nín thở khi trông thấy cảnh tượng đó.

“Anh đau phải không!”, cô hét lên, đưa tay chạm vào chỗ xây xước đang khô lại, cùng với mấy vết bầm xung quanh.

“Nó sẽ lành mà”, anh nói cộc lốc. “Chắc gã ta cũng thế.”

“Gã ta?”, cô thắc mắc.

“Ừ. Cái gã phóng viên chết tiết hôm nọ đến đây tìm em đấy.” Mặt anh đanh lại. “Anh đã khuấy tung Houston để tìm cho ra gã. Khi rút cuộc anh cũng tìm được và gửi gã về cho sếp của gã. Sẽ không có bất kỳ rắc rối nào đến với em từ bọn họ nữa, sẽ không bao giờ. Thực ra, gã sẽ dành phần còn lại của cuộc đời khốn khổ của mình để viết cáo phó.”

“Gã đưa anh ra tòa thì sao...”

“Cứ việc, sau khi những luật sư của anh dạy cho gã hiểu”, anh đáp lại thẳng thừng. “Gã sẽ trả phí kiện cho đến già. Nghĩ xem tuổi của anh và của gã cách nhau thế nào, có thể đến lúc ấy anh xuống mồ rồi cũng nên.” Anh dừng lại để nghĩ về chuyện đó. “Anh dám chắc rằng số tiền còn lại trong bất động sản của anh đủ để giữ cho gã đi kiện cho đến đồng xu cuối cùng!”, anh nói thêm sau một phút. “Gã thậm chí còn không được yên dù cho anh có nằm dưới ba tấc đất!”

Leslie không biết nên cười hay khóc. Anh cúi tiết, gần như run lên vì giận.

“Nhưng em có biết điều gì khiến anh đau đớn nhất không?”, anh nói thêm, nhìn xuống đôi mắt âu lo của cô. “Những gì gã đó làm vẫn không tệ bằng những gì anh đã làm với em. Sẽ không bao giờ anh có thể tha thứ cho mình về điều đó. Cho dù anh có sống đến trăm tuổi.”

Thật bất ngờ. Cô nghịch nghịch bàn phím, không nhìn anh. “Em cứ tưởng... anh sẽ bắt lỗi em khi biết toàn bộ câu chuyện”, cô nói.

“Vì sao chứ?”, anh hỏi với giọng khàn đi.

Leslie cử động đôi vai một cách kém thoải mái. “Báo chí cho rằng đó là lỗi của em, rằng chính em là khởi nguồn cho sự việc.”

“Ôi trời!”, anh quỳ xuống và bắt cô nhìn vào mặt mình. “Mẹ em đã kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện”, anh nói. “Bà đã khóc như một đứa trẻ khi kể xong.” Anh dừng lại, đưa tay dịu dàng vuốt ve mặt cô. “Có biết bà nói gì không? Rằng nhất định bà sẽ lấy làm mãi nguyện sống phần còn lại của đời mình trong nhà giam nếu em có thể tha thứ cho những chuyện bà đã làm.”

Leslie cảm thấy nước mắt tuôn trào. Cô đưa tay định gạt nước mắt, nhưng anh đã kịp kéo mặt cô sát vào mặt mình và hôn lên đó dịu dàng đến nỗi khiến cô càng khóc nhiều hơn.

“Nào”, anh thì thào. “Em không được khóc như thế chứ. Giờ mọi chuyện đã qua rồi. Anh sẽ không bao giờ để em chịu thiệt thòi nữa. Anh hứa đấy.”

Nhưng cô không thể ngăn được cơn nức nở. “Ôi, Matt...!”

Tất cả những bản năng bảo vệ trở dậy trong anh. “Đến đây với anh nào”, anh khẽ nói, đứng lên bế lấy cô, cả đôi nạng và đi ra hành lang vắng tanh rồi vào phòng mình.

Cô thư ký của anh trông thấy vội mở cửa, cau mày nhìn khuôn mặt đỏ bừng đầy nước mắt của Leslie.

“Sếp uống cà phê hay rượu ạ?”, cô hỏi Matt.

“Cà phê đi. Khoảng ba mươi phút nữa hãy mang đến nhé. Và đừng nổi máy cho tôi nếu có ai gọi đến.”

“Vâng, thưa sếp.”

Cô đi ra đóng cửa lại. Matt ngồi xuống sofa màu rượu burgundy, vờ về Leslie trong khi cô sụt sùi trong lòng anh.

Anh dúi chiếc khăn tay vào tay cô và nựng nịu âu yếm cho đến khi cơn khóc nguôi đi.

“Anh sẽ thay đổi đồ đạc trong phòng này”, anh nói nhỏ. “Có thể cả ván ộp nữa.”

“Sao lại thay?”

“Vì chúng có thể khiến em nhớ lại những ký ức đau lòng”, anh nói. “Anh có cảm giác như thế.”

Giọng Matt cay đắng. Cô nhớ lại lần bị ngắt tại chính cái sofa này. Cô ngược lên nhìn anh không hờn trách hay buộc tội. Mắt đỏ mọng và đầy tò mò.

Anh vuốt hai má cô, mỉm cười. “Em đã có một quãng thời gian khổ sở, đúng không?”, anh hỏi khẽ. “Liệu lúc này mà nói rằng một người đàn ông bình thường không cư xử với một phụ nữ, nhất là một cô bé còn trong trắng ngây thơ, theo cách bọn cục súc kia đã làm thì có hiệu quả gì không?”

“Em biết điều đó”, cô đáp. “Chỉ là báo chí và công chúng biến em thành một kẻ không hơn gì gái gọi. Em không phải như thế. Nhưng đó là cách người ta nghĩ về em. Nên em cứ chạy, và chạy, và trốn... nếu không nhờ Ed và bố cậu ấy, cùng với bạn em Jessica, em không biết mình phải xoay xở như thế nào. Em không còn gia đình.”

“Em còn mẹ mà”, anh nhắc. “Bà muốn gặp em. Nếu em chịu gặp bà, anh sẽ đưa em đến đó bất kỳ khi nào em muốn.”

Leslie ngập ngừng. “Anh biết là mẹ em vào tù vì tội sát nhân mà?”, cô hỏi.

“Anh biết.”

“Anh là người có danh tiếng ở đây đây”, cô nhắc.

“Ôi trời, em đang cố bảo vệ anh đấy à?”, anh hỏi kèm theo tiếng thở dài chế giễu. “Này, anh không quan tâm đến chuyện thiên hạ đàm tiếu đâu nhé. Nếu họ bàn tán về anh, có nghĩa là ai đó sẽ được họ để yên.” Anh lấy khăn lau hai bên má cô. “Nhưng em nhớ cho kĩ đây này, không một phóng viên nào dám tiếp cận anh nữa.” Anh trề môi. “Anh có thể đảm bảo sẽ có một phóng viên ở Houston phải chạy mất dép nếu lần tới còn trông thấy anh.”

Leslie bất ngờ vì để bảo vệ cô mà anh phải gặp rắc rối đến như thế. Cô ngồi yên trong lòng anh nhìn dăm dăm bằng đôi mắt như mắt mèo, mở to, dăm ươi và tò mò.

Đôi mắt ấy tác động đến anh một cách lạ lùng. Matt cảm thấy cơ thể mình hưởng ứng theo cảm giác ấy và anh muốn nín thở. Anh đặt cô xuống sofa trước khi cô nhận thấy anh đang bị kích thích.

Leslie sửng sốt vì sự đột ngột đó. Cô ngồi bên anh với vẻ mặt ngạc nhiên.

Matt đứng lên thật nhanh và quay đi, xoay lưng lại về phía cô. “Em uống cà phê nhé?”, anh hỏi cộc lốc.

Cô cựa quậy một chút, nhìn chằm chằm vào anh với sự tò mò không giấu giếm. “V... âng, cảm ơn anh.”

Anh đi tới điện thoại nội bộ gọi cô thư ký mang cà phê vào. Anh vẫn xoay lưng về phía Leslie, và cửa đi, ngay cả khi Edna mang cà phê vào và đặt lên cái bàn thấp trước sofa.

“Cảm ơn cô, Edna.”

“Không có gì, thưa sếp.” Cô nháy mắt với Leslie và cười trấn an, khẽ khàng đóng cửa lại sau lưng.

Leslie rót cà phê vào tách, nhìn anh mệt mỏi. “Anh không uống cà phê à?”

“Chưa”, anh nói nhỏ, cố làm dịu cơn kích động.

“Mùi thơm quá”.

“Ừ, nhưng lúc này người anh đang không ổn, đưa thêm cà phê vào là có chuyện ngay.”

Leslie không hiểu. Anh cảm thấy ánh mắt cô dán chặt vào lưng mình, anh quay lại bật cười. Anh thấy bất ngờ và cả thích thú khi nhận thấy cô không biết anh đang gặp phải rắc rối gì.

Anh đi lại sofa và ngồi xuống, lắc đầu khi cô đưa cho anh một tách đầy cà phê.

“Có gì không ổn sao?”, cô hỏi.

“Không có gì cả, bé yêu”, anh dài giọng. “Ngoại trừ việc Edna vừa cứu em khỏi gặp ‘rắc rối to’ đấy, mà em thậm chí còn không biết.”

Leslie nhìn chăm chăm vào đôi mắt hấp háy của Matt, bối rối tột độ.

“Thôi, không có gì đâu”, anh bật cười, nhấp một ngụm cà phê. “Một ngày khi ta biết nhau nhiều hơn, anh sẽ nói cho em hiểu.”

Leslie nhấp một ngụm cà phê và cười lơ đãng. “Từ lúc ở Houston về anh rất khác”

“Anh đã bị giáng cho một đòn chí mạng.” Anh đặt tách cà phê xuống, nhưng ánh mắt vẫn nán lại trên nó. “Anh không thể nhớ trước đây có bao giờ mình đối xử bất công với một người nào chưa, chứ đừng nói gì đến nhân viên. Anh thấy trong lòng không yên khi nhớ lại những gì đã nói và làm với em.” Anh nhăn mặt, vẫn không nhìn thẳng vào cô. “Lòng tự ái của anh bị đụng chạm khi em để Ed lại gần còn với anh thì em tìm cách tránh xa. Anh không bao giờ thôi tự hỏi tại sao.” Anh bật cười gượng gạo. “Gần như suốt những năm trưởng thành, đàn bà cứ tự nguyện lăn xả vào anh, ngay cả trước khi anh trở nên giàu có.” Anh liếc nhìn cô. “Nhưng anh không thể đến gần em, ngoại trừ một lần, trên sàn nhảy.” Mắt anh nheo nheo. “Và đêm hôm đó, em để anh vượt ve mình.”

Leslie cũng nhớ cảm giác của đôi mắt, đôi tay và đôi môi anh lên da thịt mình như thế nào. Cô hít một hơi thật sâu.

Anh chớp mắt. “Đây là lần đầu tiên, phải không?”

Cô nhìn lảng đi.

“Thậm chí anh còn làm vấy bẩn cả lần đó, những ký ức đẹp.” Anh nhìn xuống bàn tay mình. “Anh đã gây ra nhiều điều tệ hại quá, Leslie à. Anh không biết làm lại như thế nào cả.”

“Em cũng không biết nữa”, cô thú nhận. “Chuyện xảy ra với em ở Houston là một trải nghiệm vô cùng tồi tệ, giá mà lúc đó em lớn tuổi hơn, chín chắn hơn... Em đã từ bỏ mọi cuộc hẹn sau đó, vì trong đầu em lúc nào cũng liên tưởng sự gần gũi về thể xác với sự kiện kinh hoàng năm mười bảy tuổi. Em không thể chịu nổi khi đàn ông muốn hôn chúc em ngủ ngon. Em lùi ra xa và họ nghĩ em là một kiểu người kỳ quái gì đó.” Cô khép mắt lại và run rẩy.

“Kể anh nghe chuyện ông bác sĩ đi nào.”

Leslie lưỡng lự. “Ông ta chỉ biết qua những gì được nghe kể thôi, em đoán thế. Nhưng ông ta khiến em thấy mình giống như rác rưởi.” Cô quàng hai tay quanh ngực và cúi người về phía trước, “Ông ta lau vết thương và băng bó chân em. Ông ta nói rằng họ có thể gửi em trở lại bệnh viện từ nhà giam để lo phần còn lại.”

Matt lẩm bẩm đầy hằn học.

“Đương nhiên em đâu có vào nhà giam, mà là mẹ em. Cái chân đau không chịu nổi. Em không có bảo hiểm y tế, còn cha mẹ Jessica thì nghèo, nghèo lắm. Không ai có đủ tiền để phẫu thuật cho em. Em chỉ đủ tiền để đến gặp một bác sĩ ở phòng khám địa phương và ông ấy bó bột cho em, tự cho rằng mình đã làm đúng cách. Ông ấy không chụp X quang vì em không đủ tiền.”

“Em cũng may đấy vì chỗ xương gãy đó có thể chữa lại được”, anh nói, nhìn xuống khi nghĩ thầm trong lòng rằng những run rẩy của cô không chỉ là

cơn đau đớn từ chính sự việc đó mà cả cái hậu quả khôn khổ về sau nữa.

“Khi cái chân lành, em bị khập khiễng nhưng vẫn đi được.” Cô thở dài. “Rồi em ngã ngựa.” Cô lắc đầu.

“Anh thề là nếu biết trước anh sẽ không đời nào làm thế với em”, anh nói, nhìn vào mắt cô. “Anh rất căú, không chỉ bởi em cứ tránh xa anh, mà còn vì anh khiến cho em tự làm đau mình. Rồi ở buổi khiêu vũ nữa, chuyện thậm chí còn tệ hơn, khi anh nhận ra chính những bước nhảy nhanh đó đã gây ra cơn đau nghiêm trọng cho em.”

“Nhưng nhờ đau vậy lại hóa may đấy”, cô bảo, “vì nhờ thế em mới được phẫu thuật tử tế. Em thực sự rất biết ơn về điều đó”.

“Anh xin lỗi vì tất cả.” Anh mỉm cười nhìn diện mạo mới của cô. “Đôi kính hợp với em đấy. Chúng khiến mắt em to hơn.”

“Lúc trước em luôn đeo kính như thế này cho đến khi cánh phóng viên bắt đầu bán ý tưởng cho một bộ phim truyền hình về sự việc xảy ra. Em nhuộm tóc và đeo kính sát tròng, ăn mặc hết một bà góa, làm mọi điều có thể để thay đổi bề ngoài của mình. Nhưng Jacobsville là cơ may cuối cùng của em. Em nghĩ nếu bị phát hiện ở đây, thì ở bất kỳ nơi nào mình cũng bị lãn ra thôi.” Cô kéo váy phủ chỗ chân bó bột.

“Em không phải lo lắng về chuyện đó nữa”, anh nói. “Nhưng anh muốn cho luật sư của mình nói chuyện với mẹ em. Anh biết”, anh nói, khi cô ngược mặt lên nhìn anh lo âu, “thế có nghĩa là sẽ gọi lại nhiều ký ức không vui, nhưng ta có thể tìm cách giảm án cho bà hay thậm chí đề nghị được xét xử lại. Có những hoàn cảnh làm giảm nhẹ tội. Ngay cả một luật sư bào chữa công cũng không giỏi bằng một luật sư hình sự kinh nghiệm.”

“Anh hỏi bà chuyện đó chưa?”

Matt gật đầu. “Bà thậm chí không tỏ vẻ tán đồng hay phản đối. Bà bảo em đã chịu đựng đủ đau khổ vì bà rồi.”

Leslie cụp mắt lại, nhìn vẫn vợ xuống chiếc váy đang mặc trên người. “Nói đúng hơn là cả hai mẹ con em đều đau khổ. Nhưng em không thích cái ý nghĩ bà sẽ sống hết phần đời còn lại trong nhà giam.”

“Anh cũng vậy.” Anh chạm vào tóc cô. “Bà tóc vàng thực sự, phải không?”

“Vâng. Cha em tóc đen, hệt như em và cũng mắt xám. Mắt mẹ xanh da trời. Em đã luôn ước ao em có màu mắt giống mẹ.”

“Anh thích mắt em như thế này hơn.” Anh chạm vào gọng kính bằng kim loại.

“Kính và mọi thứ.”

“Anh không có vấn đề gì về thị giác đấy chứ?”, cô hỏi.

Anh bật cười. “Anh gặp khó khăn trong việc nhìn thấy những gì ngay bên dưới mũi mình, một cách rõ ràng.”

“Anh bị viễn thị à?”, cô hỏi, hiểu lầm ý anh.

Anh chạm ngón trỏ vào đôi môi mềm mại của cô và thôi cười. “Không. Anh đã tưởng nhầm vàng thành kim tuyến.”

Ngón tay của anh khiến cô cảm thấy căng thẳng. Cô lùi lại. Tay Matt rơi xuống và anh mỉm cười trước sự ngạc nhiên của cô.

“Không có gậy chuyện nữa đâu. Anh hứa mà.”

Đôi mắt thích thú của cô bắt gặp đôi mắt anh. “Thế có nghĩa là anh sẽ không hôn em lần nữa phải không?”, cô đánh bạo hỏi.

“Ồ, hôn nữa chứ”, anh đáp, vui vẻ. Anh khom người về phía trước. “Nhưng kể từ giờ phút này em sẽ phải đuổi theo anh đấy.”

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Leslie nhìn trân trân vào mắt anh rồi nhoẻn miệng cười. “Em, đuổi theo anh?”, cô hỏi.

Matt trề môi. “Chứ sao. Đàn ông lúc nào cũng chạy theo đàn bà, mệt lắm. Anh nghĩ mình muốn em chạy theo anh.”

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh mình trong bộ com lê còn Matt thì mặc đầm - buồn cười quá đi mất. Nhưng sự hoán đổi đó khiến cô thấy ám áp, như thể lòng cô chưa từng đóng băng vậy. Viễn cảnh được ôm Matt mang lại cho cô niềm vui tột cùng ngay cả khi quá khứ vẫn còn lớn vờn xung quanh. “Được, nhưng em không đưa anh đi xem bóng đá đâu đấy”, cô nói thêm, cố giữ mọi chuyện thật bình thường giữa họ, ngay lúc này.

Anh toét miệng cười. “Không sao. Ta có thể xem trên tivi cũng được mà.” Tia sáng trong đôi mắt cô khiến anh thấy nhẹ nhõm. “Giờ em thấy dễ chịu chưa nào?”, anh hỏi nhỏ.

Leslie gật đầu. “Em nghĩ khi bắt buộc thì ta cũng phải quen với bất kỳ điều gì”, cô nói về triết lý.

“Anh có thể viết cho em cuốn sách về điều đó”, anh nói cay đắng và cô nhớ lại quá khứ của anh - cuộc đời non trẻ của anh đánh dấu bởi nỗi buồn như vậy.

“Em tin là anh làm được”, cô đồng tình.

Anh chồm người về phía trước với tách cà phê vẫn còn trên tay. Anh có đôi tay đẹp, cô vẫn vợ nghĩ, rắn rỏi và có hình dáng đẹp. Cô nhớ lại lúc chính đôi tay đó đã ve vuốt lên người mình, lòng bỗng thấy nhộn nhạo.

“Chúng mình sẽ từ từ thôi nhé”, anh nói nhỏ. “Sẽ không có bất kỳ áp lực nào và anh sẽ không ‘ăn hiếp’ em nữa đâu. Mình sẽ đi theo nhịp điệu của

em.”

Leslie hơi lưỡng lự. Cứ từ từ theo như cách anh nói có thể sẽ không đi tới đâu và cô không thích cái ý nghĩ được hay chẳng chớ. Anh không thuộc tí người đàn ông ủng hộ hôn nhân và cô không thuộc kiểu phụ nữ của những chuyện tình qua đường. Cô rất băn khoăn không biết rốt cuộc trong đầu anh đang nghĩ gì về mối quan hệ giữa hai người, nhưng lại không đủ bạo dạn để hỏi. Thật dễ chịu khi có anh như thế này, dịu dàng và đầy quan tâm. Từ trước đến nay cô không nhận được nhiều âu yếm dịu dàng từ người khác và cô thèm khát điều đó.

Matt đột nhiên liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ bằng vàng trên cổ tay và cau mày.

“Lẽ ra anh phải ở Fort Worth một giờ trước để họp với một vài chủ trại rồi.” Anh nhìn cô trách yêu. “Xem em gây ra chuyện gì cho anh này”, anh lầm bầm. “Anh thậm chí không còn nghĩ đâu ra đấy nữa.”

Leslie mỉm cười dịu dàng. “Em thích vậy.”

Anh bật cười, uống nốt chỗ cà phê rồi đặt cái tách xuống. “Trẻ còn hơn không, nhỉ.” Anh cúi xuống hôn cô, rất dịu dàng. Có tia sáng ấm áp mới bùng lên trong mắt anh khiến cô cảm thấy người như được truyền thêm một luồng sinh lực mới.

“Đừng có gây rắc rối gì lúc anh đi khỏi đây nhé.”

Leslie nhướn mày. “Ồ, gì ghê vậy.”

Anh gật đầu. “Em chưa từng gây ra bất kỳ lỗi lầm nào, đúng không?”

“Chỉ ngu ngốc và cả tin thôi.”

Mắt anh sa sầm. “Chuyện xảy ra không phải lỗi của em. Đó là ý nghĩ đầu tiên ta cần sửa.”

“Lần đầu tiên trong đời mình em đã si mê đến cuồng dại”, cô nói thật lòng.
“Chắc em đã hành xử như thế nào đó khiến anh ta tưởng lầm...”

Anh đặt ngón cái lên đôi môi mềm mại của cô. “Leslie này, có người đàn ông trưởng thành đứng đắn nào lại hưởng ứng những tín hiệu cho dù là rõ ràng từ một cô gái vị thành niên chứ?”

Đây là một câu hỏi hay. Nó giúp cô nhìn sự việc đã xảy ra theo một góc độ khác.

Anh rê rê ngón cái lên môi cô thật lâu, thật âu yếm rồi đột ngột dừng lại đưa tay nghịch nghịch ngọn tóc ngắn của cô.

“Nghĩ về điều đó đi. Em cũng có thể tự hỏi rằng người nghiện thường không ý thức được những việc họ đang làm. Chỉ là em xuất hiện không đúng lúc và sai chỗ thôi.” Leslie chỉnh lại đôi kính vì nó trễ xuống mũi.
“Chắc là vậy.”

“Anh sẽ ở lại Fort Worth qua đêm đấy, nhưng tối mai ta có thể đi ra ngoài ăn tối chứ nhỉ?”, anh hỏi thăm dò.

Leslie đưa mắt nhìn chỗ chân bó bột. “Em có thể hình dung thấy mình lúc đó rồi đấy, tập tễnh đi loanh quanh trong chiếc đầm xinh xắn.”

Anh bật cười. “Anh không quan tâm nếu em không quan tâm.”

Từ trước đến giờ cô chưa từng có một cuộc hẹn hò thực sự, ngoại trừ những buổi tối đi chơi cùng Ed, với tư cách là người anh em hơn là bạn trai. Mắt cô bừng sáng. “Em muốn đi chơi với anh, nếu anh thực sự muốn như thế.”

“Anh muốn thực.”

“Vậy thì được thôi.”

Anh cười toe, “Tốt rồi”.

Leslie không thể thôi nhìn vào đôi mắt đen dẹt dài của anh. Có cảm giác như giữa hai người có một luồng điện xẹt qua. Thật sung sướng biết bao nhiều khi trao nhau ánh nhìn thân thiết như thế. Mặt cô đỏ lên. Anh nhướn mày và mỉm cười tinh quái.

“Không phải lúc này”, anh nói bằng giọng trầm đục khiến mặt cô càng đỏ hơn và quay người đi ra cửa.

Anh mở cửa. “Edna, mai tôi mới về nhé”, anh nói với cô thư ký.

“Vâng, thưa sếp.”

Anh không nhìn lại. Cửa bên ngoài mở và đóng lại. Leslie đứng lên chật vật và đi ra cửa. “Chị có muốn em dọn dẹp chỗ này không?”, cô hỏi Edna.

Cô thư ký lớn tuổi hơn chỉ mỉm cười. “Trời, không. Cô cứ quay lại làm việc của mình đi, cô Murry. Cái chân thế nào rồi?”

“Chưa ổn lắm”, cô đáp, đưa mắt nhìn xuống chân. “Nhưng sẽ rất tuyệt khi không còn khập khiễng nữa. Em rất biết ơn sếp Calwell vì đã mời bác sĩ khám cho em.”

“Sếp là người tốt”, cô thư ký nói kèm theo một nụ cười. “Và cũng là ông chủ tốt nữa. Có lúc nóng nảy, nhưng ai mà chả vậy.”

“Vâng.”

Leslie tập tễnh dọc theo hành lang về lại văn phòng mình. Ed đi ra khi nghe thấy cô sột soạt mở giấy tờ và nhướn mày. “Ổn hơn chứ?”, cậu hỏi.

Cô gật đầu. “Gần đây tớ mít ướt quá. Chẳng hiểu tại sao nữa.”

“Nhiều người cũng hay nói như cậu vậy”, Ed đánh bạo trêu Leslie rồi mỉm cười hiền lành. “Matt đâu có quá tệ, đúng không?”

Leslie lắc đầu. “Anh ấy không như tớ nghĩ lúc đầu.”

“Cậu sẽ dần thích anh ấy cho mà xem”, Ed nói. Cậu trở vào văn phòng mình lấy tập hồ sơ trên bàn, mang ra và ngồi lên mép bàn cô. “Tớ cần cậu trả lời cái này. Giờ đã sẵn sàng làm việc rồi chứ?”

Leslie gật đầu. “Hắn rồi.”

Matt trở về muộn vào sáng hôm sau và đi thẳng tới văn phòng của Leslie luôn. “Gọi cho Karla Smith và hỏi liệu cô ấy có làm thay cho em được không”, anh nói nhanh. “Em và anh sẽ nghỉ chiều nay.”

“Em và anh?”, cô hỏi, ngạc nhiên đầy thích thú. “Mình sẽ làm gì?”

“Không hỏi”, Matt nói, cười cười. Anh bấm phím gọi máy nội bộ và nói với Ed anh mượn thư ký của cậu và quay lại trong khi Leslie đang nói với Karla trên điện thoại bảo cô ấy đến văn phòng Ed.

Không mất nhiều thời gian để sắp xếp mọi việc. Chỉ vài phút sau cô đã ngồi bên cạnh Matt trong chiếc Jaguar lướt trên đường cao tốc với tốc độ trong giới hạn cho phép.

“Ta đi đâu đây anh?”, cô hỏi, không giấu được sự hào hứng.

Matt cười thật tươi, liếc nhìn cô trong chiếc đầm không tay màu xanh. Anh thích mái tóc đen ngắn của cô. Thậm chí thích luôn cả đôi kính.

“Anh muốn mang đến cho em một bất ngờ”, anh nói. “Hi vọng em sẽ thích”, anh nói với giọng hơi nghiêm túc.

“Đừng có nói là anh đưa em đi xem tất cả những con rắn to ở sở thú đấy nhé”, cô đùa.

“Em thích rắn à?”, anh hỏi bất ngờ.

“Không hẳn. Nhưng đó sẽ là một điều bất ngờ mà em không thực sự thích”, cô nói thêm.

“Không rắn.”

“Tốt.”

Anh cho xe chạy vào làn đường xin vượt và vượt lên vài chiếc khác để vào làn số bốn.

“Đường này đến Houston mà”, cô nói, chỉ vào biển hiệu trên đường.

“Chính thế.”

Leslie nghịch nghịch thắt lưng an toàn. “Matt, quả thực là em không thích Houston.”

“Anh biết chứ.” Anh đưa mắt nhìn cô.

“Ta đi thăm mẹ em.”

Leslie hít một hơi thật sâu. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Anh đưa tay đặt lên hai bàn tay cô bóp nhẹ. “Có nhớ Ed nói gì không? Đừng bao giờ né tránh rắc rối”, anh nói nhẹ nhàng. “Luôn đối diện với nó. Em và mẹ đã không gặp nhau năm năm nay rồi. Em không nghĩ đã đến lúc cần xua tan bóng ma quá khứ đi hay sao?”

Leslie thấy kém thoải mái và không giấu được cảm xúc đó. “Lần cuối cùng em trông thấy mẹ là ở tòa án, nơi người ta đọc lời tuyên án dành cho bà. Mẹ thậm chí còn không nhìn em.”

“Bà thấy xấu hổ mà, Leslie.”

Leslie ngơ ngác, cau mày nhìn anh. “Xấu hổ.”

“Bà không dùng nhiều thuốc, nhưng chắc chắn là có nghiện. Bà đã có ít thuốc trong người trước khi trở về căn hộ rồi trông thấy em và người tình của mình. Thuốc đã khiến bà mất tự chủ. Bà kể anh nghe rằng bà thậm chí không còn nhớ làm thế nào mà cây súng vào được tay mình, điều kế tiếp bà biết là người tình của mình đã chết còn em thì đầy máu me nằm trên sàn. Bà chỉ nhớ mang máng cảnh sát tới áp giải mình đi.” Anh mím môi. “Những gì

bà nhớ lại là khi đã vào nhà giam và được kể lại. Không, bà không nhìn em trong suốt hôm xử án và cả sau này nữa. Không phải bà trách móc gì em. Bà trách chính mình vì quá cả tin và dễ bị cuốn theo những lời nói đường mật, lừa dối của một tên buôn bán ma túy giả vờ yêu bà để đổi lại được một chốn nương thân.”

Leslie không thích những ký ức đó. Cô và mẹ chưa khi nào thực sự gần gũi, nhưng khi nhìn lại, cô nhớ rằng mình đã lạnh lùng và khó gần đến thế nào, nhất là sau cái chết của cha.

Anh lại khẽ bóp tay cô. “Anh sẽ ở bên cạnh em mọi lúc em cần”, anh nói dứt khoát. “Dù cho điều gì xảy ra, anh cũng sẽ không khác đi. Anh chỉ cố làm mọi việc dễ dàng hơn cho em thôi.”

“Có thể mẹ không muốn gặp em”, cô ướm lời.

“Bà muốn đấy”, anh cười. “Rất muốn. Bà nhận thấy mình không còn nhiều thời gian nữa rồi.”

Leslie cắn cắn môi dưới. “Em chưa bao giờ nhận thấy bà có bệnh tim.”

“Có thể lúc trước thì không, nhưng từ khi bà bắt đầu dùng một lượng lớn ma túy. Cơ thể con người chỉ nhận được ma túy trong giới hạn nào đó thôi, quá mức nó sẽ biểu tình.” Anh nhìn cô. “Giờ bà cũng ổn rồi. Bà chỉ phải giữ tâm trạng tốt. Nhưng anh vẫn nghĩ mình có thể làm điều gì đó cho bà.”

“Một phiên tòa xét xử mới chỉ khiến bà căng thẳng thôi.”

“Ừ”, anh đồng tình. “Nhưng đấy không phải là kiểu stress gây hại. Biết đâu, Chúa phù hộ, bà sẽ được tha sớm hơn thời gian quy định.”

Leslie chỉ biết gật đầu. Phần khó khăn nằm ngay đằng trước; buổi đoàn tụ mà cô thậm chí không chắc là mình muốn hay không. Nhưng có vẻ như Matt nhất quyết cô phải gặp mẹ mình cho bằng được.

Vào nhà giam thật phức tạp, Leslie ngay lập tức nhận thấy như vậy. Có đủ loại chốt kiểm tra và hệ thống an toàn thiết kế để bảo vệ thân nhân đến thăm phạm nhân. Leslie hơi rùng mình khi đi dọc theo hành lang đến căn phòng nơi phạm nhân được phép gặp người thân. Đối với cô, ý nghĩ mất tự do cũng gần giống như cái chết treo lơ lửng trước mặt. Cô tự hỏi mẹ mình có cảm giác tương tự hay không.

Có một dãy ghế dài tại những căn phòng nhỏ, ngăn cách giữa phạm nhân và người đến thăm bằng một tường kính dài. Có một ô cửa nhỏ xíu trên tường kính, được chằng dây kim loại để hai bên có thể nói chuyện với nhau. Matt nói gì đó với viên quản giáo và ra hiệu cho Leslie vào một trong mấy căn phòng, ngồi trên ghế tựa ở đây. Qua lớp kính, cô có thể trông thấy một cánh cửa đóng kín phía bên kia căn phòng rộng.

Khi quan sát, cô có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp che chở của Matt trên vai. Cửa bật mở và một người phụ nữ tóc vàng cắt thật ngắn, thân hình gầy guộc xuất hiện với một bảo vệ áp tải bên cạnh. Bà đi thẳng đến căn phòng nhỏ nơi Leslie đang ngồi và ngược mắt nhìn lên khuôn mặt căng thẳng phía bên kia lớp kính. Đôi mắt xanh nhạt của bà đầy u uẩn và nghi hoặc. Đôi tay gầy guộc run rẩy.

“Chào con, Leslie”, bà thốt ra từng lời.

Leslie chỉ ngồi đó một lúc, tim đập loạn xạ. Người đàn bà gầy guộc với những nếp nhăn trĩu nặng hằn đầy trên khuôn mặt và đôi mắt xanh đờm buồn chỉ là cái bóng của người mẹ mà cô còn nhớ được. Những đường gân tay nổi rõ vì những năm tháng tiêm chích ma túy.

Marie mỉm cười gượng gạo. “Mẹ biết thế này là sai lầm”, bà nói với giọng khàn khàn. “Mẹ xin lỗi...” Bà dợm đứng lên.

“Đợi đã”, Leslie thốt lên, nhăn mặt. Cô không biết nói gì cả. Những năm tháng qua đã khiến người phụ nữ đứng trước mặt cô đây kịp biến thành người xa lạ.

Matt tiến lại phía sau lưng, đặt cả hai bàn tay lên vai cô, giúp cô thêm sức mạnh.

“Bình tĩnh đi em”, anh nói khẽ. “Sẽ ổn thôi.”

Marie hơi khựng lại khi để ý thấy Matt thân mật chạm vào vai Leslie, còn Leslie thì không có người lại hay phản đối gì. Bà đưa mắt nhìn Matt và anh mỉm cười.

Marie ngập ngừng rồi cũng cười đáp trả. Nụ cười khiến cho những nếp nhăn trên khuôn mặt bà giãn ra và trông bà như trẻ hơn. Bà nhìn vào đôi mắt cô con gái và ánh mắt dịu lại. “Mẹ quý sắp của con đấy”, bà nói.

Leslie mỉm cười. “Con cũng quý anh ấy”, cô thú nhận.

Bà ngập ngừng. “Mẹ không biết bắt đầu từ đâu”, bà bắt đầu giọng khàn khàn. “Mẹ đã tập đi tập lại nhưng cũng không tìm đâu ra lời.” Đôi mắt xanh nhạt của bà lướt khắp khuôn mặt Leslie, như thể bà đang cố hồi tưởng lại quá khứ. Bà chớp chớp mắt so sánh nó với khuôn mặt rúm ró lại vì sợ hãi vào cái đêm cách đây năm năm. “Mẹ đã phạm nhiều sai lầm, Leslie à. Sai lầm lớn nhất của mẹ là đặt nhu cầu của riêng mình lên trên bất kỳ của ai khác. Đó luôn là điều mẹ muốn, là điều mẹ cần. Ngay cả khi mẹ bắt đầu dùng ma túy, tất cả những gì mẹ nghĩ trong đầu là làm thế nào để bản thân được thỏa mãn.” Bà lắc đầu. “Sự ích kỷ có một cái giá quá đắt. Mẹ xin lỗi vì đã bắt con phải trả cái giá đó cho mẹ. Thậm chí mẹ không dám nhìn con vào hôm xử án, sau những loạt bài xuất hiện trên báo. Mẹ thật xấu hổ đã đẩy con vào hoàn cảnh trở trêu. Mẹ nghĩ về con, một thân một mình, phải cố gắng đương đầu với cả nửa bang biết những chuyện xảy ra trong gia đình mình...”, bà hít một hơi thật sâu, đầy khó khăn và có vẻ như sắp ngã quỵ. “Thậm chí mẹ cũng không dám nói với con hãy tha thứ cho mình. Nhưng mẹ muốn gặp con, ngay cả khi chỉ một lần này, để nói cho con biết rằng mẹ rất hối hận về tất cả.”

Nét mặt đau đớn của mẹ khiến Leslie thấy đau lòng, cô không hề nhận biết được rằng mẹ mình lại thấy hối hận. Bao nhiêu năm qua hai mẹ con không hề liên lạc. Giờ cô đã biết rằng những gì Matt nói về sự im lặng của mẹ cô đều là sự thật. Marie quá xấu hổ để có thể đối diện với con gái mình, ngay cả lúc này. Điều này khiến vết thương trong lòng cô dịu đi một chút. “Con không biết mẹ dùng ma túy”, Leslie đột ngột lên tiếng.

Giọng nói của cô khiến Marie ngược mắt nhìn lên và lần đầu tiên le lói một tia hi vọng. “Mẹ chưa khi nào dùng ma túy khi có con bên cạnh”, bà nói khẽ. “Nhưng chuyện này xảy ra cũng lâu rồi, khoảng thời gian cha con... mất.” Tia sáng trong mắt bà dường như mờ đi. “Con đã đổ lỗi cho mẹ về cái chết của ông ấy và con đúng. Ông ấy không thể sống nổi với những gì mẹ muốn ông ấy làm. Ông ấy không thể cung phụng cho mẹ tất cả những thứ mẹ nghĩ là mình xứng đáng được hưởng.” Bà nhìn xuống mặt bàn trước mặt. “Ông ấy là người tử tế, tốt bụng. Lẽ ra mẹ nên biết quý trọng ông ấy. Cho đến khi ông ấy mất đi, mẹ mới nhận ra ông ấy có ý nghĩa như thế nào đối với mình. Mà như thế thì đã quá muộn.” Bà cười chua chát. “Từ đó trở đi, mọi thứ cứ trôi xuôi. Mẹ không quan tâm điều gì nữa, về bản thân mình hay về con và mẹ nghiện nặng hơn. Mẹ đã gặp Mike trong tình trạng như thế. Chắc là con biết rằng anh ta cung cấp ma túy cho mẹ.”

“Matt biết đấy”, Leslie chữa lại.

Marie ngược mắt lên nhìn Matt, lúc này giờ vẫn đứng sau lưng Leslie. “Đừng để bọn họ làm tổn thương con bé nữa”, bà khẽ khấn cầu. “Đừng để gã phóng viên đó khiến con bé phải trốn chạy nữa. Nó chịu đựng thế là đủ rồi.”

“Mẹ cũng vậy mà”, Leslie đột ngột cất tiếng, thấy xúc động đến nghẹn lời trước sự quan tâm của mẹ. “Matt nói... anh ấy nghĩ luật sư của mình có thể yêu cầu xét xử lại vụ án đó.”

Marie khựng người, mắt bà sáng lên, rồi đột ngột xua tay. “Không!”, bà nói dứt khoát. “Mẹ phải trả giá cho những gì mình đã gây ra.”

“Đúng là thế”, Leslie nói. “Nhưng những gì mẹ làm...” Cô ngập ngừng. “Những gì mẹ làm là do bất ngờ và quá nóng giận, chẳng phải sao? Mẹ không hề định trước. Con không biết nhiều về luật, nhưng con biết giết người mà có sắp đặt trước thì bị tội rất nặng. Mẹ đâu có ý định giết Mike.” Người mẹ đưa cặp mắt u buồn nhìn cô con gái qua lớp tường kính. “Con thật vị tha, Leslie”, bà nói khẽ. “Rất vị tha, khi mà mẹ đã gây ra cho con những khổ đau như vậy.”

“Cả mẹ và con đều phải trả giá”, cô đồng tình.

“Con đang bó bột chân”, người mẹ đột ngột lên tiếng. “Sao thế?”

“Con bị ngã ngựa ấy mà”, Leslie nói và có cảm giác Matt bóp nhẹ nơi vai, như thể anh đang nhớ lại lý do cô ngã ngựa. Cô vuốt nhẹ tay anh. “Cũng may đó mẹ vì Matt đã mời một bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình đến khám và bó bột lại cho con.”

“Cậu biết chân con bé từng bị thương ra sao phải không?”, người mẹ hỏi Matt kèm theo nụ cười buồn.

“Vâng”, anh đáp. Giọng anh có vẻ căng thẳng. Cái cách Leslie dịu dàng đặt bàn tay lên tay anh đầy quan tâm khiến lòng anh xao động. Đây là lần đầu tiên cô tự nguyện chạm vào anh và đầu anh ong ong.

“Chuyện này cũng khiến lương tâm mẹ cắn rứt suốt những năm tháng qua”, người đàn bà đau khổ nói với con gái mình. “Mẹ rất mừng là con đã phẫu thuật.”

“Con rất tiếc vì mẹ phải chịu đựng như thế này”, Leslie nói với sự thương cảm thực sự. “Con cũng đã muốn đến thăm mẹ mấy năm trước rồi, nhưng con nghĩ... con nghĩ mẹ ghét con”, cô nói thêm giọng khàn đi, “vì chuyện xảy ra với Mike”.

“Ôi, Leslie!”, Marie đưa hai tay ôm lấy mặt và hai vai rung lên. Bà bật khóc nức nở, trong khi cô con gái ngồi trân trân nhìn mẹ không biết nên làm gì.

Sau chừng một phút, bà gạt nước mắt khỏi đôi mắt đỏ mọng. “Không, mẹ đâu có ghét con! Mẹ chưa bao giờ đổ lỗi cho con!” Marie nói với giọng vụn vỡ, nghẹn ngào. “Làm thế nào mẹ có thể ghét con vì một điều hoàn toàn không phải là lỗi của con? Mẹ không phải là người mẹ tốt. Mẹ đã đẩy con vào nguy hiểm kể từ khi bắt đầu dùng ma túy. Mẹ đã hủy hoại cuộc đời của con. Từ chỗ cho Mike vào nhà mình ở, mẹ vô tình khởi sự cho hành động đê tiện của Mike và đám bạn của anh ta với con. Con gái tội nghiệp của mẹ”, bà nghẹn ngào. “Con vẫn còn quá nhỏ, quá ngây thơ, để chịu đựng cách đối xử như thế từ đàn ông...” Bà nghẹn lời. “Đó là lý do tại sao mẹ không có quyền đòi hỏi con đến thăm, tại sao mẹ không viết thư hay điện thoại. Mẹ nghĩ con ghét mẹ!”

Leslie bấu chặt vào bàn tay Matt đang đặt trên vai mình, muốn lấy thêm sức mạnh từ sự hiện diện của anh. “Con không ghét mẹ”, cô nói chậm rãi. “Con rất tiếc là hai mẹ con mình đã không thể nói chuyện cùng nhau, tại phiên xử án. Con... đổ lỗi cho mẹ về cái chết của cha.” Cô thú nhận. “Nhưng con còn quá nhỏ khi sự việc xảy ra, trong khi mẹ và con lại chưa bao giờ thực sự gần gũi. Nếu mẹ con mình...”

“Ta không thể thay đổi chuyện đã xảy ra”, người mẹ mỉm cười dăm chiêu. “Nhưng nếu con có thể tha thứ cho mẹ thì như thế này cũng đáng.” Những ngón tay dài của bà mân mê ống nghe với vẻ bồn chồn. Đôi mắt đau đáu nhìn vào mắt Leslie. “Nếu con có thể tha thứ cho mẹ thì không còn gì bằng!”

Leslie cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại khi nhìn mẹ và nhận thấy sự thay đổi nơi bà. “Đương nhiên là con có thể.” Cô cắn môi. “Mẹ khỏe không? Sức khỏe mẹ tốt không?”

“Mẹ bị yếu tim, có lẽ bởi số ma túy đã dùng suốt thời gian qua”, Marie nói với giọng đều đều. “Mẹ có uống thuốc và thấy cũng đỡ. Mẹ sẽ ổn thôi mà, Leslie.” Bà nhìn chăm chăm vào con gái. “Mẹ mong con cũng sẽ ổn, giờ thì

con sẽ không bị gã phóng viên nọ tìm kiếm nữa. Cảm ơn con vì đã đến thăm mẹ.”

“Con cũng rất vui vì đến thăm mẹ”, Leslie nói thực lòng. “Con sẽ viết thư và đến thăm mẹ khi có thể. Những luật sư của Matt có thể tiến hành làm gì đó cho mẹ. Để họ cố thử xem.”

Người mẹ đưa mắt lo lắng nhìn Matt, vẻ ngập ngừng.

Hai tay anh bóp nhẹ lên vai Leslie. “Cháu sẽ chăm sóc cô ấy”, anh nói với Marie và biết rằng bà hiểu điều mình nói. Không ai có thể gây phiền phức gì cho Leslie nữa, khi nào anh còn sống. Anh có quyền và anh sẽ dùng nó bảo vệ con gái bà. Bà thấy nhẹ lòng.

“VẬY thì tốt quá”, bà đáp. “Cảm ơn vì đã cố gắng giúp bác, dù chuyện chưa tới đâu.”

Matt mỉm cười. “Phép lạ vẫn thường xảy ra mà”, anh nói, nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của Leslie đang vỗ về tay mình.

“Con có thể nương tựa vào cậu ấy”, người mẹ nói với Leslie giọng nhiệt thành. “Nếu mẹ mà có người đàn ông quan tâm săn sóc mình như vậy thì hẳn hôm nay đời mẹ đã không tan nát thế này.”

Leslie đỏ mặt. Mẹ cô nói như thể cô có cơ hội nắm giữ Matt không bằng. Thật buồn cười. Anh ấy có thể cảm thấy có lỗi với cô và thông cảm với cô, thậm chí còn hối hận nữa, nhưng có vẻ như mẹ cô nhầm lẫn sự quan tâm của anh là tình yêu. Không phải đâu.

Matt cúi người sát vào Leslie nói. “Không đâu ạ”, Matt nói với giọng ngạc nhiên nhưng nghiêm túc. “Phụ nữ như Leslie hiếm lắm.”

Marie cười thật tươi, “Ừ, đúng vậy. Nó rất đặc biệt. Tự lo cho bản thân mình, né Leslie. Mẹ... mẹ rất yêu con, cho dù có vẻ như không phải như vậy.”

Leslie thấy hai mắt cay cay. “Con cũng yêu mẹ”, cô nói khó khăn, không thể nói hết cảm xúc của mình thành lời được.

Mẹ cô cũng không nói được gì thêm. Hai mắt bà bừng sáng và nụ cười run rẩy. Bà chỉ gật đầu. Sau một hồi nhìn con gái thật lâu, bà đứng lên đi ra cửa.

Leslie ngồi lại chừng một phút, dõi theo cho đến khi mẹ cô khuất bóng. Đôi tay rần rỏi của Matt bóp khế vai cô.

“Đi nào, bé yêu”, anh nói dịu dàng, rồi dúi chiếc khăn vào tay Leslie khi đưa cô ra ngoài.

Sự dịu dàng nơi anh là một thứ vũ khí gây chết người, cô nghĩ. Gần như đau đớn khi có trải nghiệm đó, nhất là khi cô biết rằng chuyện này sẽ không kéo dài. Anh tốt bụng và hiện giờ đang cố sửa chữa sai lầm của mình. Nhưng tốt hơn là cô không nên quá nặng lòng với những hành động của anh. Hãy cứ để được ngày nào hay ngày nấy và chỉ sống cho hiện tại thôi.

Leslie không nói gì suốt quãng đường ra bãi đậu xe. Còn Matt thì hút một điếu xì gà, một tay đút túi quần, đôi mắt nheo nheo tư lự khi sải bước bên cạnh Leslie cho đến khi ra đến xe. Anh nhấn nút trên cái điều khiển và khóa cửa bật mở.

“Cảm ơn anh vì đã đưa em đến đây”, Leslie nói khi đứng bên cạnh cửa ghế phụ, ánh mắt cô đầy vẻ biết ơn khi ngược lên nhìn anh. “Em thực sự rất vui vì đã đến đây, dù rằng thoát đầu em không muốn.”

Matt ngăn cô lại khi cô định mở cửa xe và tiến lại gần cô hơn, để cô đứng giữa thân hình to cao vạm vỡ của anh và chiếc xe. Ánh mắt anh nhìn vào mắt cô chăm chú.

Ánh mắt ấy đập xuống đôi môi mềm mại của cô và ánh nhìn ráo riết đó khiến cô bất giác hé môi. Mạch máu trong người cô chạy điên cuồng. Phản ứng của cô mỗi khi anh đến gần luôn luôn là căng thẳng nhưng cô có thể

cảm thấy môi anh trên cơ thể mình khi nhìn anh. Cô thấy sợ hãi trước ham muốn đầy dục tính đó của mình.

Anh ngược mắt lên và trông thấy biểu hiện đó trong đôi mắt màu xám dịu dàng chứa đựng sự sùng sốt của cô. Chỗ cơ nơi quai hàm anh chuyển động và có vẻ như anh đang cố kiềm chế.

Quanh họ, bãi đậu xe vắng ngắt. Không gian im ắng ngoại trừ tiếng xe cộ ngoài đường và tiếng nhịp tim đập rộn ràng hồi hả của Leslie khi cô nhìn đắm đắm vào đôi mắt đen sáng lấp lánh của Matt.

Anh bước tới một bước lại gần cô, cố ý điều chỉnh cơ thể sao cho một bên chân dài cường tráng lách nhẹ vào giữa một bên chân thon mảnh của cô và chân bó bột bên kia.

“Matt?”, cô thì thào, giọng khàn đi.

Anh nheo nheo mắt, đưa tay kia lên vuốt ve một bên má đang đỏ bừng lên của Leslie. Ngón tay cái đỡ lấy cằm cô nâng lên. Anh dịch chân ấn nhẹ vào giữa hai đùi cô khiến cô thở dốc.

Sự ngạo mạn thể hiện không chỉ qua cái cách anh chạm vào cô mà còn qua ánh nhìn của anh. Anh hoàn toàn có thể chiếm được cô khi tiếp cận theo cách này, và bằng ngàn ấy kinh nghiệm với đàn bà, anh chắc chắn biết rõ điều đó.

“Gần như tất cả đàn bà giả vờ thể hiện những điều không phải của bản thân mình”, anh lẩm bẩm bắt chuyện. “Họ giả vờ rụt rè, bẽn lẽn, khiêu khích, họ làm quá lên những hưởng ứng của mình. Với em, tất cả đều thực. Anh có thể nhìn em và thấy được mọi điều em đang nghĩ. Em không cố giấu giếm hay biện bạch. Mọi thứ đều rõ ràng.”

Leslie há hốc miệng. Cô đang cảm thấy khó thở và không biết phải nói gì.

Anh cúi đầu xuống thấp một chút, để cô có thể cảm thấy hơi thở của anh phả lên môi mình. “Em không thể hình dung được anh sung sướng đến thế

nào khi thấy em thế này đâu. Anh thấy mình như bay lên chín tầng mây ấy.”

“Tại sao?”, cô thì thào, giọng đứt quãng.

Anh đưa môi xuống gần môi cô, cọ nhẹ, nghịch nghịch môi cô. “Vì mỗi lần anh chạm vào em, em luôn sẵn sàng hưởng ứng như kiểu dâng tế thiếu nữ đồng trinh. Anh nhớ vị ngọt khuôn ngực em, những tiếng kêu nhỏ bật ra từ cổ họng em khi anh ấn em xuống bên dưới thân mình.” Matt chuyển động thân người áp sát hơn nữa vào cô, chậm rãi và có chủ ý, để cô cảm thấy được sự hưởng ứng của anh lúc này. “Anh muốn cởi hết quần áo em ra, nhẹ nhàng đi vào trong em trên tấm khăn trải giường trắng tinh ấm áp...”, Matt thì thào nựng nịu áp chặt đôi môi đầy ham muốn của mình lên đôi môi mềm mại của cô.

Leslie thốt lên một tiếng kêu khàn nho nhỏ khi hình dung những điều anh vừa nói, nghĩ đến cảnh tượng đó trong đầu và người cô dâng lên ham muốn. Nói với một phụ nữ những điều ghê gớm, gây choáng váng như thế thì thật là...!

Leslie bấu chặt tay vào hai cánh tay anh, nâng người lên hưởng ứng và áp chặt môi vào môi anh hơn nữa làm thành một nụ hôn cuồng say. Sự cuồng nhiệt đến bất ngờ và dâng cao ngùn ngụt. Cô rên rỉ đứt quãng và hai chân run lẩy bẩy.

Anh rên lên, giọng khàn đặc. Trong một vài giây, môi anh chiếm lấy môi cô ngẫu nhiên. Anh phải giằng mình ra khỏi cô, và khi làm vậy, toàn bộ thân người anh dường như run lên bần bật. Hai bên gò má anh ửng đỏ và đôi mắt sáng long lanh.

Leslie yêu nét mặt ấy. Cô yêu hai bàn tay run rẩy đang ôm lấy khuôn mặt mình. Cô ghéch cằm lên và thấy hai mắt cay cay vì sung sướng đến phát khóc.

“Em có thích với anh như thế này không?”, anh đột nhiên hỏi.

“Có”, cô nói, có điều gì đó cuộn lên trong cô như thủy triều đang dâng. Cô nhìn mạch máu nơi cổ họng anh, chuyển động phập phồng của lớp áo sơ mi bên dưới làn áo vét. Ánh mắt cô táo bạo hạ xuống bên dưới nơi hiển hiện rõ ràng sự ham muốn đang chiếm lấy anh.

Anh hít một hơi thật sâu khi quan sát ánh mắt cô lướt xuống bên dưới và nấn ná tại đó. Toàn bộ thân người anh run lên không kiềm chế được, như thể đang lên cơn sốt cao.

Leslie đưa ánh mắt lên nhìn vào mắt anh âu yếm. Cô có thể cảm thấy được, nếm được sự ham muốn của anh.

Cô đưa hai tay lên ngực anh và áp chặt vào những múi cơ ấm áp bên dưới làn áo sơ mi, cảm thấy được cụm lông mềm mại bên trong. Anh không cố ngăn cô lại và cô nhớ những điều anh đã nói với mình trong văn phòng, rằng cô sẽ phải chạy theo anh suốt.Ồ, sao lại không? Dù sớm hay muộn gì cô cũng phải tìm cho ra giới hạn khả năng của mình. Có vẻ như giờ cũng là thời điểm thích hợp rồi đây, mặc kệ xung quanh. Ngượng ngập, dè dặt, cô đưa hai tay run run trượt xuống thắt lưng của anh và nấn ná ở đấy.

Matt nghiêng chặt quai hàm. Anh không chống đỡ nổi. Liệu cô có biết không? Hai tay cô di chuyển chậm chậm qua thắt lưng và xuống bên dưới thêm chừng một phân rồi lại nấn ná ở đấy. Anh chau mày, cổ họng thoát ra một tiếng gừ hung bạo khi cố kiểm soát mình.

Anh dường như hóa đá. Khuôn mặt đanh cứng, gầy gầy của anh không biểu lộ một cảm xúc gì nhưng ánh mắt anh lóe sáng hoang dại.

“Cứ tiếp tục nếu em muốn. Nhưng nếu em chạm vào chỗ đó”, anh nói với giọng khàn khàn đứt quãng, “Anh sẽ đẩy em áp lưng vào xe, tốc váy em lên và lập tức chiếm lấy em ngay bãi đậu xe này đây. Anh cũng sẽ không quan tâm nếu cả sở cảnh sát túa ra xem đâu!”.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Câu nói đầy hăm dọa của Matt khiến Leslie bừng tỉnh. Cô giật mình rụt hai tay lại.

“Ôi trời!”, cô thốt lên, điếng người khi nhận ra việc mình vừa làm.

Matt nhắm mắt dựa trán vào trán cô. Trán anh dầm mồ hôi và anh rùng mình với phản ứng cứ đứng ngây ra như phỗng của mình vừa rồi ngay cả khi anh cười trừ sự ngỡ ngàng của cô.

Leslie gần như đã có thể lấy lại hơi thở bình thường và cô có cảm giác khắp người như căng lên. “Em xin lỗi, Matt, em không biết mình bị sao nữa!”

Niềm khao khát mãnh liệt cô vừa khơi dậy khiến anh bị đánh gục. Anh đã ham muốn cô lâu nay. Thậm chí anh còn không nghĩ đến người đàn bà nào khác. “Leslie, anh cũng dễ bị ham muốn đánh bại lắm đấy, mà em thì đang bắt đầu một điều mà cả hai chúng mình đều biết là em không thể hoàn thành được”, anh nói thêm giọng khàn khàn.

“Em... em không chắc là mình không làm được”, cô nói, khiến cả hai đều ngạc nhiên. Leslie cảm thấy hơi ấm ồm ồm ướt từ cơ thể của anh đang áp sát vào cô và bất ngờ trước sự nhạy cảm của anh.

Matt mở mắt và chậm chậm ngược mặt lên nhìn cô, hơi thở phả xuống đôi môi cô. “Nếu còn chút bản năng tự bảo vệ nào sót lại, thì em nên vào xe là tốt nhất, Leslie à.”

“Được rồi”, cô đồng ý giọng như hụt hơi, ánh mắt chan chứa yêu thương kèm theo chút khó hiểu khi nhìn anh.

Leslie vào xe và thắt dây an toàn. Matt đi vòng qua bên ghế lái và cũng vào xe.

Cô thu hai bàn tay đặt lên chiếc ví mềm trong lòng và nhìn xung quanh ngoại trừ anh. Cô không thể tin nổi hành động vừa rồi của mình.

“Đừng quá nặng nề như thế”, anh nói dịu dàng. “Chính anh đã nói em là người phải theo đuổi anh mà.”

Leslie hăng giọng. “Em nghĩ mình đã hiểu câu nói của anh thuần nghĩa đen rồi.” Matt bật cười. Âm thanh trầm vui khi chiếc xe cũng vừa tăng tốc lao về phía Jacobsville. “Em có tiềm năng đấy, quý cô Murry”, anh trầm ngâm, liếc nhìn cô với ánh mắt yêu thương nụng nịu. “Anh nghĩ chúng mình đang tiến triển đấy.”

Leslie nhìn chăm chăm vào chiếc ví. “Chậm rì.”

“Thế mới hiệu quả.” Anh giậm chân ga vượt qua một chiếc xe tải nhỏ chạy chậm. “Anh sẽ đưa em về nhà thay quần áo. Ta sẽ đi ăn tối nay.”

Leslie cười ngượng ngùng. “Em không khiêu vũ được.”

“Khi em tháo bột và tự đi lại được mà không cần nạng, có khối thời gian cho em nhảy nhót”, anh hứa hẹn. “Từ giờ trở đi anh sẽ chăm sóc cho em. Không còn nguy hiểm nữa.”

Anh cứ làm như cô là vật báu không bằng. Cô không nhận thấy mình nói to cho đến khi nghe Matt bật cười.

“Chứ còn gì nữa”, anh bảo. “Báu vật của anh. Anh sẽ phải chật vật để giữ lấy em, có khi còn phải chia sẻ với người khác nữa đấy.” Anh đưa mắt nhìn cô. “Em chắc là giữa em và Ed không có gì đấy chứ?”

“Chỉ bạn bè thôi.” Cô khẳng định.

“Tốt.”

Matt bật radio và nét mặt anh bắt đầu giãn ra, tươi vui hơn bao giờ hết. Tựa hồ như một khởi đầu. Không biết liệu mối quan hệ của họ sẽ đi tới đâu nhưng lúc này cô không đủ bản lĩnh để dừng lại.

Hai người ra ngoài ăn tối, và Matt chứng tỏ là một người đàn ông lịch lãm. Anh mở cửa, kéo ghế cho cô, làm tất cả mọi điều nhỏ nhặt - những điều mà ngày xưa các quý ông vẫn làm - anh muốn chứng tỏ cho Leslie thấy rõ một điều rằng anh không hoàn toàn là một người đàn ông hiện đại. Cô thích như thế. Cái phong cách cổ điển đó thật là tuyệt.

Họ đi ăn nhà hàng ở Jacobsville, Victoria, và Houston suốt những tuần sau đó. Matt thậm chí còn gọi điện cho cô hằng đêm, chỉ để nói chuyện. Anh gửi hoa đến tận nhà trọ cho cô, khiến mọi người trong khu nhà thi nhau trêu chọc hoặc mỉm cười ý nhị. Trong mắt người dân ở Jacobsville, anh đã là người yêu của Leslie và cô bắt đầu cảm thấy như thể những ước mơ của mình rốt cuộc đã thành hiện thực - ngoại trừ một vấn đề vẫn luôn khiến cô bứt rứt không yên. Cô sẽ phản ứng như thế nào khi mà Matt làm tình với mình thực sự? Liệu cô có thể hưởng ứng đầy đủ sự thân mật ấy, trong khi quá khứ vẫn lờn vờn bên mình?

Điều đó không ngớt ám ảnh cô, bởi vì trong khi Matt vẫn tình cảm, dịu dàng và cưng chiều cô thì hai người vẫn chưa đi xa hơn ngoài những nụ hôn nhẹ nhàng, ngấn ngùi trong xe hơi của anh hay trước cửa nhà cô. Anh chưa bao giờ cố gắng tiến xa hơn, còn cô thì quá xấu hổ sau lần ở bãi đậu xe nên cũng không dám táo bạo lần nữa.

Leslie tháo bột ngay trước hôm diễn ra buổi tiệc nhà Ballenger, tất cả dân cư ở Jacobsville đều được mời. Leslie nhìn trân trân vào cái chân tái mét thiếu sức sống của mình khi bác sĩ Lou Coltrain động viên cô đứng lên thử mà không cần dùng nạng xem sao.

Leslie đứng lên, lo lắng rằng nó sẽ không chịu được sức nặng của mình trong khi Matt đứng bên cạnh Lou nét mặt đanh lại, lo lắng không kém.

Nhưng khi cảm thấy được chỗ xương đó đã lành hẳn và cô có thể đứng được, Leslie reo lên. “Được rồi đây này! Matt, anh nhìn này, em đứng được rồi này!”

“Đương nhiên là cô đứng được”, Lou bật cười. “Bác sĩ Santos là bác sĩ giỏi nhất trong ngành phẫu thuật chỉnh hình cơ mà.”

“Em sẽ nhảy lại được”, cô nói.

Matt tiến tới nắm lấy tay cô, đưa lên môi. “Ta sẽ nhảy lại được”, anh chữa lại, nhìn vào mắt cô đăm đũa.

Lou phải dẫn lại sự vui sướng khi trông thấy cái cách hai người nhìn nhau, chàng chủ trại gia súc cao to ngăm đen và cô gái tóc đen nhỏ nhắn, họ đã tìm thấy nửa kia của mình. Chắc sẽ cưới nhau thôi, chị thăm nghĩ, nhưng không nói ra.

Sau đó, Matt đến đón cô ở nhà trọ. Cô diện chiếc đầm hai dây dài màu bạc và lần này không mang nịt ngực. Cô thấy mình thật quyến rũ với đôi kính sát tròng và mái tóc chải gọn đen bóng. Cô lên ít cân vài tuần qua và vóc dáng đúng như những gì cô từng hi vọng. Nhất là, cô có thể đi bình thường như mọi người, không còn khập khiễng.

“Xinh đấy”, anh lăm bằm, mím cười khi cả hai đã vào xe. “Nhưng không được nhảy nhiều, nhớ chưa?”

“Tùy ý sắp”, cô dài giọng.

Anh bật cười khi quay xe ra đường. “Khởi đầu tốt cho một buổi tối đây.”

“Em còn có một kế hoạch hay hơn nữa đấy”, cô nói với giọng ra vẻ bí mật.

Tim anh đập dồn dập và những ngón tay đột ngột run lên trên vô lăng. “Dọa nạt hay hứa hẹn đấy?”

Leslie liếc nhìn anh ngượng ngập. “Anh muốn nghĩ sao cũng được.”

Matt không nói chùng một phút. “Leslie, em chỉ có thể đi xa hơn với một người đàn ông trước khi mọi điều vượt khỏi tầm kiểm soát”, anh bắt đầu chậm rãi. “Em không biết nhiều về chuyện tình cảm, vì em chưa từng hẹn hò với ai. Anh muốn em hiểu hiện tại anh đang cảm thấy thế nào. Từ khi

gặp em anh không đụng tới một người đàn bà nào. Điều đó khiến anh dễ bị kích thích hơn bình thường.” Matt đưa ánh mắt nhìn cô rồi nhìn vào làn đường trước mặt. “Anh không thể chỉ âu yếm nhẹ nhàng với em được nữa”, rốt cuộc anh nói ra điều mình nghĩ, giọng thô ráp. “Sự căng thẳng hơn mức chịu đựng của anh.”

Leslie nín thở. Tay miết lên một điểm tường tượng trên chiếc đầm. “Anh muốn chúng mình cứ... như thế này thôi sao.”

“Không phải”, anh vội nói. “Nhưng anh không muốn gây bất kỳ áp lực nào cho em. Ý anh là như anh đã nói rồi đấy, anh để em theo đuổi mình.”

Leslie lật lật chiếc ví trong tay, quan sát ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên những chiếc cúc hình đồng xê quin bạc đính trên đấy. “Anh đúng là người kiên nhẫn.”

“Vì anh đã quá thô lỗ với em vào những tuần đầu tiên mình biết nhau”, anh nói trắng ra. “Anh đang cố cho em thấy tình dục không phải là nền tảng của mối quan hệ tình cảm giữa chúng ta.”

Leslie mỉm cười. “Em biết rồi mà. Anh đã rất quan tâm săn sóc cho em.”

Anh nhún vai. “Hối hận thôi.”

Leslie bật cười, vì thực ra không đúng như vậy. Matt đã thể hiện cho cô thấy hàng trăm biểu hiện âm thầm khi thể hiện tình cảm anh dành cho cô. Ngay cả những cô gái khác trong văn phòng cũng phải lên tiếng.

Matt liếc nhìn cô. “Không bình phẩm gì à?”

“Ồ, em xin lỗi, em đang nghĩ về một chuyện.”

“Chuyện gì?”, anh gợi ý.

Leslie mân mê một đồng xê quin trên ví. “Anh dạy cho em cách quyến rũ anh được không?”

Chiếc xe loạng choạng lệch ra khỏi làn đường, suýt nữa thì lao xuống hào, nhưng anh đã kịp điều chỉnh tay lái cho xe dừng lại, tắt máy.

Anh sửng sốt. “Em vừa nói gì?”

Leslie ngược mắt lên nhìn anh bên trong chiếc xe sáng mờ mờ nhờ ánh trăng bên ngoài chiếu vào. “Em muốn quyến rũ anh.”

“Chắc anh lên cơn sốt rồi”, Matt lầm bầm.

Leslie mỉm cười rồi cười phá lên. Anh làm cho cô cảm thấy như thể mình có thể làm mọi điều. Toàn bộ thân người cô cảm thấy nóng lên và ngượng ngập. Cô ngả người và cựa quậy trên ghế, thấy thích thú khi làn áo lụa mỏng cọ vào khuôn ngực trần. Cô cảm thấy bạo lên một chút.

Ánh nhìn của anh đập vào nơi hai đầu ngực cứng vênh lên sau lần áo của cô. Anh quan sát cách cô cựa quậy trên ghế và hiểu rằng cô đang bị kích động và anh ngay lập tức thấy người nóng ran lên rạo rức.

Anh nghiêng người về phía cô và đôi môi tròm lấy môi cô, trượt một bàn tay rắn rỏi vào bên trong lần áo lụa và khẽ khàng nắn vuốt bầu ngực căng tràn của cô.

Leslie rên lên và cong người hưởng ứng những ngón tay đang ve vuốt của anh, kéo chúng lại khi anh định buông ra. Miệng cô há ra bên dưới miệng anh khi cô buông thả người theo ham muốn bản năng được trải nghiệm cùng anh theo cách mới, một sự thân mật mới.

“Thế này là nguy hiểm đấy.” Anh lắp bắp nói trong miệng cô.

“Tuyệt vời mà”, cô thì thầm đáp lại, ấn bàn tay anh mạnh hơn nữa vào làn da mềm mại của mình. “Em muốn cảm thấy anh như thế này. Em muốn chạm vào da thịt anh...”

Matt không biết mình đã tháo tung ca vát và áo sơ mi nhanh như thế nào. Anh kéo cô lại gần, áp sát vào mình, thích thú chiêm ngưỡng khuôn ngực

của cô vùi bên trong cụm lông dày trên ngực anh. Anh cố tình chuyển động cô áp chặt vào đấy và quan sát ánh mắt cô mê dại đi khi tận hưởng sự đụng chạm gần gũi da thịt với anh.

Matt ngẫu nhiên khuôn miệng Leslie bằng một nụ hôn thật sâu. Cô cảm nhận được lưỡi anh, môi anh, răng anh, và trong khi đó anh chậm chậm cọ ngực mình vào khuôn ngực trần của cô. Tay anh lần đến hông cô và bắt đầu chuyển động cùng cô trong một nhịp điệu mê cuồng hưởng ứng sự kích động do cô vừa nhen nhóm. Anh rên lên giọng khàn đục và cô biết rằng tối nay anh không có đường lùi. Điều lạ lùng, tuyệt vời là cô không hề thấy sợ hãi.

Một phút sau, anh cố gắng đầu lên nhìn cô, đang nằm cong oằn người với hơi thở đứt quãng bên trên anh. Anh chạm vào bầu ngực cô với cung cách sở hữu rồi ngược mắt lên nhìn đắm đắm vào mắt cô. “Em không sợ anh như thế này chứ”, giọng anh khàn khàn.

Leslie hít một hơi thật sâu, run rẩy. “Không, em không sợ.”

Matt nheo nheo mắt lì lợm. “Em muốn anh?”

Leslie gật đầu. Cô đưa mấy ngón tay lên run run chạm vào môi anh. “Em muốn anh rất nhiều. Em thích cách anh cảm thấy khi muốn em”, cô đánh bạo thì thầm, thấy ngạc nhiên về câu nói mình vừa thốt ra, cô dịch chuyển người áp sát vào anh với vẻ sốt ruột. “Điều đó thôi thúc em cần phải cảm thấy điều đó.”

Anh rên lên rồi nhắm mắt lại, “Trời ơi, cưng ơi, em đừng nói với anh những điều như vậy chứ!”.

Cô đưa tay lần xuống ngực anh và áp chặt vào đó. “Sao không? Em muốn biết liệu mình có thể gần gũi anh được không. Em phải biết”, cô nói ngập ngừng. “Em chưa bao giờ có thể muốn một người đàn ông trước đây. Và em chưa bao giờ cảm thấy như thế này!”, cô ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt

mở to đầy hiếu kỳ của anh. “Matt, ta có thể... đến đâu đó không?”, cô thì thầm.

“Và làm tình?”, Matt hỏi bằng một giọng có thể hiểu là anh nghĩ cô đang mất thăng bằng.

Nét mặt cô dịu lại. “Vâng.”

Anh không thể. Tâm trí mách bảo anh không thể. Nhưng cơ thể ngu ngốc đang gào lên rằng anh có thể. “Leslie, em yêu, còn quá sớm...”

“Không, không quá sớm đâu”, cô nói với giọng khàn khàn, mân mê cụm lông trên ngực anh, những ngón tay cô mát lạnh. “Em biết anh không thích lâu dài và cũng không sao. Nhưng em...”

Câu nói đầy thực tế đó khiến anh bất ngờ. “Ý em là gì, anh không muốn lâu dài ấy?”

“Ý em là, anh không thích kết hôn.”

Nét mặt anh bối rối. Anh mỉm cười từ tốn. “Leslie à, em vẫn còn trinh trắng”, anh nói dịu dàng.

“Em biết đấy là một hạn chế, nhưng ai cũng có khởi đầu mà. Anh có thể chỉ bảo cho em”, cô bướng bỉnh. “Em học được.”

“Không!”, anh nói khẽ nhưng dứt khoát.

“Không chỉ có thế.” Mắt anh lóe lên, và rồi cháy rực như hai hòn than. “Leslie, anh không tán tỉnh những cô gái còn trinh trắng.”

Cô không còn tâm trí đâu để hiểu hết câu nói của anh. Đầu óc cô đang váng vất bởi niềm khao khát đang dâng trào. “Không ư?”

“Không”, anh nói dứt khoát.

“Ồ, nếu anh chịu cùng em bây giờ, em sẽ không còn là trinh nữ nữa”, cô cũng cứng đầu. “Thôi đừng có chần chừ nữa mà Matt.” Cô cố tình áp sát

người hơn vào anh, đồng thời anh cũng nhận thấy cơ thể mình hưởng ứng một cách đầy bất ngờ.

Thực ra anh đang đỏ mặt. Anh lùi người ra khỏi cô và dứt khoát đẩy cô về ghế ngồi, hơi lập cập kéo hai dây áo cô lên. Trông anh như thể bị cô nện cho một cú vào đầu bằng một vật cứng.

Ngơ ngác, cô cài dây an toàn trong khi anh cũng làm tương tự.

Trông nét mặt anh bối rối ghê gớm. Anh khởi động xe, vào số, nét mặt đánh lại và trầm tư.

Khi chiếc Jaguar phóng đi, cô liếc trộm sang anh. Cô thấy bối rối khi anh lùi ra khỏi cô. Có chắc là anh không thấy xúc phạm vì lời đề nghị của cô không? Hay biết đâu là anh có.

“Anh thấy bị xúc phạm à?”, cô hỏi, đột nhiên cảm thấy tỉnh cả người và cả xấu hổ nữa.

“Ôi trời, không!”, anh kêu lên.

“Vậy hả.” Cô thở ra nhẹ nhõm. Cô lại liếc nhìn anh. Anh không nhìn cô. “Chắc là anh không chứ?”

Anh gật đầu.

Leslie khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm về phía trước, ngắm nhìn cảnh vật trong màn đêm, cố nghĩ xem tại sao anh lại hành xử kỳ lạ như thế. Anh chắc chắn không phải là người đàn ông cô nghĩ là mình biết. Cô đã tưởng là anh cũng muốn cô. Giờ mới biết mình lầm.

Chiếc Jaguar vẫn chạy về phía trước và hai người vẫn không nói gì. Anh không nói cũng không nhìn cô. Có vẻ như anh đang suy nghĩ điều gì ghê gớm lắm và cô tự hỏi liệu mình có làm hỏng mối quan hệ vừa mới chớm nở giữa họ vì cái thói bướng bỉnh ngang ngạnh của mình hay không.

Đến khi anh cua xe vào một con đường đất cách trại vài dặm cô mới nhận ra là anh không cho xe chạy về phía nhà Ballenger.

“Ta đi đâu vậy anh?”, cô hỏi khi xe chạy vào một con đường đất khác thậm chí còn hẹp hơn dẫn tới một cái hồ. Có nhiều căn nhà gỗ được gắn biển hiệu và một trong số đó là Caldwell. Anh cho xe chạy vào trong sân một căn nhà gỗ nhỏ trong rừng, đối diện hồ và tắt máy.

“Đây là nơi anh đến nghỉ ngơi tránh khỏi công việc”, anh nói ngắn gọn. “Anh chưa từng mang người đàn bà nào về đây.”

“Chưa từng?”

Anh nheo mắt nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng lên của cô. “Chẳng phải em nói em muốn tìm hiểu xem liệu mình có thể gần gũi được với một người hay không. Được. Ta có một nơi sẽ không ai quấy rầy và anh tự nguyện. Hơn cả tự nguyện. Vậy nên em không có lý do gì để mà xấu hổ cả”, anh nói khẽ. “Anh muốn em điên cuồng, không kém gì em muốn anh. Anh có mang theo cái đó. Sẽ không có gì rủi ro cả. Nhưng em phải chắc chắn là em thực sự muốn. Một khi anh đã lấy đi trinh tiết của em rồi, anh không trả lại được. Chỉ có một lần đầu tiên thôi.”

Leslie chăm chăm nhìn anh. Cả người cô nóng ran dưới ánh nhìn của anh. Cô nhớ lại cảm giác khuôn miệng anh trên bầu ngực mình và môi cô há ra khao khát. Nhưng còn hơn cả khao khát. Anh biết.

Cô ngược mặt lên nhìn anh và hôn vào chiếc cằm vuông vức dưới hơi thở hỗn hển. “Em sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào khác chạm vào em”, cô nói khẽ. “Và em nghĩ là anh biết điều đó.”

“Ừ, anh biết.” Anh còn biết một điều gì đó khác nữa; anh biết rằng đang sắp có một khởi đầu, không phải mối tình qua đường hay chuyện tình một đêm. Anh sẽ là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng cô sẽ là người đàn bà cuối cùng của anh.

Cô là tất cả những gì anh muốn trên thế gian này.

Matt bước ra ngoài và dẫn cô lên bậc tam cấp đi vào hiên nhà rộng nơi có một xích đu và ba chiếc ghế nằm. Anh mở cửa, đi vào cùng cô và khóa lại. Năm lấy tay Leslie, anh đưa cô đi hướng về phòng ngủ phía sau. Có một chiếc giường cỡ đại trong phòng. Khăn trải giường màu be pha đỏ.

Lần đầu tiên kể từ khi cô tỏ ra táo bạo với anh, thực tại ụp xuống cô như một tấm vải lạnh toát. Cô đứng yên đó bên trong bậc cửa, mắt nhìn chòng chọc vào chiếc giường, trong đầu ào ạt hình ảnh Matt không quần áo đang làm tình với mình.

Anh quay sang Leslie, dựa lưng cô vào cánh cửa đã đóng. Anh cảm thấy được sự căng thẳng và tình trạng không chắc chắn đột ngột của cô.

“Em sợ à?”, anh hỏi với giọng buồn buồn.

“Em xin lỗi, nhưng có lẽ vậy”, cô nói và cố nở một nụ cười.

Anh đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt Leslie, rồi cúi xuống hôn vào hàng mi của cô. “Đây là lần đầu tiên của em. Anh thì không phải vậy. Đến lúc ta lên giường, em sẽ sẵn sàng với anh và nỗi sợ sẽ không còn chỗ trong đầu em nữa.”

Anh cúi xuống và bắt đầu hôn cô. Sự âu yếm thật dịu dàng và chậm rãi, không phải gợi dục. Nếu có chẳng thì là sự an ủi vỗ về. Cô cảm thấy nỗi sợ về anh, về điều chưa biết, tan biến đi như đá lạnh dưới ánh mặt trời. Sau một vài giây, cô hoàn toàn thả lỏng và buông xuôi theo những ve vuốt dịu dàng từ anh.

Thoạt đầu chỉ là sự dễ chịu. Rồi cô cảm thấy anh dịch người sát vào cô hơn và cơ thể anh ngay lập tức hưởng ứng với cơ thể cô.

Anh nín thở khi cảm thấy một làn sóng khoái cảm đột ngột dâng lên.

Hai tay cô miết ngược lên hai đùi săn chắc của anh, mân mê những múi cơ ấm nóng trong khi anh áp môi vào môi cô trong sự chiếm hữu ngọt ngào nhưng cuồng nhiệt, vì trong cô đang dâng cao niềm khao khát đốt cháy anh.

Cơ thể của anh bắt đầu chuyển động lên cô, chậm rãi và âu yếm, kêu gọi và nhấn nhá. Hai bầu ngực cô nặng trĩu. Cặp nhũ hoa cứng vênh và sự cọ xát của lớp áo lụa lên hai nhũ hoa làm gia tăng sự khao khát anh vừa khuấy động bên trong cô, thứ cô đã có thể cảm thấy được.

Matt lách một đầu gối vào giữa hai chân cô trong lần áo lụa và sự chuyển động chậm rãi của hông anh khiến người cô cong oằn lên.

Anh khéo léo đưa hai tay lên vào giữa hai người, kéo tụt hai dây váy xuống trong khi vẫn hôn cô. Mãi đến khi cô cảm thấy cụm lông trên ngực anh cọ sát vào khuôn ngực trần của mình, cô mới nhận ra rằng cả hai người đều trần trụi từ thắt lưng trở lên.

Anh lùi lại một chút và nhìn xuống khuôn ngực nhỏ nhắn xinh xắn và căng cứng của cô trong khi khẽ vâng vâng lên đó.

“Anh muốn giữ em cho riêng mình thôi”, anh thì thầm. “Vật báu nhỏ xinh của anh”, anh nói thêm khi cúi đầu xuống.

Leslie nhìn anh hôn cô ngẫu nhiên, cảm thấy toàn thân run lên dưới đôi môi nồng nàn của anh. Cô thích nhìn anh hôn nhũ hoa của mình, mái tóc đen gợn sóng rũ xuống vầng trán rộng của anh trong khi hai hàng chân mày chau lại và đôi mắt nhắm nghiền trong đam mê ngọt ngào. Cô giữ lấy đầu anh áp sát vào mình, vuốt ve chỗ tóc nơi gáy anh, cảm thấy nó mát lạnh bên dưới những ngón tay của cô.

Khi rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên, cô dựa lưng vào cửa làm điểm tựa. Mắt cô lơ mơ vì thèm muốn, người run rẩy. Leslie nhìn anh khao khát, không còn bất kỳ một rào cản nào. Những người đàn ông khác có thể thô lỗ với cô, nhưng cô muốn Matt. Cô yêu cảm giác từ đôi tay anh, ánh mắt anh và đôi môi anh trên cơ thể mình. Cô muốn nằm bên dưới anh và cảm thấy

sức nặng ngọt ngào của cơ thể anh bên trên mình, và cả bên trong. Cô muốn như thế điên cuồng đến nỗi khẽ rên lên.

“Không đổi ý sao?”, anh hỏi dịu dàng.

“Ôi, không! Không đổi ý đâu, Matt”, cô thì thầm, nhìn anh với ánh mắt đầy đam mê.

Bằng một nụ cười từ tốn, bí hiểm anh bắt đầu cởi bỏ chiếc đầm, để cô đứng trước anh trần trụi, căng cứng và khao khát.

Leslie cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng hai bàn tay anh khiến cảm giác đó tan biến. Cô cảm thấy thân người mình nảy lên từng đợt khi anh dùng lưỡi mơn trớn đầu nhũ hoa của cô. Thật ngọt ngào. Thiên đường là đây.

Khi Matt khẽ đỡ cô nằm xuống chiếc giường cỡ đại, cô nằm tựa lưng vào gối, người đê mê run rẩy và nhìn anh lần lượt cởi từng món đồ trên người mình. Anh quan sát cô trong khi cởi quần áo, khẽ cười, chất giọng trầm đục đó mới quyến rũ làm sao. Leslie mất tự chủ, toàn thân cháy bỏng khát khao - cái cảm giác cô chưa từng biết đến. Cô không thể đợi được nữa. Cô cảm thấy như thể mọi thứ trong mình đang lộn nhào hết cả, toàn thân như đang bốc cháy và sắp bị thiêu rụi bởi một ngọn lửa cô không hề biết xen lẫn một cơn đau gần như không chịu nổi choán lấy.

Mắt Leslie mở to khi anh cởi chỗ quần áo cuối cùng ra khỏi thân hình cường tráng và cô như nín thở.

Matt thích nét mặt ấy. Anh quay đi một phút, vừa vặn lấy một gói nhỏ từ cái ví. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, mờ nó ra và dạy cô cách làm như thế nào với nó. Cô hơi lóng ngóng, đôi mắt mờ to đến không thể tin nổi, thích thú và hơi sợ một chút.

“Anh sẽ không làm đau em”, anh nói dịu dàng, nhìn chăm chăm vào mắt anh. “Phụ nữ làm chuyện này hàng trăm ngàn năm nay. Em sẽ thích, Leslie. Anh hứa là em sẽ thích.”

Cô nằm xuống, quan sát anh bằng đôi mắt xám mở to, đầy hiếu kỳ khi anh ghé người nằm xuống bên cạnh.

Matt cúi đầu xuống thân thể cô và cô nằm bên dưới anh như vật tế thần trắng muốt và ửng hồng, cảm nhận những cách hưởng ứng khác nhau của cô với sự đụng chạm của anh. Anh cười khi cô đón nhận anh, cách cô thờ gấp khi anh lướt nhẹ môi xuống vùng bụng của cô và xuống sâu hơn nữa. Anh tỉ mỉ nhắm nháp nơi đó thật âu yếm và thật dịu dàng, trong khi bên ngoài cơn mưa đang đến dần, ánh trăng khuất trong mây và một cơn bão đang hình thành bên ngoài căn nhà gỗ.

Cô không biết sự thỏa mãn về thân xác lại có thể có sức mạnh ghê gớm đến như thế. Cô nhìn anh ve vuốt và hôn hít mình, bằng ánh mắt vừa thích thú vừa khao khát bởi những điều anh làm với cô.

Nét mặt sững sốt của cô khiến anh bật cười thích thú. “Anh làm em bất ngờ à? Em chưa đọc sách hay xem phim gì sao?”, anh hỏi và ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Không... không giống thế này”, giọng Leslie run rẩy khi cơ thể anh bắt đầu chuyển động đầy khiêu khích bên trên cơ thể mình, đôi chân thon dài của cô hồi hả điều chỉnh một cách bản năng khi anh áp sát người vào.

Hai tay Leslie siết chặt để hai bên thái dương, anh trông thấy mắt cô mở to khi hông mình chuyển động nhẹ nhàng và cô cảm thấy anh áp sát vào cô trong một sự gần gũi mới mẻ khiến cô choáng váng. Cô thờ dốc, nhìn thẳng vào mắt anh. “Em... chưa từng mơ...!”

“Không ngôn từ nào trên thế gian có thể miêu tả được cảm xúc này”, anh nói nhỏ, thờ dốc khi có chút chần chừ rồi chuyển động trở lại, thật nhẹ và êm ái. “Em đẹp lắm, Leslie. Cơ thể em thanh tú, mềm mại, ấm nóng và hấp dẫn. Anh yêu cái cách làn da em hưởng ứng những nụ hôn từ anh.” Anh nín thở khi chuyển động vào sát hơn và cảm thấy người cô co lại phòng thủ trước sự tấn công đó. Matt ngừng lại nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô.

“Anh sắp trở thành người yêu của em đây”, anh thì thào với giọng khản đặc, áp sát vào người cô hơn nữa để xác nhận rõ hơn sự sở hữu của mình. “Anh sẽ vào bây giờ luôn nhé.”

Mặt anh trở nên đanh lại, kiềm chế và nghiêm trang khi nhìn vào mắt cô rồi thực hiện một cú đẩy nữa, mạnh hơn và nhìn cô đang có vẻ ngần ngại. “Anh biết sẽ có đau một chút”, anh dịu dàng nói. “Nhưng không lâu đâu. Em vẫn còn muốn anh chứ?”

“Hơn tất cả mọi thứ... trên thế giới này!” Cô nói với giọng dứt quăng, nâng hông lên đón nhận anh như một sự mời mọc đầy khiêu gợi. “Không sao đâu.” Cô nuốt khan. Có gì đó thôi thúc khiến cô nhìn xuống bên dưới và miệng cô há hốc. Cô không thể hình dung những gì đang trông thấy, ngay cả một ngày trước, “Ôi Matt...!”, cô thở hỗn hển.

Cô đưa mắt lên nhìn anh. Mặt anh trông như thể mọi cơ bắp đang co hết lại. “Anh cũng cảm thấy như đây là lần đầu tiên của mình vậy”, anh nói với giọng gượng gạo. Anh trượt hai bàn tay xuống dưới đầu cô, ôm lấy nó khi anh từ từ chuyển động và rồi làm thêm một cú đẩy nữa.

Cơ thể xinh đẹp của cô giật nảy lên. Nghe như có tiếng nước chảy róc rách khi anh chuyển động áp chặt hơn vào cô.

“Anh chưa từng nghĩ... ta có thể nói chuyện... trong khi gần gũi thế này”, cô thì thầm đáp lại, thở dốc khi anh lại chuyển động và cơn khoái cảm chạy xuyên khắp người cô. “Thế, thế... anh ơi, cứ thế nhé!”, cô cầu khẩn giọng khàn đi, bầu chặt lấy vai anh.

“Này, như thế này đúng không em?”, anh hỏi với giọng gấp gáp và lại chuyển động.

Tiếng kêu khe khẽ của cô đủ để anh hiểu. Matt chuyển động nhịp nhàng bên trên, mắt nhìn thẳng vào mắt cô khi anh bắt đầu một nhịp điệu kết hợp cả sự căng thẳng của cơn khoái cảm tuyệt đỉnh và cái đau bỏng rát nhưng quá nhanh.

Mắt anh nở rộng khi cảm thấy “màng chắn” của cô. Anh run lên, áp chặt cơ thể mình vào cô. Anh chưa từng gần gũi với một cô gái còn trinh trắng. Leslie là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ của anh. Mãi cho đến lúc này anh mới nghĩ đến cảm giác đó như thế nào. Những ý nghĩ về thời nguyên thủy choán lấy tâm trí anh, thời mà người cổ đại hiến tế những trinh nữ.

Leslie cũng có cảm nghĩ giống y như thế khi cơ thể cong oằn lên dưới sự thống trị của anh. Sự khó chịu lu mờ đi bên cạnh những cảm xúc mới mẻ đang thiêu cháy cô. Những đợt khoái cảm không thể tin nổi đan xen với cơn đau nhói buốt. Cô biết, vượt qua nó là đạt đến trạng thái mê ly- Anh ngẫu nhiên hôn cô, vừa chuyển động thân người cường tráng sẵn chắc của mình lên cô trong sự yên ắng bên trong căn nhà gỗ. Đột nhiên mưa tuôn xối xả bên ngoài cửa sổ có che rèm, dội ầm ầm lên mái nhà, lên mặt đất, lên những tán cây. Gió rú lên. Bên trong anh cũng có một cơn bão, khi anh nắm duỗi người ra bên trên cô căng tràn khoái cảm, cố duy trì để Leslie có thể chia sẻ những gì anh biết rồi đây anh sẽ cảm thấy.

“Anh chưa bao giờ thấy ham muốn đến như vậy”, anh vỗ vập hôn lần nữa. Tay ôm chặt lấy đầu Leslie, xối tung cả tóc cô lên. Người anh run bần bật. “Anh sẽ phải làm đau em đấy. Anh không đợi thêm được nữa. Anh phải có em... ngay bây giờ!”

Hai chân cô cuống cuồng quấn chặt lấy chân anh, thích thú. “Vâng!”, giọng cô khàn đục, mắt mở to háo hức. “Em muốn điều đó. Em muốn điều đó... với anh.”

Matt đưa một bàn tay rần rỏi miết lên một bên đùi cô. Môi anh hơi mím lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Leslie khi anh đột nhiên xoay hông cô và làm một cú thúc dữ dội.

Cô hét lên, nhắm mắt, quặn quại khi cảm thấy anh đang đi sâu vào bên trong mình, đi qua cơn đau nhói nhấn chìm lấy cô.

Anh dừng lại, giữ yên tư thế để cơ thể cô có thời gian điều chỉnh, mắt anh sáng lấp lánh niềm hân hoan nguyên thủy. Ánh nhìn của anh thể hiện niềm tự hào, khoái cảm và sở hữu.

“Đúng”, anh nói với giọng chắc chắn. “Giờ em đã là một phần của anh và anh là một phần của em. Giờ em đã thuộc về anh, hoàn toàn.”

Ánh mắt cô lấp lánh niềm vui bất ngờ. Cô chuyển động nhè nhè và cảm thấy anh chuyển động cùng cô. Cô nuốt khan, rồi lại nuốt khan, hơi thở giật cục khi điều chỉnh cho lần gần gũi thân xác đầu tiên của mình. Cô yêu anh. Cảm giác có được từ sự gần gũi với anh khiến cô sung sướng thực sự. Cô đã là đàn bà. Cô có thể làm đàn bà. Quá khứ đã chết và cô hoàn toàn có thể làm được chuyện mà bao người đàn bà khác vẫn làm. Nụ cười cô sáng rỡ vì sự phát hiện đầy mới mẻ và thú vị đó.

Leslie kéo đầu anh về phía mình và điên cuồng hôn anh. Cơn đau đã biến mất và giờ đây cô cảm thấy một cơn khoái cảm mới khi hông anh bắt đầu chuyển động. Từng đợt khoái cảm nhỏ xuất hiện. Hơi thở cô bắt đầu gấp gáp khi điều chỉnh lại cơ thể để kìm mình lại. Cô bấu chặt móng tay vào múi cơ săn chắc nơi hai cánh tay anh.

Mắt anh sáng lên thích thú và chan chứa yêu thương khi cảm thấy sự chuyển động nơi cô. Cô chần chừ một lần, vì ngỡ ngàng. “Đừng dừng lại”, anh thì thầm. “Anh sẽ làm điều em muốn.”

Môi cô há ra. Đây không phải là câu trả lời cô mong đợi.

Anh cúi xuống hôn lên mắt cô lần nữa, hơi thở đang trở nên gấp gáp. “Em cứ chọn tư thế em muốn”, anh vỗ về. “Anh sẽ đợi.”

“Ôi, Matt”, cô rên lên, xúc động gần như không kiềm chế nổi trước câu nói đó.

Anh cười, hôn cô dịu dàng. “Báu vật của anh”, anh thì thầm. “Anh ước sao mình có thể giữ được hàng giờ. Anh muốn em đến sáu mươi tuổi nhớ lại lần

đầu tiên này vẫn còn đỏ mặt. Anh muốn lần này thật hoàn hảo dành cho em.”

Khoái cảm dâng trào. Dữ dội. Cô không kiểm soát được cơ thể mình nữa. Cơ thể cứ nảy bật lên áp vào cơ thể Matt đầy đòi hỏi. Cô hoàn toàn phó mặc cho niềm đam mê đang thức tỉnh nơi mình và mù mịt đi trong cơn khát được đáp ứng. Cô bắt đầu nhận thức được cái thôi thúc dữ dội cứ buộc cô phải nâng người lên hưởng ứng những chuyển động nhanh của đôi hông anh, đang tách người cô ra bên dưới cơ thể cường tráng của anh, khiến các mạch máu trên người cô chạy hối hả từng đợt khoái cảm cuồng mê.

Anh quan sát cơ thể cô chuyển động và rung lên theo từng đợt khoái cảm, quan sát nét mặt Leslie, nhìn vào đôi mắt mở to mơ màng của cô và mỉm cười. “Nào”, anh lầm bầm. “Giờ thì em đã hiểu rồi đúng không? Em không thể cưỡng lại nó, phủ nhận nó, hay kiểm soát nó...”, Matt đột ngột dừng lại.

“Không! Anh ơi, đừng... đừng lại!”, cô hét lên, giọng đứt quãng vừa cố gắng cưỡng bấu chặt lấy anh.

Anh lại chuyển động lần nữa, nhìn cô run lên. “Anh đâu có định dừng lại”, anh thì thào nựng nịu. “Tin anh đi. Anh chỉ muốn làm tốt hết sức có thể để đẹp lòng em.”

“Cảm giác thật... tuyệt vời”, cô nói với giọng khàn khàn. “Mỗi lần anh chuyển động, hết như những luồng điện chạy khắp người em ấy.”

“Và ta chỉ mới bắt đầu thôi bé con”, anh nói khẽ.

Anh dịch chuyển hông, khiến cô kêu lên nhiều hơn. Cô hoàn toàn cong oằn hưởng ứng, đón nhận, mời gọi anh. Anh chưa bao giờ dám mơ sẽ được như thế này. Đầu anh bắt đầu quay cuồng trong cơn khoái cảm nhận được từ cơ thể cô.

Leslie quặp đôi chân dài quanh đôi chân khỏe mạnh của anh và ưỡn người lên, thờ gấp khi động tác đó mang đến cho cô một đợt khoái cảm mới, dữ

dội.

Matt đưa tay lướt khắp người cô. Mặt đanh lại khi anh bắt đầu chuyển động nhanh hơn. Cô bám chặt lấy anh, cuống cuống hôn khắp nơi, cổ, ngực, cằm, bất kỳ nơi nào cô hôn tới được, trong khi anh không kiềm chế nổi cơn khao khát dữ dội của mình được nữa và tuôn trào.

Leslie chưa từng dám mơ đến một cảm giác gì tương tự thế. Cô không thể nào áp sát hơn vào anh được nữa, hay ôm anh chặt hơn được nữa. Cô cảm thấy anh ở mọi tế bào trong cơ thể mình. Cô cuồng nhiệt, mời gọi anh, hưởng ứng nhịp nhàng những chuyển động nhanh mãnh liệt của anh, rướn người lên để gần anh thêm nữa.

Cô thì thầm mọi điều với anh, những điều bí mật, những điều cấm kị khiến khao khát nơi anh càng dâng cao dữ dội. Leslie rên rỉ. Cô có thể nghe giọng mình cuống cuống khẩn nài, nghe âm thanh phát ra từ chuyển động của hai người bên trên chiếc giường đệm lò xo, cảm thấy sức mạnh và hơi nóng tỏa ra từ anh khi cô sẵn sàng đón đợi và người cong oằn lên vì sự căng tràn cần được tuôn trào.

Cô thì thầm gọi tên anh, lặp đi lặp lại cái tên đó trong âm thanh cuống dại cho đến khi những đợt sóng khoái cảm bùng lên kéo dài trong cơn cực cảm khiến cô mù mịt và tê điếng người dưới cú thúc mãnh liệt của anh. Leslie hét lên và người run bần bật khi đón nhận cú thúc đó, giọng cô cũng rung lên như cơ thể mình. Cô cảm thấy mình bị bật ra khỏi lực hút trái đất, bay vào không gian, vào một quầng lửa đỏ rực quét sạch mọi tế bào nơi cơ thể.

Khi có thể nghĩ lại được, cô cảm thấy cơ thể anh giật mạnh, nghe thấy tiếng rên cổ nén vào tai cô khi anh đạt tới cực cảm của chính mình.

Anh run người lên lần cuối rồi cơ thể cường tráng ám nóng của anh từ từ giãn ra và cô cảm thấy mình bị ép lún sâu hơn vào tấm đệm. Môi anh áp vào cổ cô, ấn mạnh đầy tham lam. Môi anh lướt ngược lên mặt cô, dịu dàng hôn khắp nơi ấy.

Đôi mắt cô mở to choáng ngợp nhìn vào mắt anh. Matt đắm mồ hôi và cô cũng vậy. Đôi mắt anh mỉm cười với sự dịu dàng không thể tin nổi.

Cô lại oằn người lên không kiểm soát nổi, khi cơn khoái cảm lại ùa đến lần nữa.

“Nữa hả?”, anh thì thầm và đôi hông chuyển động để những đợt sóng cảm xúc ngọt ngào lại có thể đến lần nữa, lần nữa, lần nữa.

Sau đó cô sụt sùi khóc không cưỡng được, bám lấy anh khi nằm áp sát vào cơ thể đang giãn ra của anh.

Tay Matt vuốt nhẹ lên mái tóc ẩm ướt của cô. Anh có vẻ như hiểu được cảm giác của cô lúc này.

“Em không biết tại sao mình lại như thế này nữa”, cô ghen ngào, “khi mà em đã đến gần thiên đường nhất từ trước đến giờ”.

“Có hàng tá thuật ngữ dùng để miêu tả điều đó”, anh nói khẽ giọng uể oải. “Đó là nỗi thất vọng khi đang ở trên cao bỗng hạ xuống. Em lên quá cao nên khi xuống thì thấy không vui vậy thôi.”

“Em đã lên cao”, cô lẩm bẩm cười cười. “Em đã lên đến cung trăng rồi đấy chứ.” Anh bật cười. “Anh cũng vậy.”

“Có... có thật không?”, cô bỗng hỏi.

Anh ngửa cô ra và nhìn xuống khuôn mặt dò hỏi của cô. “Em là người tình tuyệt vời nhất anh từng có từ trước đến giờ”, anh nói nghiêm túc. “Và, từ lúc này trở đi, em sẽ là người phụ nữ duy nhất của anh.”

“Ồ, nghe nghiêm túc vậy”, cô nói nhỏ. “Không phải sao?” Ánh mắt anh lướt khắp người cô như cây cọ của người họa sĩ đang hoàn chỉnh một bức tranh sơn dầu. Anh chạm vào khuôn ngực mềm mại của cô thật dịu dàng âu yếm đến nín thở. “Anh sẽ không thể dừng lại được đâu, em biết rồi đấy”, anh nói thêm gợi chuyện.

“Dừng lại?”

“Chuyện này”, anh đáp. “Anh nghiện mất rồi. Giờ anh đã có em. Anh sẽ muốn em mọi lúc đấy. Anh sẽ nổi điên lên nếu có bất kỳ gã đàn ông nào dám nhìn em.” Nghe như anh đang cố cho cô biết một điều gì đấy và cô không thể biết được đó là gì. Cô nhìn mắt anh dò hỏi.

Anh cười âu yếm. “Em muốn anh nói ra không?”

“Nói gì?”, cô thì thầm.

Anh cọ cọ môi lên môi cô thật khẽ thật êm, khiến cô gần như nín thở. “Lấy anh nhé, Leslie.”

CHƯƠNG MƯỜI BA

Leslie thở dốc. Điều đó nằm ngoài sự mong đợi của cô khi đến đây cùng anh. Nhìn nét mặt cô, anh bật cười.

“Chứ em tưởng là anh sẽ bảo em đến trang trại sống lén lút với anh sao?”, anh trêu cô, ánh mắt lấp lánh. Anh ve vuốt khắp thân người cô với cung cách sở hữu. “Như thế này chưa đủ. Thực sự là chưa đủ.”

Leslie ngập ngừng. “Có chắc là anh muốn... muốn lâu dài với em không?”

Matt nheo nheo mắt. “Leslie, nếu anh thiếu thận trọng một chút, là em có... rồi đấy. Anh muốn em có con với anh vô cùng.”

Mặt Leslie sáng lên. “Thật không? Em cũng nghĩ về điều đó, khi mình vừa xong ấy.”

Matt vuốt ngược tóc cô ra sau và ước sao có thể bắt đầu lại với cô từ lúc hai người chưa có gì với nhau.

“Mình sẽ có con”, anh hứa với cô. “Nhưng trước hết phải tạo dựng một cuộc sống ấm êm để chào đón chúng.”

Leslie thích thú nhìn nét mặt anh. Cô thấy trên đó không chỉ hiển hiện của niềm đam mê thoáng qua đối với thân thể cô. Anh đang nói về cuộc sống của hai người với nhau, sinh con đẻ cái. Leslie biết rất ít về chuyện lứa đôi, nhưng cô vẫn đang tìm hiểu đấy thôi.

“Em đang suy nghĩ gì à?”

“Vâng”, cô vuốt nhẹ má anh.

“Nói anh biết được không?”, anh hỏi nhỏ.

“Em đang nghĩ thật ngọt ngào biết bao khi ta được yêu thương.” Cô thì thào.

Anh nhướng một bên mày. “Yêu trên giường hả?”

“Ồ, yêu trên giường nữa”, cô đáp.

Matt cười trêu. “Nữa?”

“Nếu không yêu em đời nào anh đưa em lên giường”, cô nói đơn giản nhưng đúng phóc. “Anh có những quan niệm cổ hủ về trinh tiết.”

“Cổ hủ à, làm gì có!”

Leslie mỉm cười mãn nguyện. “Không phải là em không thích”, cô trấn an. Nụ cười nhạt dần khi cô nhìn đắm đắm vào đôi mắt đen của anh. “Tuyệt. Rất tuyệt. Và em mừng vì mình đã đợi anh. Em yêu anh, Matt à.”

Anh hít một hơi thật sâu xúc động. “Ngay cả khi anh đã đối xử không ra gì với em ư?”

“Anh có biết sự thật đâu mà”, cô nói.

“Và ngay cả lúc ban đầu anh có bắt công với em như thế nào đi nữa thì anh cũng đã làm mọi điều để sửa sai rồi mà. Em hết đi tập tễnh rồi này”, cô nói thêm, mắt mở to. “Anh còn mang đến cho em một công việc tốt và tìm cho em...”

Anh cúi xuống hôn cô say đắm. “Đừng có cố đề cao anh quá như thế. Anh đã từng rất ác ý với em. Anh chỉ tiếc rằng mình không thể quay ngược thời gian để bắt đầu lại.”

“Không ai làm được điều đó”, cô nói. “Nhưng ta có cơ hội thứ hai mà, cả hai chúng mình. Đó là điều mình cần biết ơn, Matt a.”

“Từ giờ trở đi”, anh nghiêm trang hứa với cô, “mọi điều em muốn thế nào thì sẽ xảy ra như thế ấy. Anh cũng đã rất khó vượt qua quá khứ của mình. Đã từ rất lâu anh không còn tin vào đàn bà, nhưng em đã giúp anh quên đi những việc mẹ anh đã làm với anh. Anh còn sống ngày nào sẽ hết lòng chăm sóc cho em ngày ấy.”

“Em cũng sẽ chăm sóc cho anh nữa”, cô đáp khẽ. “Em tưởng mình sẽ không bao giờ biết thế nào là được yêu thương.” Matt cau mày, cầm tay cô đưa lên môi hôn. “Anh cũng đã từng nghĩ như vậy. Anh chưa từng yêu ai.”

Leslie thở ra. “Em cũng vậy. Và em chưa bao giờ tưởng tượng được rằng tình yêu lại ngọt ngào đến như thế.”

“Anh nghĩ tình yêu chúng mình theo thời gian sẽ ngày càng bền chặt.” Anh cam đoan, nghịch nghịch mấy ngón tay của cô.

Cô đưa tay kia đan vào tóc anh. “Matt này?”

“Gì em?”

“Mình làm chuyện đó lần nữa nhé?”

Matt bĩu môi. “Em có chắc là được không?”, anh hỏi đầy chú ý.

Leslie cựa quậy rồi nhăn mặt. “Ừm, chắc là không. Ôi đau quá.”

Matt bật cười, quàng tay ôm lấy cô và hôn âu yếm. “Nào, thương binh hạng nhẹ của anh. Mình ngủ một chút rồi về nhà lập kế hoạch chuẩn bị cho lễ cưới nhé.” Anh vuốt vuốt mái tóc rối bù của cô. “Ta sẽ có một tiệc cưới ấm cúng và hưởng tuần trăng mật ở bất cứ nơi nào em thích.”

“Em không quan tâm nếu mình không đi được đâu, miễn là em luôn ở bên anh”, Leslie nói thật lòng.

Matt thở ra. “Anh cũng nghĩ như vậy đấy.” Anh nhìn xuống cô. “Lẽ ra em đã có thể có một đêm tân hôn đúng nghi thức rồi.”

Leslie vuốt tóc, đầu ngả lên khuôn ngực đầy lông của anh. “Em đâu có biết anh có ý định lấy em. Nhưng thế nào cũng vậy thôi, em phải biết liệu mình có thể gần gũi với anh được không. Em đã không chắc, anh biết rồi đấy.”

“Nhưng anh thì chắc”, anh nói với nụ cười ma mãnh.

Leslie cười vui vẻ. “Vâng, giờ thì em cũng chắc rồi, nhưng điều quan trọng là em biết sự thật trước khi mọi chuyện đi xa hơn giữa chúng mình. Em biết anh khó có thể kiểm soát được và em không thể chịu được ý nghĩ buồn anh ra. Bởi vì em mong anh muốn cưới em”, cô nói thêm với vẻ rầu rĩ.

“Anh muốn cưới em ngay từ lần đầu tiên hôn em kia”, Matt thú nhận. “Đó là chưa tính lần đầu tiên nhảy cùng em đấy. Thật tuyệt diệu.”

“Em cũng thấy vậy.”

“Nhưng em cứ né tránh và anh không thể hiểu tại sao. Anh giống như quái vật trước em. Ngay cả Ed cũng nói anh không còn là mình khi đối xử với nhân viên tệ đến thế. Chú ấy kêu ca về cách hành xử không ra gì của anh và anh để chú ấy muốn nói gì thì nói.”

“Ed rất dễ thương.”

“Ừ. Nhưng anh mừng vì em đã không dính líu tình cảm gì với chú ấy. Thoạt đầu, anh không chắc được liệu mình có địch nổi với chú ấy để có được em hay không.”

“Ed với em giống như anh em thôi. Giờ vẫn vậy.” Cô hôn lên ngực anh. “Nhưng em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Leslie áp má vào nơi mình vừa hôn rồi nhắm mắt lại. “Nếu luật sư có thể làm gì được cho mẹ em, bà sẽ ra kịp lễ rửa tội cho đứa con đầu tiên của chúng mình anh nhỉ.”

“Ít nhất cũng đến đứa thứ hai”, anh đồng tình và mỉm cười siết chặt cô vào lòng. Chưa khi nào cô cảm thấy an toàn như lúc này, trong vòng tay ấm áp che chở của anh. Những cơn ác mộng dường như tan biến. Cô sẽ bước đi trong ánh sáng và không còn sợ hãi. Quá khứ đã qua, thực sự đã qua. Leslie biết nó sẽ không bao giờ còn hành hạ mình được nữa.

Matt và Leslie làm lễ cưới tại Giáo hội trưởng lão địa phương và khách mời đến đông nghịt. Leslie tưởng chỉ có những người độc thân ở Jacobsville đến dự thôi, nhưng cô hoàn toàn sai lầm. Matt Caldwell độc thân lâu đến nỗi ai này đều tò mò muốn đến xem mặt cô dâu. Tất cả đàn ông đều có mặt, gồm có cả Tổng chưởng lý, cũng như nhà Ballenger, nhà Tremayne, nhà Coltrain, nhà Deverell, nhà Regan và nhà Burk. Danh sách mời dài cứ như là danh sách đăng ký hộ tịch vậy.

Leslie mặc chiếc váy cưới màu trắng được cắt may với đuôi váy dài, đeo khăn voan trùm mặt có viền đăng ten. Các đồng nghiệp nữ ở công ty làm phù dâu và Luke Craig làm phù rể. Ngoài ra còn có các cô gái tung hoa và một nhạc công piano. Báo chí địa phương cũng được mời, nhưng không có nhà báo nào ngoài thành phố.

Cũng không ai viết về quá khứ buồn thảm của Leslie. Buổi lễ diễn ra tốt đẹp và vui nhộn.

Matt vén tấm mạng che mặt cô dâu nơi bàn lễ với dáng vẻ của một người đàn ông thừa kế cả thiên đường. Anh mỉm cười khi cúi xuống hôn cô, ánh mắt anh đong đầy yêu thương, và ánh mắt cô cũng vậy.

Hai người nắm tay nhau đi qua đám quan khách hân hoan cười nói trong khoảng sân cỏ nơi bữa tiệc ngoài trời đã sắp sẵn.

Leslie đã thay váy cưới và đang đi giữa đám khách thì bất ngờ chạm mặt Carolyn Engles.

Người phụ nữ tóc vàng tiến đến bên cô với nụ cười tươi tắn và hộp quà trên tay.

“Tôi mua cái này cho cô, ở Paris đấy”, Carolyn nói với vẻ ngập ngừng và dè dặt, “Chúc cô hạnh phúc và xin lỗi cô”.

“Chị dâu cần làm vậy”, Leslie lắp bắp.

“Cần chú.” Carolyn hít đầu về phía hộp quà gói bằng giấy bạc. “Cô mở ra đi.”

Leslie mở hộp quà và không giấu nổi nét hào hứng, bối rối, cả nỗi xúc động trước cách hành xử của người phụ nữ kia. Cô mở chiếc hộp nhưng bên trong và nín thở. Một con thiên nga nhỏ bằng thủy tinh cực đẹp, không tí vết.

“Tôi nghĩ đây là một kết thúc có hậu”, Carolyn nói nhỏ. “Cô đã hóa thành một cô thiên nga xinh đẹp và không ai có thể làm tổn thương cô khi bơi tung tăng trong hồ Jacobsville này.”

Không chút lưỡng lự, cô vòng tay ôm lấy người phụ nữ kia, Carolyn cười và đỏ bừng cả mặt.

“Tôi xin lỗi vì những lời nói không hay của mình”, Carolyn nói với giọng xúc động. “Rất xin lỗi. Tôi đã không biết...”

“Tôi không để bụng gì đâu”, Leslie nói nhẹ nhàng.

“Tôi biết điều đó.” Carolyn nhún vai. “Tôi si mê Matt và tôi bỏ đi để tránh mặt anh ấy. Tôi hơi phát điên lên một chút, nhưng giờ thì ổn rồi. Chúc hai người hạnh phúc.”

“Chị cũng vậy nhé”, Leslie mỉm cười.

Matt cau mày khi thấy hai người đứng nói chuyện với nhau. Anh đến bên Leslie, quàng tay quanh cô che chở.

“Carolyn mua cái này cho em ở Paris”, Leslie không giấu nổi niềm vui, đưa cho anh xem món đồ nhỏ xinh. “Đẹp không này?”

Matt ngạc nhiên, đưa mắt sang Carolyn dò hỏi.

“Em không xấu như anh nghĩ đâu”, Carolyn nói. “Em thực lòng cầu chúc cho anh hạnh phúc. Hai người hạnh phúc.”

Mắt Matt lấp lánh cười, “Cảm ơn em”.

Carolyn mỉm cười buồn buồn. “Em đã nói với Leslie em rất xin lỗi về cách đối xử của mình. Thực lòng đấy Matt.”

“Ai cũng có lúc điên rồ mà”, Matt đáp. “Nếu không thì đâu có ai thần kinh bình thường lại hành xử kiểu như vậy.” Carolyn cười khanh khách. “Đúng vậy. Em phải đi đây. Em chỉ muốn đến tặng cho Leslie một món quà để cầu chúc sự bình an. À, hai người có trong danh sách mời cho buổi khiêu vũ từ thiện của em đấy.”

“Bọn anh sẽ đến, cảm ơn em”, Matt đáp.

Carolyn gật đầu, mỉm cười và quay đi về phía bãi đậu xe dành cho khách.

Matt kéo cô vợ mới lại gần. “Bất ngờ quá phải không.”

“Em thấy rồi.” Cô quàng tay quanh cổ chồng, vít đầu anh xuống hôn dịu dàng. “Khi mọi người về hết, mình vào phòng ngủ khóa trái cửa lại và chơi trò bác sĩ khám bệnh nhân nhé.”

Anh bật cười. “Giờ được không? Ai khám ai trước nào?”

“Đợi đấy!”

Anh xoay người cô quay lưng lại với đám thực khách cười toét đến tận mang tai. “Anh thật là người may mắn”, Matt nói và anh không hề đùa.

Họ tỉnh giấc vào sáng hôm sau, tay chân vẫn quấn vào nhau khi mặt trời rọi xuyên qua lớp rèm mỏng tang. Matt đã rất sung sức và Leslie phát hiện ra một thế giới nhục cảm mới.

Cô nằm ngửa ra giường, khóa thân, đuổi người lười nhác. Matt chống cùi chỏ nằm nghiêng người nhìn vợ đầy yêu thương và sở hữu.

“Em chưa bao giờ nhận ra rằng hôn nhân mang lại nhiều điều lợi đến vậy”, cô nói nhỏ, lại đuổi người. “Em không biết liệu mình có đủ sức để đi sau

đêm qua không nữa.”

“Nếu em không đi nối anh sẽ bế em”, Matt nói, mỉm cười âu yếm. Anh chồm người lên nhấn nha hôn cô. “Nào, báu vật của anh. Mình đi tắm rồi kiểm chút gì lót dạ nào.”

Cô hôn lại anh. “Em yêu anh.”

“Anh cũng vậy.”

“Anh không hối hận vì đã cưới em chứ?”, cô bắt chợt hỏi. “Ý em là quá khứ không bao giờ thực sự biến mất. Biết đâu ngày nào đó một phóng viên nào khác lại đào bới tung nó lên một lần nữa.”

“Cũng đâu có sao”, anh nói. “Ai cũng có một hai điều bí mật. Và anh không hề, hoàn toàn không hối hận vì đã cưới em. Đây là điều đáng làm nhất của anh trong suốt những năm qua. Nếu không muốn nói là”, anh nói thêm, vừa ghé môi phớt nhẹ lên người cô, “điều mang lại cho anh nhiều niềm vui nhất”.

Cô bật cười. “Em cũng vậy.” Cô đưa hai tay ôm anh sát vào người mình và hôn anh nồng nàn.

Mẹ cô được xét xử lại và thời gian thụ án được rút ngắn. Bà quay lại nhà giam lòng nhẹ nhõm, yên tâm chờ đến ngày được mãn hạn để trở về với con gái.

Còn Leslie, cô và Matt tình cảm ngày một thắt chặt hơn và trở thành đôi uyên ương đẹp nhất trong vùng, vì hiếm khi thấy họ tách rời nhau.

Lời dự đoán của Matt về ngày mẹ Leslie được tha cũng đúng. Ba năm sau ngày sinh đứa con trai đầu lòng, Leslie sinh con gái thứ hai, nó thừa hưởng mái tóc đen của Matt, anh trầm ngâm, và cả tính cách của anh. Anh phải cố kìm nước mắt khi đón đứa con trên tay. Matt yêu con trai của mình, nhưng anh cũng muốn đứa con gái bé nhỏ giống báu vật của anh, Leslie. Giờ thì, anh nói với cô, cuộc sống của anh thật trọn vẹn đủ đầy. Leslie cũng tận

hưởng cảm giác ấy từ tận đáy lòng mình. Quá khứ thực sự đã ngủ yên. Cô và Matt có những năm tháng hạnh phúc phía trước.

Hầu hết cư dân Jacobsville có mặt trong lễ rửa tội con gái họ, có cả người phụ nữ tóc vàng nhỏ nhắn đang tận hưởng ngày tự do đầu tiên sau nhiều năm trong trại giam. Mẹ Leslie tự hào khi được ngồi băng ghế đầu tiên. Leslie đưa mắt nhìn Matt, rồi đến mẹ mình, nhìn đứa con trai ba tuổi rồi đến đứa bé đang bế trên tay. Đôi mắt xám của cô, khi ngược lên nhìn ánh mắt dịu dàng của Matt, tràn ngập niềm vui và hạnh phúc. Giấc mơ đã thành hiện thực, Leslie nghĩ. Giấc mơ đã thành hiện thực.

HẾT

Matt cúi xuống hôn cô say đắm. “Từ giờ trở đi”, anh hứa với cô, “mọi điều em muốn thế nào thì sẽ xảy ra như thế ấy. Anh đã rất khó khăn để vượt qua quá khứ của mình. Từ rất lâu, anh không còn tin vào phụ nữ, nhưng em đã giúp anh quên đi những việc mẹ anh đã làm. Anh còn sống ngày nào sẽ hết lòng chăm sóc cho em ngày ấy”.

“Em cũng sẽ chăm sóc cho anh nữa”, cô đáp khẽ. “Em tưởng mình sẽ không bao giờ biết thế nào là được yêu thương.”

Matt cau mày, hôn lên bàn tay cô. “Anh cũng từng nghĩ như vậy. Anh chưa từng yêu ai.”

Leslie thờ gập gập. “Em cũng vậy. Em chưa bao giờ tưởng tượng được rằng tình yêu lại ngọt ngào đến thế.”

Chưa khi nào Leslie cảm thấy an toàn như lúc này, trong vòng tay ấm áp che chở của anh. Những cơn ác mộng dường như tan biến. Cô sẽ bước đi trong ánh sáng và không còn sợ hãi. Quá khứ đã qua, thực sự đã qua. Leslie biết nó sẽ không bao giờ còn hành hạ cô được nữa.

MATT CALDWELL, TEXAS TYCOON
This edition published by arrangement with Harlequin Enterprises & B.V./S.a.r.l., Luxembourg
All rights reserved.
Đóng in tại Texas © 2012 BachVietBooks

MỤC LỤC

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

CHƯƠNG MƯỜI HAI

CHƯƠNG MƯỜI BA